

**Bu ateş,
emperyalizme, faşizme
isyanın ateşi.**

**Bu ateş,
sömürüye, zulme
boyun eğmemenin ateşi.
Yüzyıllardır yanıyor bu ateş
Ateş, Kızıldere'de harlandı,
5 yıldır direnişimizle büyüyor...**

**Bu ateşi
hiç
söndürmeyeceğiz...**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 140 / Tarih: 9 Ocak 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 TL / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

**Direnişte
118. şehit;
Sergül'ün
tutuşturduğu
alevlerle
yolumuz
daha aydınlık**

1960'lardan bu yana meydanlardayız
17 Ocak 2004'te Ankara'dayız

**NE AVRUPA, NE AMERİKA
BAĞIMSIZ TÜRKİYE!**

İşbirlikçiliğe Son!

Gençlik Federasyonu Ankara Yürüyüşü Bildirisi: NE AMERİKA NE AVRUPA BAĞIMSIZ TÜRKİYE İŞBİRLİKÇİLİĞE SON!

IMF, Dünya Bankası, irili ufaklı birçok emperyalist şirket ve Avrupa Birliği... Belki de son 50 yılımızda, emperyalizmle bağların güçlendirilmesi sonucu yaşadığımız her anımızda, bu emperyalist kurumların yaptıklarıyla karşı karşıya kaldık, aşağılandık, horlandık.

Bu ülkeyi yönetme iddiasında olan iktidarlar, 1950'lerden bu yana emperyalizmle bağları güçlendirip vatanımızın ABD ve AB emperyalizmine peşkeş çekiyorlar. İşte bu peşkeş son günlerde Avrupa Birliği ile devam ediyor.

Bir hayal, umut, sorunlarımızın çözümü olarak sunuyor Avrupa Birliği. Üye olduğumuzda her şeyin değişeceği, hiçbir sorunumuzun kalmayacağı söyleniyor. **Peki gerçek böyle mi?** Hayır böyle değil. AB'ye üyelik zaten ABD'ye her bakımdan bağımlı olan ülkemizi bir kat daha Avrupalı emperyalistlere bağımlı yapıyor. Yeraltı yerüstü kaynaklarımız, tarımımız, emek gücümüz, kısaca elimizde avucumuzda ne varsa herşey emperyalizmin yağmasına açılıyor. Ve bunun adına **"mutlu son"** deniliyor.

Avrupa Birliği halkların, halklar için kurulan bir birlik değildir. Kabul etmiyoruz.

Bağımsızlık, bir ülke için vazgeçilmezdir.

Bu uğurda binlerce insan canını feda etti. Ama görüyoruz ki kan ve can pahasına kazanılmış bağımsızlığımız bir avuç işbirlikçi tarafından emperyalizme peşkeş çekiliyor. Peki AB'ye üye olduğumuzda herşeyin sihirli değnek değmişcesine düzeleceği iddiası gerçeği yansıtıyor mu? AB ülkeleri anlatıldığı kadar demokratik mi ki biz de üye olunca hemen sorunlarımız çözülecek?

İŞTE AB GERÇEĞİ!

Hayır, durum hiç de öyle değil. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından önce, AB'de kısmi bir demokratiklik vardı. Bu da "Sosyalizm tehlikesi!"ni bertaraf etmek içindi. Ancak Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra durum değişti. Verilen haklar bir bir alındı... (...)

AB ülkelerinde durumun böyle olmasının yanında, bizim ülkemizde yaptıkları da vardır. F tiplerinde 118 insanın katledilmesinde, 19 Aralık'ta, infazlarda, işkencelerde hep AB'nin onayı vardı. Önce itiraz eder, göstermelik

**Bağımsızlık
şiarını
yükseltmek
için
17 Ocak'ta
Ankara'da
olacağız.**

**Bu yürüyüş
vatanseverlerin
yürüyüşüdür**

SEN DE KATIL!

bazı davalara, Zana, Birtan Altınbaş davaları gibi davalara müdahale eder, vitrini güzelleştirir, ötesine de karışmaz. Diğer yaşananlar AB patentleriyle uygulamaya devam eder. Ayrıca ABD ile de katletmeye dayalı ortakları vardır. ABD'nin Irak'a müdahalesine ya sessiz kalmış ya da direk ortaklık etmiştir. İngiltere'nin Irak'ta ABD'ye ortaklığı somut bir örnektir. Kraldan çok kralcı kesilmiştir.

BU ÜLKE SAHİPSİZ DEĞİL!

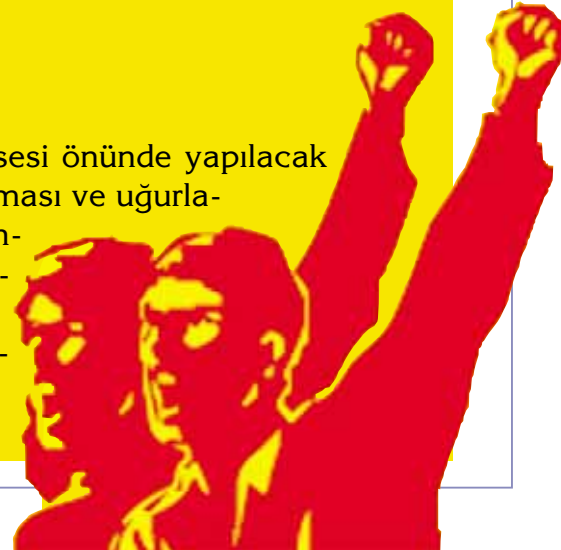
Evet bu ülke dün nasıl ki Kurtuluş Savaşı'nda yediden yetmişine, kadınından erkeğine, gencinden yaşlısına kadar kanlarının son damlasına kadar savunulduysa, nasıl ki 68'lerde Amerikan conileri denize dökülmüşse, bunun için tereddütsüzce canlarını feda etmişlerse, bugün de aynı inanç ve kararlılıkla karşılarında durma zamanıdır. **Ve bu görev şimdi bizimdir..** Bizlere emanet edilen bu vatani hiçbir yabancı kuvvettin çizmesi altında ezdirtmeyeceğiz. **Bayrak şimdi bizlerin ellerinde..** Bağımsızlık bayrağını şimdi daha da yükseklere çıkartma zamanıdır. **Ülkemizin emperyalizme peşkeş çekilmesine, parsel parsel satılmasına dur demek için bağımsızlık şiarını yükseltmek için...**

17 Ocak'ta Ankara'ya gidiyoruz. Bu yürüyüş vatanseverlerin yürüyüşüdür.. SEN DE KATIL..

İSTANBUL'dan ANKARA'YA YÜRÜYÜŞÜ

**16 Ocak günü
Saat: 20.00**

Galatasaray Lisesi önünde yapılacak basın açıklaması ve uğurlamanın ardından TRT (eski TÜYAP) yanından yola çıkılacak.

kahramanlar Ölmez

8 Ocak- 14 Ocak Şehitlerimiz

Cemal UÇAN 1970'li
10 Ocak 1993 yılların sonunda mücadeleye katıldı. Cunta döneminde işkencehanelerden geçti, hapisanelerde yattı. Tutsaklığının ardından İstanbul'da mücadelesini sürdürürken, yakalandığı hastalık sonucu aramızdan ayrıldı.

Mustafa EROL İstanbul
12 Ocak 1980 Çeliktepe'de devrimci hareketin örgütlenmesi içinde yer alıyordu. Halkın güvenliğini sağlamakla görevliydi. Bu sorumluluğunun bilinciyle hareket ederken gericiler tarafından katledildi.

Reyhan Havva İPEK
Selim YEŞİLOVA
Hüseyin DENİZ
Refik HOROZ
12 Ocak 1995
Dicle Üniversitesinde okuyan, gençliğin

emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinde yer alan dört öğrenciydiler. TÖDEF içinde yer alıyorlardı. Diyarbakır'da kaldıkları eve gelen polis tarafından infaz edildiler. Silahsız, savunmasızdılar. Refik Horoz ev dışında gözaltına alınmış ve eve getirilip diğer arkadaşlarıyla birlikte infaz edilmişti.

1970 Siverek doğumlu, Fizik Bölümü 3. sınıf öğrencisi Reyhan Havva İpek... 1974 Adana Ceyhan doğumlu, Matematik Bölümü 3. sınıf öğrencisi Hüseyin Deniz... 1971 Antakya doğumlu, Matematik Bölümü 3. sınıf öğrencisi Refik Horoz... Biyoloji Bölümü 4. sınıf öğrencisi Selim Yeşilova'nın adları, açılmayı bekleyen "infaz" dosyalarından birinde yazılı şimdi. Ve onların adları, gençliğin mücadelesinde yaşıyor.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Yüzlerce günlük açlığın sonucunda bedeni ölü durumdayken tahliye edildi, dışarıda şehit düştü.

Lale Çolak, 1975 Sivas doğumludur. 1996 yılında TİKB davasından tutuklandı. 19 Aralık katliamını Ümraniye Hapishanesi'nde yaşadı. Daha sonra Kartal Özel Tip'e sevk edildi. Burada direnişe başlayan Lale Çolak, Kartal hapishanesinde ölüm orucundayken, adli tıbbın kararıyla tahliye edildiğinde artık fiziksel olarak yarı ölü durumdaydı. Lale Çolak direnişinin 222. gününde tahliye edilmişti ve hastanede tedavi görmekteydi. Ancak tedaviye cevap verecek durumu kalmamış, organları iflas etmişti. **Tahliye politikasının** nasıl uygulandığı Lale Çolak nezdinde bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Özlem Türk
11 Ocak 2003

Kütahya Hapishanesi 7. Ölüm Orucu Ekibi'ndeydi; Ankara Numune Hastanesi'nde Mengele artıklarının işkenceleri altında, direnişin **104. şehidi** olarak ölümsüzleşti. Özlem Türk, 27 yaşındaydı. 27 yıllık yaşamının 7 yılı tutsaklık koşullarında geçti. 15 Nisan 1975 Gümüşhacıköy/Amasya doğumlu olan Özlem, yoksul bir çiftçi ailesinin çocuğuydu. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. **Özgür Karadeniz** ve **Samsun Mücadele** Gazetesi bürolarında çalıştı. Gerek devrimci gazeteciliği sırasında, gerekse de katıldığı eylemlerde defalarca gözaltına alındı. 1995 Şubat'ında DHKP-C davasından tutuklandı. Ulucanlar Hapishanesi'ndeyken **1996 Ölüm Orucu** Direnişi'nde ikinci ekipte yer aldı. 2000'de F tipleri saldırısı gündeme geldiğinde yine en önde direnerek ölümsüzleşti.

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız
Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks:0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antakya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2 Daire: 2
Osmangazi/Bursa
Tel-faks: 0 224 224 93 97
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Hopa:Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-Faks:0 466 351 42 08
İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Konak/Izmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24
Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi Yokuşu
No: 42 Trabzon
Tel-faks: 0 462 321 14 80

Katiller, Susurlukçular, Düzeniçi güçler, bağımsızlığı savunamaz...

Bağımsızlık için savaş ancak devrimcilerin önderliğinde zafere ulaşabilir!

- 3... *Bağımsızlık için savaş ancak devrimcilerin önderliğinde...*
- 5... *Vatansever Devrimci Gençlik Ankara Yürüyüşüne Çağrı Yaptı*
- 8... *Örgütsüzleştirmek ve Susturmak!*
- 10... *SSK'ların Satışının İlk Adımı Atıldı*
- 12... *AKP iktidarı aleni uyguluyor*
- 14... *Statükoculuk, teslimiyete ve direniş kırıcılığına açılan kapıdır*
- 16... *AKP'nin İsrail'e 'Özür' Gezisi*
- 19... *CHP'de 'Kılıçları Çeken' Kim?*
- 20... *AKP'nin 'Demokrasi' Kıstası*
- 22... *Tsunaminin önünde*
- 24... *Sergül Albayrak Tarihe Belgeler*
- 26... *Bireyciliğin merkezinden fedanın doruğuna*
- 29... *Kadrolaşma, Kitle Çalışması ve Eğitim*
- 32... *tecrit... yaşayanlar anlatıyor... Nedensiz heyecan, tepkisellik...*
- 35... *Devrimci Sol Ana Davası 24. Yılında Hala Sürüyor*
- 36... *SERGÜL ALBAYRAK ÖLÜMSÜZDÜR*
- 38... *"Çıkarsam Sevgi Abla Kalırsam Da Günay Olacağım!"*
- 40... *İtfaiyeciler Vahşetin Tanığı*
- 41... *19-22 Aralık'ta Açılıktaydılar*
- 42... *Tarihin çarpıtılmasına izin veremeyiz*
- 46... *Küba Devrimini Selamlıyoruz*
- 48... *Rosa Luxemburg, Liebknecht ve Spartaküs Birliği*
- 50... *Uzgelir*

Gençlerimiz, yine bağımsızlık için yollardalar; DEV-GENÇ ruhuyla ve DEV-GENÇ'in bakış açısıyla. Bu bakış açısı, Amerikancılığın ve Avrupalıcılığın revaçta olduğu 2005 Türkiye'sinde sloganını "Ne Amerika, ne Avrupa, Bağımsız Türkiye! İşbirlikçiliğe son!" diye formüle ediyor. "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" diye yürüyorduk çoğunlukla. Gösterilerimizde Amerikan bayrakları yakıyorduk. Çünkü ülkemizin bağrına bir yılan gibi çöreklenmiş, dünya halklarına durmaksızın saldıran ön plandaki güç oydu. İşbirlikçi iktidarlar katıksız Amerikancıydı. ABD'nin ülkemizdeki yerinde, dünya halklarına karşı düşmanlığında değişen bir şey yok. Fakat bu süre içinde Avrupa da iyice çöreklendi ülkemizin orta yerine. Ve üstelik çeşitli "sol" kesimlerin sayesinde AB'yi savunmak sanki "emperyalizm işbirlikçiliği" değilmiş gibi bir hava yaratıldı. Halkımızın onyıllardır lanetlediği "mandacılığa", üzerinde "çağdaşlık", "demokratikleşme" yazılı bir kılıf geçirildi. "Ne Amerika, ne Avrupa..." vurgusu işte bu noktada önem kazandı.

Vatana ihanetin ve işbirlikçiliğin her türlüşünü reddediyoruz. Anadolu'ya kollarını uzatan ahtapotun üzerinde USA yazılı olanını da, AB yazılı olanını da reddediyoruz. Emperyalistler arasındaki çelişkileri, farklı nüansları abartıp "iyi emperyalizm-kötü emperyalizm" ayrımı yapanları, halkların genel ve ortak çıkarlarına gözlerini kapatıp milliyetçiliğin kör penceresinden "demokratik emperyalizm" tezini ileri sürenleri mahkum ediyoruz... Emperyalizm ne kadar güçlü görünürse görünsün, ülkelerin, halkların bağımsız varolabileceğine inanıyoruz ve emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nde bedeli ağır olsa da tam bağımsızlığı savunuyoruz. "Bağımsız Türkiye!" sloganımız bunu ifade ediyor.

"Bağımsız Türkiye" diyen başka çevreler de var. Bunların bir kısmı, ellerinde halkın kanıyla atıyorlar bu sloganı. Biz onları infazlardan, Susurluk'tan, işkencehanelerden tanıyoruz. TBMM koltuklarında otururken IMF politikalarına ve halka karşı katliam kararlarına verdikleri onaydan tanıyoruz. Katillerin, Susurlukçular'ın bağımsızlıkçılığı yoktur ve olamaz. Ülkemizdeki zulüm düzenini savunup, NATO üyeliğine, IMF üyeliğine itiraz etmeden bağımsızlığı savunmak mümkün değildir. Bu cenah, sömürü ve zulüm çarkının başında olmak istemektedirler. Bağımsızlık diye hiçbir dertleri yoktur. CIA tarafından eğitilen, finanse edilen MHP'nin, yıllarca Amerikan politikalarının uygulayıcısı olmuş kişi ve partilerin bağımsızlık söylemleri inandırıcı olabilir mi? 1970'lerden beri bu ülkede halkın kanını döken MHP'den, oligarşinin savcısı olarak işkence, kayıp, infaz politikalarının uygulayıcısı olan **Vural Savaşlar'a**, **Sadettin Tantanlar'a**, ihbarcılıktan ve Genelkurmay'ın dümen suyunda politika yapmaktan başka bir şey bilmeyen **İşçi Partisi'**ne kadar hepsi bu cenahtadır. Onlar sadece "AB'ye uyumlu" sömürü ve zulüm politikalarının uygulanmasıyla koltuklarını ve çıkarlarını kaybetme telaşındadırlar. "AB karşıtlıkları" bununla sınırlıdır.

Emperyalizmin işbirlikçilerinin işbirlikçiliğini, yıllarca faşizmi sürdürenlerin faşistliklerini gizlemeye çalıştığı bir süreç yaşıyoruz. Böylesi süreçler, at izinin it izine karıştığı süreçlerdir. İzmir Barosu'nda yaşanan kavga, bunun tipik bir örneğidir. Hatırlatalım; İzmir Barosu'nun yeni seçilen yönetimi, eski yönetim tarafından kurulan "işkenceye karşı komisyonu" lağvetti. Yeni yönetim bu tavırla işkencecilere sahip çıkıyordu; ama bu yönetim aynı zamanda "ulusalcı"ydı. Komisyonun devamını savunan demokratlar ise Avrupalı. Tabloya bakın; işkencecilerin savunucuları Susurlukçu ulusalcılara satılmış, öte yandan solculuk da Avrupa'ya satılmış. **İP solculuğuyla Avrupa solculuğu** arasında bir tercih yapmak zorunda değiliz. Halkımız böyle bir tercihe zorlanamaz. Çünkü bu denklemin iki tarafında yeralanların ne ulusalcılığı ulusalcılık, ne solculukları solculuk.

Peki öyleyse nasıl ayrıştırılacak at iziyle it izi?

Hangi perdenin kimi gizlediği bilirse, karışık bir şey kalmaz; **Emperyalizm işbirlikçileri "demokrasi" perdesi arkasına, Susurlukçu katiller ise "bağımsızlık" perdesi arkasına gizleniyorlar.** Şunu bilelim: Avrupalılar, **demokrasiden yana, Susurlukçu "AB karşıtları" bağımsızlıktan yana** olamazlar. Neden? Çünkü, emperyalizmin sömürgesi olan bir ülkenin faşizmi tasfiye etmesi mümkün değildir. Bu anlamda faşizme karşı oldukları için "AB'ye üyeliği" savunanlar tam bir aldanma-aldatma içindedirler. Faşizme AB'ye uyum makyajı yapılmasıyla, gerçek burjuva demokrasisini birbirine karıştırmaktadırlar. Kısacası, emperyalizmin yeni-sömürgesi bir ülkede bağımsızlığı savunmadan demok-

rasi, demokrasiyi savunmadan bağımsızlık savunulamaz. Devrimcilerin "**bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm**" şiarı, işte bu gerçeğin ifadesidir.

1960'ların sonunda "Tam Bağımsız ve gerçekten Demokratik Türkiye" sloganıyla yürüyordu devrimciler. Kavramların

çarpıtıldığı, içinin boşaltıldığı her süreçte gerekli, zorunlu vurgulardı bunlar. Bağımsızlığın sadece bir "bayrak ve milli marş" sahip olmaya indirgendiği, demokrasinin göstermelik bir parlamentonun varlığına ve bir oyundan başka bir şey olmayan seçimlere eşitlendiği yerde, bağımsızlığın ve demokrasinin **tam ve gerçekten** olmasını istemek gerekir. Bağımsızlık, her konuda, emperyalizmin isteklerinin değil, kayıtsız şartsız ulusun iradesinin esas olmasıdır. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci tüccarın iktidarında böyle bir şey mümkün değildir. "Milli" bir burjuvazinin olmadığı ülkelerde, bağımsızlık savaşı ancak halk tarafından verilebilir ve ancak halk iktidarı tarafından yönetilen bir ülke bağımsız olabilir. Ters mümkün değildir. İşte bunun içindir ki, **bağımsızlığa, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir savaştan başka hiçbir yolla varılamaz.** Yine aynı nedenle, emperyalizm karşısında ilerici, demokrat bir tutum takınan ancak düzen içiliği esas alan güçler de "Bağımsız Türkiye" hedefine ulaşamazlar. "Düzen içi" mücadeleyi savunanların bağımsızlığa ulaşma şansları yoktur. Emperyalizm hiçbir ülkeden "parlamento" kararlarıyla çekip gitmemiştir. Emperyalist işgalci, kendiliğinden çekip gitmez, ancak halkların silahlı direnişiyle kovulur.

Önceki sayımızda belirttiğimiz gibi, suni saflaşmalar, aldatıcı kavramlar, gerçek anlamda bağımsızlık, demokrasi mücadelesini perdelemek içindir. "**AB'ciliğin de, AB karşıtlığının da elbette politik bir anlamı vardır. Ama bu, toplumdaki gerçek saflaşmayı yansıtmaz. Asıl saflaşma, ezenler ve ezilenler saflaşmasıdır. Sömürenler ve sömürülenler, emperyalizm ve halklar saflaşmasıdır. Saflaşma anti-emperyalistlerle, emperyalizme boyun eğenler, işbirlikçiler arasındadır.**" Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm birbirinden ayrılamaz. Bağımsızlık ancak bu devrimci anlayışla savunulup gerçekleştirilebilir. Gençlerimiz bu bilinçle yükseltiyorlar bağımsızlık bayrağını. Ortalık AB'cilikten, Amerikancılık'tan geçilmez görünse de, vatanseverlerin yokedilemediğini, vatanseverliğin devrimcilerin şahsında temsil edildiğini gösteriyorlar. Ne kolay yoldan demokratlık, ne riyakar ulusalcılık, demokratların ve vatanseverlerin tercihi olmamalıdır. Bağımsızlık ve demokrasi için anti-emperyalist, anti-oligarşik savaş yolundan gitmek, zor bir yola girmektir, ancak bağımsızlığa ve demokrasiye ulaşılacak tek yol da budur.

Ne kolay yoldan demokratlık, ne riyakar ulusalcılık, demokratların ve vatanseverlerin tercihi olmamalıdır. Bağımsızlık ve demokrasi için anti-emperyalist, anti-oligarşik savaş yolundan gitmek, zor bir yola girmektir, ancak bağımsızlığa ve demokrasiye ulaşılacak tek yol da budur.

Vatansever Devrimci Gençlik Ankara Yürüyüşüne Çağrı Yaptı

Gençlik Federasyonu'nun Ankara yürüyüşü öncesi, Gençlik Derneklerinin kurulu bulunduğu çeşitli kentlerde eylemlerle, bildiriler, afişlerle çağrılar yapıldı. Bu eylemlerden bazıları şunlar:

İSTANBUL -

O k m e y d a nı'nda bir basın açıklaması yapan Gençlik Federasyonu üyeleri, 5 Ocak günü de Taksim İstiklal Caddesi'nde kitlesel olarak bildiri dağıttılar.

"Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son" yazılı önlükler giyen Federasyon üyeleri, Taksim Meydanı'ndaki tramvay durağından itibaren Gündoğdu marşını söyleyerek İstiklal Caddesi boyunca bildiri dağıttı. Bir yandan da halka Avrupa Birliği'nin katliamcılığı, işkenceciliği ve Türkiye üzerindeki sömürü ilişkilerini anlatan konuşmalar yapan gençlik, "Ne Amerika Ne Avrupa, Bağımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son" sloganları attı. Gençlik Federasyonu logolu şapkalar giyen ve kampanya sloganının yer aldığı önlükler giyen gençliğin bağımsızlık sesi, ertesi günü de aynı şekilde

Adana

na anti-emperyalizm bayrağı olduğunu vurgulayan Aşan, "Ülkemizin emperyalizme peşkeş çekilmesine dur demek için Gençlik Federasyonu olarak 17 Ocak'ta Ankara'ya gidiyoruz. Bu yürüyüş vatanseverlerin yürüyüşüdür. Sen de katıl" dedi. Eyleme, SDG, ESP, EMEP, SGD de

destek verdiler. Açıklamadan sonra Fethiye Caddesi'nde konuşuyla ilgili bildiri dağıtıldı.

Ayrıca Kocaeli Gençlik Derneği'nin, 17 Ocak'a kadar yapılacak faaliyetlerine ilişkin, radyolarda söyleşi, Cumhuriyet Parkı'nda imza kampanyası, Belediye İş Hanı önünde bağımsızlık yürüyüşü, binlerce eve mektup gönderme gibi etkinliklerin bilgisi verildi.

UŞAK - 4 Ocak günü, Uşak Gençlik Derneği'nde bir basın toplantısı düzenleyen gençlik, Amerika ve Avrupa emperyalizmini karşısında biz varız dedi. Kampanya kapsamında Uşak'taki etkinliklere ilişkin bilgi veren Yasemin Tank, "bu topraklarda bağımsızlık bayrağı her zaman elden ele dolaşacaktır. Bağımsız Türkiye şiarımızla bayrak bugün bizlerin elindedir" diye konuştu.

ADANA - Adana, Fransız işgalinden kurtuluş günü olan 5 Ocak'ta, gençliğin anlamlı bir eylemine sahne oldu. Oligarşinin kurtuluş günü kutlamalarının sahteliğini gözler önüne seren eylemde, Adana Gençlik Derneği üyeleri, anti-emperya-

Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaydı.

KOCAELİ - 4 Ocak günü Belediye İş Hanı önünde bir eylem yapan Gençlik Federasyonu üyesi Kocaeli Gençlik Derneği üyeleri, 17 Ocak'ta Ankara'ya çağrıda bulundu. "Ne ABD Ne AB Bağımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son" yazılı pankartın açıldığı eylemde; "Bu Memleket Bizim Kahrolsun Emperyalizm", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Kocaeli Gençlik Derneği adına konuşan Özgür Aşan, emperyalizmin 1950'lerden bu yana ülkemizi ekonomik, sosyal ve siyasal olarak işgal ettiğini, işbirlikçi iktidarların ülkeyi emperyalistlere peşkeş çektiğini belirterek; "Avrupa Birliği'ni halkımızın önüne bir umut olarak sunarak, her şeyin değişeceğini vaat ediyorlar. Gerçek ise tam tersi, AB'ye üyelik zaten ABD sömürsünden beli bükülmüş bu toprakları, AB'ye daha da bağımlı yapmaktır" dedi. Gençliğin, '68'lerden bu ya-

Kocaeli

meydanı Gün-
doğdu marşı ile
inletti. Gençlik
F e d e r a s y o -
nu'nun anti-em-
peryalist kam-
panya afişlerinin
de açıldığı ey-
lemde, "Yaşasın
Bağımsız Türki-
ye" sloganları

karşı mücadelemizi, halkımız
kurtulana, ülkemiz bağımsız
olana dek sürdüreceğiz" de-
di. Hır, Avrupa Birliği'nin halk-
ların değil emperyalistlerin birli-
ği olduğunu dile getirdi. Eylem,
marşlar ve sloganlarla bitti.

MALATYA - Malatya Gençlik
Derneği'nin 1 Ocak günü tanış-
ma amaçlı düzenlediği etkinlik-
te, Federasyon kampanyası
anlatıldı. Şiirlerin ardından der-
neğin tiyatro grubu, FERİDE
Tiyatro Grubu, gençliğin yoz-
laşması ve üniversitedeki bas-
kılarla ilgili bir oyun sergiledi-
ler. Boran filminin gösterilmesi
ile süren etkinlik gençliğin anti-
emperyalist geleneği üzerine
söyleşiyle sona erdi.

list mücadelenin sürdüğünü
vurguladı. 5 Ocak'ta, 5 Ocak
Meydanı'nda emperyalizme ve
işbirlikçilere karşı, "Ne Ameri-
ka Ne Avrupa Birliği Bağımsız
Türkiye İşbirlikçiliğe Son" pan-
kartı açan ve bağımsızlık kav-
gasının simgesi DEV-GENÇ
amblemleri bayrak açan gençlik,

atıldı.

Açıklamayı yapan Adana
Gençlik Derneği Başkanı Öz-
can Hır, ülkemizin sömürgeleş-
me sürecini hatırlatarak, "Bizler
bu ülkenin vatansever gençliği
olarak anti-emperyalist gelene-
ğimize bağlı kalarak emperya-
lizme ve bir avuç işbirlikçiye

Gençlik Federasyonu üyesi Serkan Onur Yılmaz:

Tayyip Erdoğan Kızılay'da Bağımlılığı Kutlamıştı Biz Aynı Yerde Bağımsızlığı Haykıracağız

Sayı 140

6

9 Ocak
2005

Gençlik Federasyonu üyesi
Serkan Onur Yılmaz

17 Ocak
Ankara yürü-
yüşü fikri ne-
reden çıktı?
Neden şimdi
gerek gördü-
nüz böyle bir
eyleme?

**S e r k a n
Onur Yılmaz:**

17 Ocak - 17
Aralık müza-
kere tarihi
öncesinde çı-

kan bir durum. Şöyle ki, bildiğiniz üzere müzake-
relerin yaklaştığı süreçte basın sürekli olarak
AB'ye girme telaşında haberler yazıp çizdiler,
özel programlar yaptılar. Üye olduğumuzda her
şeyin düzeleceği sahte umudu yayarak yaptılar
bu AB propagandalarını. Yoksulluğun, işsizliğin
olduğu bir ülkede alternatif olarak AB sunuluyor.
AB'ye neden üye olunmak istendiğinin altında
tamamen ekonomik nedenler yattığını görüyo-
ruz. Çünkü insanlar geçinemiyor. Aslında en çok
da Avrupa ülkelerine gitme hayalleri süslüyor.
Bunlar tamamen aldatıcı propagandalardır.

Peki Avrupa ülkeleri nasıl bakıyor? Derginizde
sizde yazdınız, AB yetkilileri açıkça söylediler:

"Türkiye Avrupa için pazar ve güvenlik açısın-
dan lazımdır" diyorlar arsızca. Avrupa'nın bu
yaklaşımı halktan gizleniyor, ne anlama geldiği
anlatılmıyor. Halktan gizlenen başka noktalar da
var Avrupa hakkında. Örneğin, AB'nin Kopen-
hag Kriterleri yok sadece, Maastricht Kriterleri de
var. Bu kriterlerin en çarpıcı sonucu işsizliğin
yükselmesi olmuştur. Almanya'da Maastricht
öncesi %3 iken 2000'li yıllarda %7-10'a çıkan iş-
sizlik oranı örnektir.

Avrupa Birlikçiler anketler yayınlıyor. Fede-
rasyonumuza bağlı Kocaeli Gençlik Derneği de
bir anket yaptı. %99 Avrupa Birliği'nin Ameri-
ka'nın Irak'ı işgalinde, gerçekleştirdiği katliam-
larda, Ebu Gureyb Hapishanesi'nde yaptığı iş-
kencelerde suç ortağı olması hakkında insanlık
dışı olduğunu düşünüyor. % 85'i Türkiye'nin
AB'ye girmesi ile beraber özelleştirmelerin arta-
cağı ve işsizliğin çoğalacağı fikrine katılıyor.
%85'i AB'yi istemeyenlerin fikirlerinin medyada
yeterince yer almamasını olumsuz buluyor. %65'i
AB ülkelerindeki işsizlik artarken ve sosyal dev-
let anlayışı çözülürken, AB'nin Türkiye'deki işsiz-
liğe çare olabileceğine inanmıyor. %50'si AB'ye
girmemiz Bağımsız Türkiye olgusunu zedeleye-
ceğini, %40'ı zedelemeyeceğini düşünüyor.

Gerek bu araştırmalarda, gerekse konuşma-
larımızda görüyoruz ki, Avrupa Birliği hakkında

tamamen yanlış bir bilgilendirme, aldatma var. Biz anlatınca şaşırınlar oluyor.

Halkın Avrupa Birliği noktasında bilgisinin yetersizliğinden yararlananlara, ülkemizi Avrupa emperyalizmin sömürgesi yapanlara karşı bu ülkenin gençliği olarak bir şeyler yapmak gerektiğini düşündüğümüzden BAĞIMSIZLIK KAMPANYASI'na karar verdik. Ankara'ya gitme fikri ortaya çıktı. Recep Tayyip Erdoğan Kızılay'da AB bayramı yapmış, açıklama yapmıştı. Demek ki bizler de Kızılay'a çıkıp düşüncelerimizi rahatlıkla ifade edebiliriz. Eğer Kızılay gösterilere yasaksa, en büyük suçu işlemiş demektir bu ülkenin başbakanı. Biz Erdoğan'ın kendi yasalarını çiğneyeceğini düşünmediğimiz için, yılbaşında eğlencelerine de açılan Kızılay'da olacağız. Bizim zeminimiz meşruluğumuz olacak. Erdoğan bağımlılığı kutlamıştı, biz aynı yerde bağımsızlık şiarımızı haykıracağız.

Bugün, iktidarlar aracılığıyla emperyalizm istediği politikayı uyguluyor, ülkemiz bölge halklarına karşı saldırı üssü oldu, emperyalizmin siyasi, ekonomik, askeri emellerinin uşaklığı yapılıyor. Tüm bu gerçeklerin üzerini örtmek için de "insan hakları, iş, aş" yalanları anlatılıyor. İşte 17 Ocak fikri ülkedeki bu gelişmeler karşısında gençliğin de söz hakkının olduğu düşüncesiyle ortaya çıktı. Çünkü biliyoruz ki bu topraklar bağımsızlık uğruna gözünü kırpmadan canını veren gençler yetiştirmiştir. Ülkemiz gençliğinin tarihi, emperyalizme karşı mücadelede onurlu bir tarihtir. Biz de bu tarihin bir parçası, mirasçılarımız.

Amacımız Halka Gerçekleri Anlatmak

Ne Amerika Ne Avrupa... sloganıyla yürüttüğünüz çalışmaların 17 Aralık'tan 17 Ocak'a sürecekle bir kampanya şeklinde olduğunu biliyoruz.

Başka ne tür eylemler, çalışmalar yapıyor?

Serkan Onur Yılmaz: Basın açıklamaları, yürüyüşler olacak. Ancak bu kampanyada daha çok amaçladığımız insanlara birer ulaşmak ve AB'nin gerçeğini anlatmak. Yani daha çok AB'nin, ABD'nin ve AKP'nin işbirlikçiliğinin teşhirini sağlamak.

Ülkemizdeki katliamların, yoksulluğun, açlığın tek sorumlusu emperyalizmdir. Emperyalizmin bugün en büyük temsilcileri Amerika ve Avrupa'dır. Ülkemizi bunların kanlı ellerine bırakamayız. Vatansever, devrimci gençlik olarak, sesimizi yükseltmeli, bağımsızlık şiarını ülkemizin dört bir yanına yaymalıyız.

Gençlik Federasyonu, birçok kentte olduğu gibi, İstanbul Okmeydanı'nda da, bağımsızlık kavgasında biz varız diye haykırdı

Gençliğe Bağımsızlık Bilinci Vermeliyiz

Avrupa Birliği meselesine ilişkin üniversitelerde yaptığınız çalışmalarda gençliğin ne tür tepkileri öne çıkıyor? Avrupacılık eğilimi üniversitelerde ne ölçüde yaygın sizce? Bu eğilim nasıl alt edilcek?

Serkan Onur Yılmaz: Gençliğin daha çok AB savunucusu olduğunu görüyoruz. Yoğun propagandalar gençliği etkilemiş durumda. AB bir umut kapısı olarak görülüyor. Kimisi yurtdışında eğitim olarak bakıyor, kimisi iş, kimisi de insan hakları olarak. Yani tam anlamıyla kandırılmış durumdadır. Bunu alt etmenin yolu da insanlara ulaşmak, onlara AB'nin gerçek yüzünü göstermektir. Bağımsızlık bilincinin kazandırılmasıdır. Bağımsızlık olmadan, ne demokrasinin ne işin, ne eğitimin olamayacağını kavratmaktır. AB'nin demokrasinin beşiği olmadığını, sömürgeci, katliamcı gerçeğini göstermektir.

Bağımlılık Teorilerinin Değil, Bağımsızlık Şiarını Yükseltmenin Zamanı

Yürüyüşünüzün programı nedir?

Serkan Onur Yılmaz: Daha çok kitle çalışması üzerine. Tabii bunun yanında eylemliliklerimiz olacak. 8 Ocak'ta Dolmabahçe'de, 11 Ocak'ta AB Bilgi Bürosu önündeyiz. 13 Ocak'ta "Türkülerimizi Bağımsızlık İçin Söylüyoruz" isimli bir şenliğimiz olacak ve 16 Ocak'ta Ankara'ya İstiklal Caddesi'nden uğurlama olacak.

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Bugün bize bağımlılık noktasında iki alternatif sunuluyor. Ya AB, ya ABD. Biz tam tersini düşünüyoruz. **Ne Amerika Ne Avrupa** diyoruz. Bu süreçte bağımlılık teorileri yapılacağına "Bağımsızlık" şiarının yükseltilmesi gerektiğini düşünüyoruz ve herkesi sesimize ses katmaya çağırıyoruz. Bugün ülkemizdeki katliamların, yoksulluğun, açlığın tek sorumlusu emperyalizmdir. Ve emperyalizmin bugün en büyük temsilcileri Avrupa ve Amerika'dır. Ülkemizi bunların kanlı ellerine bırakamayız. Vatansever, devrimci gençlik olarak, sesimizi yükseltmeli, bağımsızlık şiarını ülkemizin dört bir yanına yaymalıyız.

Soruşturmalar, Baskılar ve Faşist Saldırıların Hedefi Aynı: Örgütsüzleştirmek ve Susturmak!

Bir yandan soruşturmalar, öte yandan faşist saldırılar sürüyor. Bazen ikisi aynı anda gündeme geliyor. Önce faşistler satırlar, bıçaklar, sopalarla polis gözetiminde saldırıyor, ardından üniversite yönetimleri saldıranlara değil, direnenlere soruşturma açıyor. Amaç belli; örgütlenen, düzenin istediği apolitik, yoz gençlik olmayı reddeden devrimci, demokrat öğrencileri susturmak. Çanakkale, Kocaeli, İstanbul'da yaşananlar bunun somut örneği.

Çanakkale: Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırıamaz

7 Aralık günü yaşanan faşist saldırının ardından, okul yönetimi 100'den fazla devrimci, demokrat öğrenciye soruşturma açtı.

Sadece soruşturmalarla yetinmeyen gerici yönetim, gençlerin ailelerine de, baskı unsuru olmaları için mektup gönderdi. Mektupların yanına polisin çektiği resimlerin de eklenmiş olması, üniversiteleri gerçekte kimin yönettiğini açıkça ortaya koyarken, gençlik baştan suçlu ilan ediliyor.

Suçları büyük elbette! Faşist saldırıya karşı direndiler, örgütlenmekten, demokratik haklarından vazgeçmediler.

Yine vazgeçmiyorlar. Soruşturma için ifadele-
rin verileceği 30 Aralık günü eylem düzenleyen devrimci, demokrat öğrenciler, "**Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırıamaz**", "**Faşizme Karşı Omuz Omuza**" sloganları ile Rektörlük önünde toplandılar ve "ifade veren" arkadaşlarına destek verdiler. Jandarma ve ÖGB'lerin gençliğin önüne barikatlar kurduğu eylemin ardından, 20'ye yakın öğrenci jandarma tarafından gözaltına alındı.

Kocaeli: Saldıran Faşistler Tanık, Saldırıya Uğrayanlara Soruşturma

Faşist saldırıların yoğun olarak yaşandığı Kocaeli de, soruşturma terörüne karşı gençliğin tepkisinin yükseldiği yerlerden biri oldu.

Kocaeli Gençlik Derneği üyesi öğrencilerin de olduğu devrimci-demokrat öğrenciler 30 Aralık günü, merkez kampüs önünde eylem yaptılar. "Soruşturmalar Geri Çekilsin" yazılı önlükler giyen öğrenciler, kendilerini birbirlerine zincirleyerek, soruşturmalarla nasıl bir gençlik yaratılmak

istendiğini gösterdiler. Eylemde "Soruşturmalar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırıamaz, YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak, Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

Faşist saldırıların ardından, 35 devrimci-demokrat öğrenci hakkında soruşturma açılırken; saldıran faşistler hakkında en küçük bir işlem dahi yapılmadı. Yapılan eylemde konuşan Süriye Çitak da bu durumu dile getirerek, "*Öğrenci gençlik soruşturmalarla yıldırmaya çalışılıyor. Bizler hem saldırıya uğruyoruz hem soruşturuluyoruz. Üstelik saldıranlar da tanık olarak dinleniyor. Açılan bu soruşturmalar bizleri yıldıramayacaktır*" dedi. Çatak, Rektörlüğün aileleri arayarak öğrencileri düşüncelerinden vazgeçirmeye çalıştığını belirterek, "*Rektörlük öğrencileri yıldırma için pişmanlık yasalarına benzer rüşvetler teklif ediyor. Pişman olunduğuna dair kağıtlar imzalandığı takdirde soruşturmaları geri çekeceklerinden, sicillerimizin temizleneceğinden bahsediyorlar. Unutulmasın ki bizler pişman olacağımız hiçbir şey yapmadık. Üniversitemizi gerici güçlere karşı korumaktan bu zamana kadar pişman olmadık bundan sonra da pişman olmayacağız*" diye konuştu.

İstanbul: Saldıran Faşistler Tanık, Saldırıya Uğrayanlara Soruşturma

İÜ Edebiyat Fakültesi'nde 2 ay boyunca yaşanan faşist saldırıları da soruşturmalar takip etti. 190 devrimci demokrat öğrencinin gözaltına alındığı, 7 öğrencinin tutuklandığı saldırılara ilişkin 76 öğrenci hakkında üniversite yönetimi tarafından soruşturma açıldı. Klasik olarak başvuru-
rulan "eğitim-öğretimi engellemek" gerekçesiyle açılan soruşturmalar, örnekleri bolca görüldüğü üzere, çeşitli komediler de içeriyor. Olaydan bir yıl önce 21 Ekim 2003'te geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitiren Edebiyat Fakültesi öğrencisi Meltem Aydın'ı da soruşturma kapsamında

ifade vermeye çağırarak gibi!!!

Soruşturma açılacakların listesini polis hırsıyla, “kayıttan düşmeme” durumunda, bilim adamı kisvesinde dolaşanların bütün pespayelikleri böyle ortaya çıkıyor.

Elazığ: Kahrolsun Faşizm

Elazığ'da 4 Ocak günü yapılan eylemde, faşist saldırılar protesto edildi. Fırat Üniversitesi öğrencileri, Ali Kemal Taşdelen adlı öğrenciye yönelik faşist saldırıyı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla Hozat Garajı'nda yaptıkları eylemle protesto ettiler. "Özgür Bağımsız Demokratik Üniversite İstiyoruz" pankartı açılan eylemde, 29 Aralık günü Ali Kemal Taşdelen isimli demokrat bir öğrencinin faşistler tarafından soğuk kanlı saldırıya uğradığı belirtildi.

Amasya Polisinin Baskıları Sürüyor

Gençlik Derneği'ne yönelik baskıların hiçbir kural, yasa tanımaksızın sürdüğü Amasya'da, polis bildik yasadışı tavrına devam ediyor. Bu kez de, dernek başkanı Senem Koca'nın 7 Kasım'da gözaltına alınıp işkencelerden geçirilmesiyle ilgili davanın hazırlık aşamasında, Koca'nın lehine ifade verenler polis tarafından tehdit ediliyor. Polisin sıkıntısı, Senem Koca'ya işkence yapması nedeniyle olası bir cezadan kurtulmak, hatta mahkeme masraflarını ödememek!

Trabzon Gençlik Derneği Kuruldu

Oligarşi gençliğin örgütlenmesini her yola başvurarak engellemeye çalışırken, devrimci demokrat gençlik örgütlenme kararlılığını sürdürüyor. Trabzon gençliğinin yeni bir yıla girerken gençlik mücadelesine yeni bir mevzi daha eklemesi bunun son örneği oldu. Trabzon Gençlik Derneği, 30 Aralık'ta tüzel kişiliğini kazandı.

Trabzon Gençliği şimdi, faşizm ve emperyalizme karşı mücadelesini daha güçlü bir şekilde sürdürecektir. Gençliğin, halk için bilim, halk için eğitim mücadelesinin Trabzon'daki mevsiminin adresi şu şekilde:

Çarşı Mahallesi Tabakhane Caddesi Tabakhane Çarşısı No: 5/21

Grup Yorum Söyleşisi

Sakarya - 28 Aralık günü, Sakarya Gençlik Derneği tarafından, dernek binasında Grup Yorum söyleşisi ve dinletisi düzenlendi. 1 saat boyunca gençlik, Grup Yorum'un kesintisiz yürüyüşüne ilişkin sorular sorarken, Yorum üyeleri kuruluşlarından bu yana yaşadıkları baskılara, yasaklara, tutuklamalara karşı susmadıklarını anlattılar. Devrimci sanatçı kimlikleriyle var olduklarını belirten Yorumcular, gençliğin mücadelesinin her zaman yanında olmaya devam edeceklerini belirttiler. Daha sonra Yorum marşlar ve türkülerden oluşan bir dinletisi sundu. Halayların ardından 17 Ocak'ta Ankara'da olacaklarını belirterek, **'Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son!'** kampanyasına çağrı yapıldı.

Sayı 140

9

9 Ocak
2005

“Nasıl Bir Lise İstiyoruz?”

İstanbul Gençlik Derneği Lise Komisyonu, 2 Ocak günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde **“Nasıl Bir Lise İstiyoruz?”** adıyla bir panel düzenledi.

Panele Lise Komisyonu üyesi Ebru Benek, Gençlik Federasyonu sözcüsü İbrahim Gökçek, İstanbul Gençlik Derneği Tiyatro Grubu, Grup Yorum ve Prof. Dr. Toktamış Ateş katıldı. İlk olarak konuşma yapan Ebru Benek, okullara takılan kameralara, polis-idare işbirliğine, okullardaki sınıf temsilciliği uygulamalarına değindi. Daha sonra kampanya dahilinde, öğrencilerle yaptıkları anketlerin sonuçlarını açıklayan Benek; “Biz, bilimsel, halk için ve demokratik bir eğitim istiyoruz. İstediklerimizi trnaklarımızla kazıyarak alacağız. Bu doğrultuda hepimizi İstanbul Gençlik Derneği Lise Komisyonu çatısı altında birleşmeye çağırıyoruz” şeklinde konuştu.

Ardından söz alan İbrahim Gökçek, Gençlik Federasyonu'nun **“Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Türkiye İşbirlikçiliğe Son”** kampanyası hakkında bir konuşma yaptı. Kampanyanın amacını ve gerçekleştirilecek eylemleri anlatan Gökçek; Bağımsızlığımız, onurumuz, ulusal onurumuzun ayaklar altına alındığı çok yakıcı bir

süreçten geçiyoruz. Ülkemiz bu durumdayken biz bu ülkenin vatansever gençleri olarak susamazdık. Bu yüzden bir kampanya başlattık” dedi. İstanbul Gençlik Derneği Tiyatro Grubu kısa skeçlerden oluşan bir gösteri sundu. Daha sonra Grup Yorum türküsü ve marşlarıyla panele renk kattı. Yorum elemanı İnan Altın da bir konuşma yaparak; “Gençlik hep vatan savunması yapan, hep öncü rolü üstlenen oldu. Bugün de aynı kararlılıkla memleketin bir kez daha emperyalizme satılma çabalarına karşı mücadele ediyor. Biz de bunu büyük bir coşkuyla destekliyoruz” dedi.

Son olarak söz alan Toktamış Ateş; “Ciddi bir yozlaşmanın içerisindeyiz. Sürekli olarak, kendimizi yırtıp yırtıp dile getirdiğimiz konu örgütlü olmak. Çünkü örgütsüz insanlar dağılıyor. 12 Eylül sonrası çıkartılan tüm yasaların temelinde insanları örgütsüz hale getirip istenilen yere çekebilmek amaçlanıyor. Eğitim de bunun bir parçası haline getirilmiş durumda. Egemenler eğitilmiş toplum istemezler. Çünkü eğitilmiş insanlar bilinçlenir, örgütlenirler.” dedi. Konuşmaların ardından panel sona erdi.

SSK'ların Satışının İlk Adımı Atıldı

Emekçilere Düşman İşbirlikçi Bir İktidar Emekçiyi Oyalayan, Aldatan Sendikalar

Beklenen oldu!

Manevra amaçlı gündemden çekilen SSK hastanelerinin devri yasası, AKP hükümetinin “baskın yöntemi”yle meclise getirildi. Ve AKP'lilerin oyunları ile, 6 Ocak günü gece yarısına kadar büyük bir gayretle kabul edildi.

arasına katılıyor şimdi.

Amerikancı iktidar, görevinin tekellerin çıkarlarına hizmet etmek olduğunu bir kez daha ispat ediyor. Görülecektir ki, sağlık sorunu bugünden çok daha fazla ağırlaşacak, halkın sağlığı tekellerin insafına daha fazla bırakılacaktır.

IMF İstedi, AKP İktidarı Yerine Getirmek Zorunda

SSK'ların devri, IMF ve Avrupa Birliği tarafından iktidara dayatılan bir uygulamadır. Hükümetin türlü demagojilerle yasayı savunması bu gerçeği değiştirmiyor. İşbirlikçilere başka bir görev verilmez zaten. Onların görevi, emperyalist tekellerin örgütü IMF'nin isteklerini halkın çıkarınaymış gibi sunmak, **halkı aldatmaktır**. İstenen yasaları çıkarmak için karşısına çıkan halk muhalefeti karşısında, emekçilerin tepkileri karşısında da, baskılar, yasaklar, polis copu, baskın yasalar her türlü yolu kullanmaktır. AKP iktidarı da bunu yapmaktadır.

SSK yasasının meclise geldiği gün patronların huzuruna çıkan Tayyip, “özel sektörün önünü açmanın en büyük işleri olduğunu” anlatıyor, ARGE'lerin giderden sayılması gibi tekellerle çeşitli avantajların müjdelerini veriyordu.

AKP'nin 2 yıldan fazla süreli iktidarında, işçinin, memurun, emeklinin lehine tek bir yasa çıkardığını hatırlayan var mı? Yoktur! Oysa ilk günden bu yana; Kölelik Yasası, Sahte Sendika Yasası, Kamu Yönetimi Reformu'na bağlı yasalar, grev ertelemeler gibi birçok saldırıya imza attı.

SSK hastanelerinin önce devri, sonra da satışını planlayan ve şimdilik satışı gizlenen yasa da bunlar

Hani Genel Grev Yapacaktınız? Bu Kaçınıcı Aldatma, Oyalama?

Gerçekte ortada bir “baskın” yoktur. İktidarının sadece zamanlama yaptığını bütün sendikacılar da çok iyi bilmektedirler. Meclisten geri çekildiği günlerde bu sayfalarda şöyle demiştik:

“AKP iktidarının SSK'ların devrini **yeniden gündeme alacağı açıktır**. IMF ve AB tarafından emredilen bir düzenlemede ancak zamanlama inisiyatifi vardır bu iktidarın. Ancak **emekçiler direnişlerini iktidarın ayak oyunları ile etkisizleştirebileceği bir zeminde tutamazlar**.” (Ekmek ve Adalet, Sayı: 136, 12 Aralık 2004)

Emek Platformu (EP), bilerek, isteyerek bu zeminde tutmuştur. İktidar da, bu nabızı almış ve yasayı yeniden gündeme getirmiştir. EP'nin tavrının Türkçesi şudur: Biz ciddi bir direniş örgütlemeyeceğiz, rutin tepkimizi gösteriyoruz, sen işine bakabilirsın...

Yasa görüşülmeye başlandığında “acil” toplanıyor EP! Ve aldığı kararlar tam bir komedi, daha da ötesi kepezelik. Hala öyle olursa, böyle olursa şerhleri ile genel grevin adı anılmıyor. Şubat ayı başında (her ne demekse ve ne tür eylemlerse) ülke genelinde eylemlerden söz ediliyor. Peki “yasa meclise geldiği gün genel greve çıkma kararı”na ne oldu? Bu kararın altına imza atan sen-

dikacılar nerede?

Meclis odalarında CHP'den emeğin hakkını arama ricalarındalar!

Sendikalar işte böyle güçsüzleştiriliyor. İktidarlar pervasız bir şekilde saldırı yasalarını bu sendikacılardan aldıkları güçle çıkarıyorlar.

Tasarının görüşüldüğü gün, İstanbul ve Ankara'da SSK'ların önünde cılız eylemler gerçekleştirildi. Ankara'da yapılan eylemde, Türk-İş, DİSK, KESK genel başkanları da vardı. Daha dün kadar genel grevden söz eden, yasayı çıkarttırmayacağımız diyen sendikacılar, bu kez **"yasa Cumhurbaşkanı'ndan, olmazsa Danıştay'tan dönecektir"** demeye başladılar. İşçi sınıfının haklarını savunmaktan yıllardır anlaşılan budur. Sendikacılık düzen güçlerine dilencilığe dönüştürülmüştür. Bunun anlamı, kendisinin varlık koşullarını inkar değilse nedir?

Dün; 'Tasarı Meclise İnince'ydi Bugün; 'Tasarı Yasalaşınca' Oldu: Emekçilerle Alay Etmeyi Bırakın!

Emek Platformu 5 Ocak'ta "acil" toplandı.

"TMMOB'da yapılan toplantıda, tasarının yasalaşması durumunda tüm ülkede bölge toplantıları düzenlenerek kanun tasarıları hakkında üyelere ve halka bilgi verilmesi kararlaştırıldı. Türk-İş'in 8 Ocak günü İzmit'te düzenleyeceği SEKA'nın kapatılmasına karşı eyleme destek verilmesine, şubat ayı başında ülke genelinde uyarı eylemi yapılmasına, dikkate alınmadığı takdirde eylem programının sürdürülmesine karar verildi." (Cumhuriyet, 6 Ocak)

Aylardır gündemde olan konu hakkında üyelerini bilgilendirmemiş, halka teşhir etmemiş, adeta tasarı yeni gündeme geliyormuş gibi, bunlar tartışılıyor. Hala "uyarıdan" söz ediliyor. Dün, tasarının meclise indiği gün eylemden söz edilirken, bugün tasarının yasalaşmasına kadar beklemenin kılıfı hazırlanıyor.

Halkla alay etmektir, emekçileri oyalamak aldatmaktır yapılan. Şu ifadelerle bakın:

"Danışma Kurulu ile tasarının Meclis'te görüşülmesinin aynı güne rastlaması bilinçlidir, hükümet işi oldu bittiye getirmek istiyor." (Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç)

"Yangından mal kaçırıcısına, gece yarısı operasyonu düzenleniyor, bu hem gaddarca hem de sosyal diyalogdan uzaktır." (DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi)

"Hükümeti aklını başına almaya, sağduyuya çağırıyorum." (KESK Genel Başkanı Sami Evren)

Hükümetin ne yapacağını bilmeyen, kime hizmet ettiğinden habersiz sıradan insanlar konuşuyor adeta!!! Elbette hükümet yasayı çıkarmak için her yolu deneyecektir, bundan kuşkunuz mu vardı? Sıhhiye'de neden burnunuza gaz sıkıldı zannediyorsunuz?!! İktidar bir tek mitingden çekindiği için mi yasayı çekti diye düşünüyorsunuz? Bu hükümetin "sosyal diyalogcu" olduğunu size kim söyledi? Oligarşik iktidarın emekçilere karşı gaddarlığını yeni mi öğreniyorsunuz?

Bırakın bu oyunları!!!

Bu iktidarın "aklı gayet başındadır", görevini yerine getirmektedir. Peki **sendikacılar hangi görevi yerine getiriyor?** Son on yıldır ortaya konulan pratikle, patronların, hükümetin masalarında hak satışları ile, saldırı yasalarının çıkarılmasını göstermelik eylemlerle geçiştirilerek hangi görevi yerine getiriyorlar. Ya da neden, en klasik anlamda ekonomist sendikacılık görevlerini dahi binbir türlü alavere dalavere ile yerine getirmekten kaçıyorlar?

Türk-İş sarı sendikacılığının, uzlaşmacı, reformist sendikacılığın, patronlarla Avrupa Birlikçilik yarışının, "çağdaş sendikacılık" zırvallığının sınıf hareketini getirdiği nokta ibret vericidir.

EP genel grev kararını bilinçli bir şekilde ortada bırakmış, IMF saldırılarına karşı direnişi örgütleme yönünde hiçbir irade ortaya koymamıştı. Şimdi bunun nedeni daha açıktır. Bu sendikacılık anlayışı, sendika yönetimlerinde oldukça aynı senaryolar tekrarlanmaya devam edecektir. **Devrimci sendikacılık** yolu tutulmadan oligarşinin hiçbir saldırısının karşısında güç olabilmenin, geriletmenin mümkün olmayacağı bugün çok daha nettir.

SEKA'da Eylemler Sürüyor

8 Ocak'ta yapacakları büyük mitinge hazırlanan Kocaeli Selüloz-İş Sendikası'na bağlı SEKA işçileri, 28 Aralık günü SEKA önünde toplanarak Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdüler. 'SEKA Kapatılamaz' pankartı açan işçiler, Saraybahçe Belediyesi önünde durarak, Belediye Başkanı Halil Vehbi Yenice'yi sloganlarla protesto ettiler. Büyükşehir Belediyesi önünde bir konuşma yapan Salih Kılıç, "mücadelenin sonuçlarını alana kadar sizinleyiz" dedi. 27 Ocak'ta SEKA'nın kapatılacağını ve arife gününü fabrikada geçireceklerini belirtti.

2000 kişinin katıldığı eylemde "SEKA Halkındır Kapatılamaz, Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı.

İngiltere suç olduğunu bilerek **GİZLİ** kararlar uyguladı AKP iktidarı **aleni** uyguluyor

İngiliz hükümetinin, IRA tutsaklarının 1981 yılı Mart ayında başlayarak Temmuz başına kadar süren ölüm orucu eyleminde, direnişçileri **ölüme terk etmeyi** bir politika olarak benimseyişinin belgeleri yayınlandı.

Belgelerin üzerindeki “gizlilik kararı”nın 24 yıl sonra, tam da Avrupa emperyalist demokrasisinin ikiye bölünmesine uygun olarak (önce katlemler, sonra demokratik adına yıllar sonra açıklamalar) açıklanmasının ardından, İngiliz basını, dönemin başbakanı “Demir Leydi” lakaplı Margaret Thatcher’ın “**kılını bile kıpırdatmamasını**” bu belgelere bağladı. Habere göre, bu politikanın tohumları 1975’te Kuzey İrlanda’daki hapishane yönetimleriyle İngiliz hükümeti arasındaki yazışmalarda atıldı. Bu yazışmalarda, hapishane yöneticilerinin IRA tutsaklarının “**açlık grevi yaparak özel statü kazanmaya çalıştıklarını**” belirttikleri ve tutsaklara “**gerekirse ölüme mahkum edileceklerinin iyice kavratılmasının**” istendiği anlaşıldı. Belgeler, hapishane idarelerinin, “**mahkumlar ölse bile bu baskıya direnmeyi**” önerdiklerini ve hükümetin bu isteklere karşı çıkmadığını ortaya koydu.

Hatırlanacağı gibi, 1981’deki ölüm orucunda, Long Kesh’in H bloklarında Bobby Sands ve dokuz yoldaşı şehit düşmüştü.

Görmeme, Yok Sayma Politikası Suçtur

5 Ocak günü birçok gazetede yer alan yukarıdaki haber, bir suçun haberidir. Suç; ölüme yararak haklarını aramak zorunda kalan tutsakların bilinçli bir şekilde öldürülmesidir. 24 yıl sonra açıklanan belgeler üzerindeki “gizli” ibareleri de, İngiliz devletinin işledikleri suçun bilincinde olduklarının kanıtlarıdır.

Tam 118 kez bu suçun işlendiği, katliamcılığın devlet politikası olduğu ülkemize dönelim.

Tam 5 yıldır sansürle, yok sayarak, görmezden, duymazdan gelerek, ölümler gizlenerek “ölüme mahkum etme” politikası uygulanıyor. Bir hükümetin yönetimindeki hapishanelerde insanlar ölüme yatmak durumunda kalıyor ve ölüyor; orada siyasi, politik, ahlaki, felsefi olarak sorumluluk yönetenlerindir. Bunun tartışılması bile abestir. Ama direniş nezdinde en temel tarihi, siyasi ve sosyolojik gerçeklerin dahi çarpıtıldığı, demagojiye boğulmak istendiği ülkemizde tartışılmak durumunda kalınmıştır.

İngiliz burjuvazisi tarafından daha 1980’lerde suç olduğu kabullenilen bu temel gerçeğin tartışılmasını bırakın, bu ülkede “**örgüt zoruyla ölüm orucu yapıyorlar**” ya da “**birbirlerini vurdular**” diye dahi tartışılmıştır. Demagoji ve yalan katliamcılarının temel silahlarıdır denilebilir. Doğrudur. Ancak kendilerine solcu, aydın diyenlerin bile bu tartışmaya katılmış olmaları, hukukçuların, siyaset bilimcilerin, sosyologların bu saçmalıklara karşı ayağa kalkmayışı doğal değildir. En hafif deyişle bir “beyin sulanması” değilse, oligarşinin baskısı karşısında bilim namusu, aydın namusu terk edilmiştir.

Ortaçağ düşüncesi ve siyaseti ile bakıldığında “**ne yapalım, kendileri ölüm orucu yapıyor, kendileri ölüyor**” yaklaşımı, ya da “çözüm bulun” diyenlere söylenen “gidin bunu ölüm orucu yapanlara söyleyin” saçmalıkları bir noktaya kadar anlaşılabilir. Ülkemizde yaşama geçirilen tam da budur. Elbette emperyalizmin desteğiyle dayatılmaktadır bu ortaçağ gericiliği. Düşünün ki, 1981’de suç görülen bir politika, çağdaşlık, demokrasi nutuklarının ayyuka çıktığı 2000’lerde Türkiye iktidarı tarafından uygulanıyor. Ve, İngiltere’nin de içinde bulunduğu Avrupa, nasıl o gün 10 IRA’lı yurtseveri katlettilerse, bugün de 118 insanın katledilmesi suçunu işleyen faşizme görülmemiş bir destek veriyorlar.

Suç, ister “devlet politikası” olsun, isterse hükümet politikası, suçtur. AKP iktidarı, apolitik kitlelere seslenen demagojileriyle, sanki böyle bir sorun yokmuş gibi yalanlarla bu suçu üzerinden atamaz. Trajikomik olan, oligarşi kendisi suçlu olduğunu bir yana bırakıyor, gizliyor ve ölüm orucu yapmayı suç haline getirerek Yeni Ceza Kanunu’na madde bile ekliyor.

Ecevit hükümetinde alınan “ölüme mahkum etme” kararını, katliam politikasını sürdüren **AKP iktidarına sesleniyoruz;**

Smash The F-Blocks

Smashed The H-Blocks

Siz de açıklayın şu belgeleri! Yok sayarak katletme kararlarının alındığı devlet belgelerini, MGK tutanaklarını, Bakanlar Kurulu kararlarını açıklayın halka! Suç işlemeye son verin! Bugün demagojiyle boğmaya, susarak üzerini külemeye çalıştığınız tüm bu gerçeklerin inatçı olduğunu ve tarihin kaydettiğini unutmayın!

İrlanda ve Türkiye’de “Bırakıncılar”

1981’lerde İrlanda’da, başta bağımsız İrlanda’nın siyasi partileri ve kilise olmak üzere, “insan hakları” adına, “yaşamı savunma” adına, IRA’yı ve tutsakları baskı altına almaya çalışmışlar, direnişi bırakma çağrısı yapmışlardı. Ölümünde IRA’nın da sorumlu olduğunu söyleyerek Thatcher’in bu politikasına yardımcı oldular.

Ülkemizde de aydını, sendikacı, reformisti ile aynı sesler yükseldi, yükseliyor. Egemen sınıflar dahi, kendi denetimlerindeki hapishanelerde insanların ölümünün suç olduğunu kabul ederken, kimileri de “devletin zaten devrimcileri öldürmek istediğini, devrimcilerin kendilerini öldürdüğünü, devrimci kadroların kırdırıldığını” söyleyebiliyor.

Bir yanını direnmeme teorisi oluşturan bu tür yaklaşımların diğer yanını da direniş karşısında içinde bulundukları durumu açıklayamamanın baskılanması ile savruldukları utanç verici bir apolitiklik oluşturuyor. Ve sonuç olarak direnişin karşısında Türkiye’nin Thatcherlar’ının safından çağrılar yapıyor, küfürler ediliyor.

Abdi İpekçi direnişi sürüyor... TAYAD’lılara Saldırı ve Gözaltı

Abdi İpekçi Parkı’nda oturma eylemi yapan TAYAD’lılara 30 Aralık günü saldıran polis, çadıra ve TAYAD’lılara ait bütün eşyalara el koyarken, Uğur Eylik ve Levent Hergürer isimli iki TAYAD’lıyı yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

Demokratik Eylemden Duyulan Rahatsızlık ve Ahılsız Pazarlık

Abdi İpekçi Parkı’nda bir ay sonra 500. günü dolduracak olan direnişte, TAYAD’lı Aileler, 27 Aralık günü, 20 günlüğüne çadır açma başvurusunda bulundular. TAYAD’lıların bu talebine karşılık, hukuki hiçbir dayanağı olmayan, “**20 gün sonunda eylemi bitirirseniz izin verelim**” pazarlığı dayatıldı. Bunu kabul etmeyen aileler, 29 Aralık günü fiili olarak haklarını kullandılar ve çadır açtılar. Her türlü polis baskısına, gözaltı ve tutuklamalara karşı direnişi sürdüren TAYAD’lılar, ertesi günü de akşam saatlerinde saldırıya uğradılar.

Saldırı Protesto Edildi

Polis saldırısı ve gözaltıların ardından direnişlerine devam eden TAYAD’lılar, aynı akşam parkta yaptıkları basın açıklaması ile saldırıyı protesto ettiler ve Eylik ile Hergürer’in serbest bırakılmasını istediler.

16 Eylül 2003 tarihinden bu yana, F tiplerinde tecrit altındaki yakınlarının direnişini desteklemek ve tecritin kaldırılması için tutsakların dışındaki sesi olmak için eylemlerini sürdüren TAYAD’lılar yaptıkları basın açıklamasında “**Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Tecrite Son**” yazılı bir pankart ile, “Gözaltılar Serbest Bırakılsın”, “Yaşasın Abdi İpekçi Direnişimiz”, “Çifte Standartta Son”, “TAYAD Susturulamaz” ve “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” yazılı dövizler açtılar. “Yaşasın Abdi İpekçi Direnişimiz”, “TAYAD Susturulamaz” sloganlarının atıldığı eylemde konuşan Ayşe Arapgirli, tecrit ve direniş üzerindeki sansüre değinerek, 472 gündür oturma eylemi yaptıklarını hatırlattı. “Buraya 2003 Eylül’ünde 10 günlük çadır açmak için geldik. Bizden önce de çeşitli sendikalar ve kitle örgütleri çadır açarak kamuoyuna seslerini duyurmuşlardı” diyen Arapgirli, valilikten çadır izni alamadıklarını, keyfi saldırı ve gözaltılarla mücadelelerinden vazgeçirilmek istediklerini belirtti.

Tecrit Kaldırılana Kadar Buradayız

Polis saldırısı sırasında birçok TAYAD’lının da yaralandığını söyleyen Arapgirli, her şeye rağmen burada olduklarının altını çizerek, “Tecrit işkencesine karşı direnen tutsakların yanındayız. Kışın dondurucu soğukunda, karda, yağmur altında, yazın kavurucu güneşinin altında oturduk, oturuyoruz. Tecrit son bulana kadar da burada tutsaklarımızın sesi, soluğu olmaya devam edeceğiz” dedi.

TAYAD’lılar tecrit bitene kadar sürdürmekte kararlı oldukları eylemlerine, tüm eşyalarına el konulmasına rağmen devam ediyorlar.

**direnişimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

118. şehit!

**ZULME BOYUN
EĞMİYORUZ!**

**Direnışin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Sevgi Erdoğan Ekibi ilk
şehidini verdi: Sergül
Albayrak Sevgi'nin bayrağını
Taksim'in ortasında
dalgalandırarak
ölümsüzleşt...**

Statükoculuk, teslimiyete ve direniş kırıcılığına açılan kapıdır

Statükolara, bugüne kadarki kalıplara, ölçülere meydan okuyoruz. Bu kararlılık ve yaratıcılıkla, oligarşinin direnişimizi zayıflatacak hiçbir manevrasını cevapsız bırakmadık. Dışarıda ölüm oruçlarına yattık, hücrelerde bedenimizi tutuşturduk, tahliye olup dışarıda direniş evleri yarattık. “Ya zafer ya ölüm!” diyerek alna takılan o kısl bantın anlamı, Sergül Albayrak'la bir kez daha gösterildi herkese. Ölüm Orucu Direnişçisi Sergül Albayrak, boyun eğme kararlılığımızı Taksim'in ortasında bir kez daha haykırdı.

Oligarşinin teslim olun dayatmasını püskürtmek için, birkaç yıllık devrimci geçmişi olan insanlarımız büyük bir irade ve kararlılıkla bedenlerini tutuştururken, devrimci, sosyalist, yurtsever olma iddiasını halen taşıyan gruplar, F tiplerinde tecrit uygulamalarını kabul ediyor, statükoya uyum sağlıyorlar.

Daha Sergüller yansın mı?

Bu soruyu iktidarla birlikte, F tiplerinde tecriti kabul ederek oligarşinin elini güçlendirenlere de soruyoruz.

“Sol” saflarda eğer bir çatlak varsa, eğer bir tavır farklılaşması yaşıyorsa, oligarşi zil takıp oynar. Bu farklılaşmayı kendi lehine en iyi biçimde kullanmaya çalışır. Sınıflar mücadelesinin mantığı içinde bunda anlaşılacak bir şey de yoktur. Sınıfsal bakanlar, karşı tarafın çelişki ve ayrılıklarını değerlendirirler.

Hatırlanacaktır; 19 Aralık'ın arifesinde bir gün Hikmet Sami Türk, elinde bir kağıtla kameraların karşısına geçmiş ve direnişe karşı büyük bir başarı kazanmış gibi, “Bayrampaşa'daki PKK'luların eylemi bıraktığını, diğer tutuklulara da bırakmaları çağrısı yaptığını” açıklamıştı. Bayrampaşa'daki PKK'luların yaptığı üç-beş günlük açlık grevinin zaten direnişle bir ilgisi yoktu, direnenlerin onları kaale alması da sözkonusu değildi, ama bu yine de oligarşinin bunu kullanmasına engel değildi. Çünkü mesele, halkın karşısında “direniş kırılıyor, bölünüyor” düşüncesini uyandırmaktı.

19-22 Aralık'ta PKK'nın direnmeyip, direnmek bir yana yanıbaşındaki katliama gözlerini kapatarak ortaya koyduğu “fark” da oligarşi tarafından tepe tepe kullanıldı. Bir süre dokunmadılar PKK'lılara. PKK'lı tutsakların hesabı, direnmeyerek, çatışmaya girmeyerek mevcut statükolarını korumaktı. Ama yanılıyorlardı. Daha ilk gün söyledik bunu onlara. Hücreler ve tecrit saldırısı er geç onlara da yönelecekti. Nitekim çok beklemek gerekmedi. PKK'luların F tiplerine sevk edilmedi (zaten o kadar F tipi hücresi de yoktu) ama kaldıkları tüm hapishaneler hücre tipine dönüştürüldü. Tecrit uygulanmaya başlandı. Statüko falan kalmamıştı ortada. Ama hala direnişten kaçmaya devam ediyordu PKK'lılar. Belki yeni “hücre statükosunu” koruyabilirlerdi!!! O da olmadı; bir süre sonra parça parça PKK'lılar da F tiplerine sevk edildi.

Fakat bu sevkler de PKK'yı direnişe yöneltmedi.

F tipindeki PKK'lılar, F tipinin hemen tüm uygulamalarını kabul ediyorlar. Oligarşinin meşhur “ortak alanları”na çıkıyor, telefon kullanımı gibi her konuda tecrit şartlarına uygun hareket ediyorlar.

Ve bu tavırlarıyla, objektif olarak direniş kırıcılığı rolünü oynuyorlar. Oligarşi F tiplerindeki ve diğer hapishanelerdeki önemli sayıdaki bir tutsak kitlesinin direnmiyor oluşundan güç alıyor. Apoli-

tik kitleler karşısında bunu kullanıyor; öyle ya, *madem o kadar ağır tecrit var, o zaman “ÖTEKİLER” niye direnmiyor?! “ÖTEKİLER”in direnişi zayıflatan rolü işte burada açığa çıkıyor.*

PKK’lı tutsakların bu tavrı, “genel siyasetleri”yle de açıklanamaz. Evet, PKK’nın bugün izlediği siyaset esas olarak düzenle uzlaşmaya, düzen içinde yeralmaya yöneliktir. Fakat kendilerinin de sık sık vurguladığı gibi, bu bile asgari anlamda bir demokratik mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Değilse, açıktır ki, oligarşi Kürt milliyetçi hareketini siyasi arenadan tümenden silmekten başka bir politika izlememektedir. “Ateşkes” politikaları bir yana, demokratik mücadelede olmayan bir Kürt milliyetçi hareket, siyasi arenadan silinmesinin önünü kendisi açmış demektir. PKK’lı tutsaklar bu anlamdaki asgari demokratik direniş çizgisinden de uzaktırlar. F tiplerindeki tecrite karşı çıkmak, demokratik mücadelenin ta kendisidir. Hapishanelerde ve dışarıda tecrite karşı direnmek, demokrasi mücadelesinin olmazsa olmaz bir parçasıdır.

Cepheli tutsakların izlediği direniş çizgisine katılmayabilirler. Bu onların tercihidir. Fakat tecrit politikasına karşı direnip direnmemek, bir tercih meselesi değil, devrimci, demokrat olup olmamanın kıstasıdır. PKK’lı tutsakların statükoyu korumayı esas alan ve ancak statükoyu korumadığı da açık olan, F tiplerinin tecritini kabul etme noktasına kadar gelen bu politika, asgari demokratlık ölçülerinden uzaktır. Yanıbaşlarında 118 ölü verilmişken, yanıbaşlarında hala ölüme gidenler varken sergilenen bu tutum, apolitik, bencil bir tutumdur.

Tekrar ediyoruz; hapishanelerde farklı bir politika uygulayabilirler, direnişe katılmayabilirler, direnişi desteklemeyebilirler de; fakat tecriti asgari direnme çizgisinde olsa da kabul etmeme sorumluluğunu onlardan istemek ve beklemek, devrimci tutsakların hakkıdır. Bugüne kadar esas olarak püskürtülen tecrit uygulamalarını kabul etmek, oligarşinin bu uygulamaları oturtmasına zemin hazırlamak, daha çok sayıda direnişçi ölsün demekten başka bir anlama gelmez. İşte bu noktada statükocular da, 118 ölümün sorumluları arasında olur.

Statüko üzerine politika yapanlar, şunu bilmelidirler ki, statüko üzerine kurulan politikaların teslimiyete dönüşmesi sadece bir zaman meselesidir. Eğer statükoculuk, bir direnişin olduğu yerde yapılıyorsa, statükoculuk orada objektif olarak direniş kırıcı bir rol oynar. Başta PKK’lı tutsaklar olmak üzere, herkes kendi yerini bu gerçeğin ışığında gözden geçirmelidir.

Kongra-Gel’lilerin Lavrion Saldırısına Karşı Açıklamalar

Bilindiği gibi, 25 Aralık’ta Yunanistan’da Lavrion Mülteci Kampı’nda Kongre-Gel’li 25 kişi, biri bayan, biri ölüm orucu gazisi olan dört Cephe taraftarına saldırmıştı. Önceki sayımızda ayrıntılarını verdiğimiz saldırıya, Yunanistan’da bulunan çeşitli devrimci örgütler tarafından da açıklama yapıldı.

Yunanistan’da yayınlanan **Emperyalizme ve Faşizme Karşı Mücadele (O Agonas)** Dergisi tarafından Yunanca olarak yayınlanan **“Devrimcilere Yönelik Şiddeti Protesto Edelim!”** başlıklı açıklamada saldırının gelişimi ve Kongra-Gel’in mantığı, kültürü anlatılarak, şöyle denildi:

“Ne Türkiyeli devrimci hareketlerle olan ilişkilerinde ne de diğer ülkelerden gelen mültecilerle olan ilişkilerinde adalet yoktur. Onlara göre kampta, hatta Yunanistan’da kendinden başka sol yoktur, devrimci yoktur. Politika yapmak da onların hakkıdır... İlke, kural, ahlak yoktur bu tarzda. Tam tersine despotluk vardır. Kongra-Gel’in Yunanistan pratiği budur. 25 kişi ile biri bayan, biri ölüm orucu gazisi dört devrimciye saldırmaktan utanmalıdırlar. Bu zavallı aciz bir tarzdır.”

Agonas’ın açıklamasında saldırının emperyalizme ve faşizme şirin görünme isteğinin de bir sonucu olduğu belirtilerek şu çağrı yapıldı: *“Yunan kamoyunu devrimcilere yönelik bu saldırılar karşısında duyarlı olmaya ve KONGRA-GEL’in Yunanistan’daki sol içi şiddet uygulamasını protesto etmeye, tavr almaya çağırıyoruz.”*

28 Aralık’ta da **DHKC** Yunanistan Örgütlenmesi, **MKP** Yunanistan Örgütlülüğü, **MLKP** Yunanistan Temsilciliği, **TKP/ML** Yunanistan Temsilciliği imzasıyla yapılan ortak açıklamada bu saldırının Lavrion Kampı’nda Kongra-Gel’ciler tarafından gerçekleştirilen ne ilk, ne de son saldırı olduğu belirtilerek, diğer örgütlere yönelik saldırılar hatırlatıldı. Kongra-Gel’in anlayışının mahkum edildiği ortak açıklamada da şu çağrıda bulunuldu:

“Gelinen aşamada KONGRA-GEL’in bu tavırlarından dolayı özeleştirilmesi istiyoruz. Ayrıca Yunan solunun da Yunanistan’daki bu gelişmeler karşısında duyarlı olmasını, sessiz kalmayarak tavr almalarını talep ediyoruz.”

AKP'nin İsrail'e 'Özür' Gezisi

Filistin'de 'Besmele' Şov İsrail'de Kasapla Kolkola

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, 9 Ocak'ta yapılacak Filistin başkanlık seçimleri öncesinde, İsrail ve Filistin'de görüşmelerde bulundu.

Gezinin iki temel amacından söz edilebilir: Birincisi, nedamet getirme, özür dileme gezisi olması. İkincisi ise, ABD'nin Ortadoğu politikalarına taşeronluk.

AKP'ye Uygun Diplomasi: 'Terörist Devlet' ile El Sıkışıp, Filistin'de Besmele Çekti

İsrail Cumhurbaşkanı Moshe Katsav, Başbakan Ariel Şaron ve Dışişleri Bakanı Silvan Şalom ile görüşen Gül, İsrail terörüne en küçük bir eleştiri getirmedi. Getiremezdi, çünkü zaten gezinin amaçlarından biri, bir süre önce Tayyip Erdoğan tarafından tabanı memnun etmek için söylenen "İsrail devlet terörü uyguluyor" açıklamasının özrüydü. Hatırlanacağı gibi, İsrail bu ziyareti istemiş, bir anlamda özür dileyeceksiniz demişti. Keza, ABD de bu konuda uyarmıştı.

Katil Şaron ile el sıkışan Gül, daha sonra Filistin'e geçerek, Parlamentosunda besmele ile başladığı bir konuşma yaptı. İsrail ile görüşürken, Filistin halkına uygulanan vahşeti eleştirmeyen Gül, Filistin parlamentosundaki konuşmasında "Filistin halkına yönelik baskı ve kuşatmaların İsrail'e de güvenlik ve huzur getirmediğini" söyledi.

"Gül'ün İsrail'de yaptığı temaslarda ikili ilişkilerin geliştirilmesi için önemli kararlar da alındı." (Milliyet, 6 Ocak)

Bu kararları halka elbette açıklamayacaklardır. Siyasi, ekonomik, askeri işbirliğinin daha da sıkılaştırılmasını içeren bu kararlardan birinin, Manavgat Suyu'nun İsrail'e taşınması olduğu biliniyor. Ya ötekiler? Ekonomik ilişkiler adı altında terörist devlet böyle besleniyor.

İsrail ile bütün askeri, siyasi, ekonomik ilişkiler kesilmeli, Filistin'de işgale ve katliamlara verilen desteğe son verilmelidir. İsrail ile her türlü ilişki Filistin halkının dökülen kanında ve kuşatılmış topraklarda ifadesini bulmaktadır.

AKP iktidarı katliamcı İsrail devleti ile ilişkilerinin üzerini örtmek için, Mescid-i Aksa'da namaz şovları, parlamentoda besmeleli konuşmalarla Türkiye halkını ve tüm Ortadoğu Müslüman halklarını aldatmaya çalışıyor. Takiyye ABD ve İsrail'e karşı değil, halklara karşı. Onlar AKP'nin ucuz takiyyelerine, tükürdüğünü yalatarak ya da başarılarına çuval geçirerek cevap veriyorlar.

Ey Türkiye Halkı AKP'yi Dinleyin: "İsrail'in Devlet Terörü Geride Kaldı"

Peki ne olmuştu, İsrail devlet terörü uygulamaktan mı vazgeçmişti? Önce Gül gitti, sonra da, bu gezide kesinleştiği üzere, Erdoğan gidecek. Göstermelik dahi olsa, uşakların İsrail'i, Amerika'yı eleştiremeyeceği öğretiliyor AKP'ye.

İsrail basınıyla 3 Ocak günü yaptığı toplantıda Gül'e, Erdoğan'ın "terörist devlet" sözlerinin hatırlatılması üzerine "O günler geride kaldı." cevabı verdi. (5 Ocak, Milliyet)

Aynı şekilde Cumhurbaşkanı Katsav'a da, "İlişkilerimiz olumludur. Geçmiş hatırlamanın anlamı yok. İleriye bakmalıyız" diyor Gül. Askeri, ekonomik, siyasi ilişkileri geliştirme kararları alınıyor.

Demek ki, İsrail artık devlet terörü uygulamıyor ya da AKP, "halkı aldatmak için bir 'halt edip' eleştirdik, unutalım" diye yalvaryakar oluyor. Daha gezinin bir gün öncesinde 7 Filistinlinin katledilmesinde görüldüğü gibi, İsrail katliamcılığında bir değişim olmadığına göre, ikincisi olduğunu herkes görmüştür bu gezide.

Gül ile birlikte basın toplantısı düzenleyen İsrail Dışişleri Bakanı Filistin ve Suriye'yi, "teröre destek"le suçlayıp "önce terör bitmeli" diye, direnmekten vazgeçmeyi dayatırken, Gül, tam bir riyakarlık içinde Arafat'ın ölümünü kastederek, "yeni fırsatlar görülür biçimde ortadadır, geçmiş problemlere takılmayalım" açıklaması yapıyordu. 2004 Mayıs ayında, TBMM'de gündeme gelen İsrail'in vahşetini kınama kararına, "Duygularınızla gerçekleri karıştırmayın... Olaylara dünya gerçeklerinden yola çıkarak yaklaşmalıyız. Biz hükümet olarak bunu yapıyoruz. Siz de öyle yaklaşın." diyerek engel olan Tayyip, bu geziyle mutlaka rahatlamıştır. Siyonist katil affetti anlaşılan.

AKP iktidarı Amerika ve İsrail'e kendini birkez daha ispatlamayı başardı.

Ya Katliamcıdan Yanasın, Ya Mazlumdan

AKP iktidarı bir yandan “Filistin davasını desteklemekten” söz ediyor, bunun için her türlü numara-ya başvuruyor. Öte yandan İsrail ile her türlü ilişkiyi sürdürüyor.

Gezi öncesi bir açıklama yapan Gül'ün, “Her iki tarafla da iyi ilişkiler içinde olan Türkiye olarak barış sürecine katkı yapmak Türkiye'nin üzerine düşen en büyük görevdir” sözleri de bu riyakar tutumun itirafıdır. İsrail ile, askeri, siyasi, ekonomik ilişkileri sürdüren, “teröre karşı mücadelede anlaşılan” (25 Mayıs 2004, basın) bir ülke nasıl Filistin'in dostu olabilir?

Hem “İsrail devlet terörü uyguluyor” diyeceksin, hem de aynı İsrail ile teröre karşı mücadelede anlaşacaksın. Peki kime karşı bu mücadele? Elbette ezilen halklara, Filistin halkına, Irak halkına, Türkiye halkına karşı.

“Tarihi Misyon” Mu, “Kuryelik” Mi?

Medya geziyi, “Türkiye'nin Ortadoğu barışında rol üstlenmesi” olarak pazarlamaya çalıştı ve “büyük devlet” havalarını pompaladı.

Ayakları havada bir abartıdan başka bir şey değil. Her şeyden önce, sözünü ettikleri “barış”, Filistin halkının verilene razı olmasıdır. Yani teslimiyettir, topraklarının bir bölümünden vazgeçmesidir. Yine aynı şekilde Suriye'ye de aynı teslimiyet dayatılmaktadır.

Türkiye'ye ancak bu çerçevede ABD'nin verdiği bir rol olabilir, ABD ne derse onu Filistin'e, Suriye'ye dayatma politikası izleyebilir. Ötesi yalandır. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Adam Ereli gezi öncesinde bunu şöyle ifade etmişti zaten:

“Türkiye, Filistin kontrolündeki bölgelerde faaliyet gösteren terörist grupların saldırılarını sona erdirmesinde pozitif ve yapıcı bir rol oynayabilir.” (Zaman 5 Ocak)

Yine, İsrail Haaretz gazetesi de Türkiye'nin kuryelik rolünün altını çizen bir yazısında;

“Gül ve Erdoğan, Washington bölgesel ortak payda olarak kaldıkça, Türkiye'nin barış sürecindeki rolünün Suriye ve İran'dan mesaj taşımayla sınırlı olacağını anlıyorlar...” ifadelerine yer verdi.

“Tarihi misyon” dedikleri budur; Kuryelik.

Keza, Amerika'nın Geliştirilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi'nde Filistin halkının direnişinin tasfiyesi, önemli bir yan oluşturmaktadır. Arafat sonrasında Amerikan-İsrail çözümünü dayatmak için uygun bir zemin doğduğunu düşünen emperyalistler bir süredir bunu ısıtmaya çalışıyorlar. Türkiye'ye de

Gül: ‘ABD ile ilişkimiz her şeyin üzerindedir’

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Ortadoğu gezisinin hemen öncesinde, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage Türkiye'deydi. Armitage, Bakanlığının Ortadoğu sorumlusu William Burns ve Avrupa sorumlusu Elizabeth Jones ile geldi ve Abdullah Gül, TBMM Başkanı Bülent Arınç ve Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'le görüştü. Görüşmelerde Türkiye'nin temel talebinin “Kuzey Irak'taki PKK'lilerin yok edilmesi” olduğu basına yansıdı. Ancak, AKP iktidarının hangi taahhütlerde bulunduğu gizli tutuldu.

En üst düzeyde kabul gören bakan yardımcısının talimatlarının başında, Filistin ve Irak olduğu bilinmektedir. Elbette her iki konuda da Amerikan politikaları paralelinde hareket edilmesi esastır.

AKP iktidarının Irak'taki vahşet konusunda Amerika'yı eleştiriyormuş gibi yansıtılan haberlerin nasıl bir ikiyüzlülük olduğu bu geziyle de ortaya çıkmıştır. Armitage ile görüşmeden önce bir açıklama yapan Gül'ün sözleri hiçbir yoruma gerek bırakmayacak açıklıktadır. İşte hükümetlerle değişmeyen oligarşinin politikasının Gül'ün ağzından yinelendiği sözler:

"Türk-ABD ilişkileri her şeyin üstündedir, gelenekseldir".

AKP, her konuda olduğu gibi, Amerika'nın Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar hegemonyasına alma politikalarına hizmette de, “geleneksel” olanın ötesinde bir hat izlemektedir. Bütün işbirlikçilik politikaları bu anlayışın üzerinde şekillenmektedir. İç kamuoyuna yönelik açıklamalar, Amerika'ya karşı tepkinin istismar edilmesi masaldır, yalandır. AKP iktidarı Irak başta olmak üzere tüm Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin çıkarlarının bekçisidir. İsrail ile ilişkilerinde de temel nokta budur. Ortadoğu sözkonusu olduğunda İsrail demek, ABD demektir.

Gül'ün, “İlişkilerimizin uzun vadeli ve stratejik ortaklığa dayalı olmasını istiyoruz” sözleri, stratejik uşaklığı sürdürmekteki gönüllülük ve kararlılığın belgesidir. Filistin'de ve Irak'ta dökülen kan, öldürülen şoförlerimizin cesetleri bu sözün altındadır.

bu yönde misyonlar yüklendiği açık. Elbette belirtelim ki, tüm bunlar emperyalistlerin ve uşaklarının masa başı hesaplarıdır. Öte yanda **direnen bir halk vardır** ve bugüne kadar bütün hain hesaplar Filistin halkının direnişine çarparak hazırlandıkları masabaşlarına dönmüştür.

İslamcı yazar Ahmet Taşgetiren'in uyardığı gibi, "Filistin'i kıracak her davranışın, Türkiye'nin, ve altı çizilmeli ki AK Parti hükümetinin tüm İslam dünyasındaki itibarını gölgeleyeceğini" (4 Ocak, Yeni Şafak) AKP bilmektedir. Besmeleli konuşmalar, Kudüs görüntüleri, "Filistin davasını destekleme" yalanları hep bu yüzdendir.

İsrail-ABD-Türkiye Halklara Karşı Ortak Tatbikatta

Amerika Irak'ta, İsrail Filistin'de katlederken, AKP iktidarı diplomatik ilişkileri sıkılaştırmakla kalmıyor, askeri tatbikatlarını da sürdürüyor.

Türkiye, İsrail ve ABD donanmalarının, yıllık tatbikat programları çerçevesinde Akdeniz'deki ortak arama ve kurtarma tatbikatının, bu ayın ortalarında İsrail açıklarında yapılacağı açıklandı. İsrail Ordu Sözcülüğü'nden yapılan açıklamaya göre, tatbikata, her üç ülkenin Deniz Kuvvetleri'ne ait gemi ve uçaklar katılacak. Açıklamada ayrıca, Akdeniz'de düzenli olarak faaliyette bulunan üç ülkenin donanmasına ait unsurların, birbirlerinin yeteneklerini tanıyıp, ortaklaşa çalışacakları, ifade edildi.

ABD, İsrail ile bütün askeri ilişkiler, tatbikatlar halkların mücadelelerini, bağımsızlık savaşlarını boğma, ülkeleri teslim alma faaliyetleridir. İsrail ve Türkiye'nin ABD açısından ortak noktası, Ortadoğu'daki çıkarlarını koruyan jandarma devletler olmalarıdır. Irak işgali ile ABD bizzat askeri olarak bölgeye yerleşmiş olsa da, Türkiye'nin bu stratejik görevi bitmiş değildir.

7 Filistinli Katledildi

AKP İsrail'e "özür ziyareti"nde bulunurken, siyonist devlet katletmeye devam etti. 4 Ocak günü, Gazze Şeridi'nde bir İsrail tankının açtığı ateş sonucu yedi Filistinli öldü. Öldürülenlerin yaşlarının 12 ile 17 arasında olduğu öğrenildi. Terörist devlet, aynı aileden olan 7 Filistinli'nin, İsrail hedeflerine saldırı düzenledikleri açıklamasıyla katliamını haklı çıkarmaya çalışırken, hastane yetkilileri, ölenlerden bazılarının cesetlerinin tanınmayacak halde parçalandığını açıkladı.

Katledilen Filistinliler intikam yeminleri ile uğurlanırken, Hamas, İsrail'in saldırılarını sürdürükçe Kassam roketli saldırılarını sürdüreceklerini belirtti ve siyonist yerleşim yerine havan topu ile saldırı düzenledi.

Emperyalist hukukun dizginlenemeyen sefaleti

Burjuvazinin hukuku, var olduğundan bu yana, asıl olarak halklara karşı, egemen sınıfların çıkarlarına göre düzenlenmişti. Buna karşın, halkların daha ileri taleplerinin önüne geçebilmek için, sosyalizmin baskılanması altında bu gerçek yüzünü gizlemeye yaran kimi yanları taşıyordu.

1990'lardan ve özellikle 11 Eylül'den bu yana, egemen sınıflar, artık gereksiz gördükleri bu tür hukuktan kurtulmanın adımlarını atıyorlar. Çıkarılan terör yasaları ile Amerika ve Avrupa ülkelerinde bir çok hak gasbı bu çerçevede yaşandı. Emperyalizmin halklara karşı kullandığı "uluslararası hukuk" dedikleri kendi hukukları da birçok örnekte bunun için ayaklar altına alındı. ABD şimdi yeni bir adım daha atıyor bu konuda.

Washington Post Gazetesi'nin savunma bakanlığı kaynaklarına dayandığı habere göre;

Amerika, terörist olduğundan şüphelendiği ve haklarında yeterli delil olmadığı için yargılayamadığı mahkumları süresiz hapiste tutmayı planlıyor. Haberde, Savunma Bakanlığı'nın, 25 milyon dolara malolacak "Camp 6" adlı 200 yataklı bir özel hapis hane inşa etmeyi ve yargılanamayan terör şüphelilerini, üstelik ömür boyu burada tutmayı öngördüğü bilgilerine yer veriliyor. Beyaz Saray ise, haberi yalanlamayarak, tartıştıp ısındırma ve kanıksatma taktiğini izliyor.

Yasa ne, hukuk ne; bunlar artık emperyalizmin ayak bağıdır.

Suç yok, delil yok, ama ABD şüpheleniyor, ömür boyu yatır öyleyse. Hem de öyle böyle hapis hane değil, Guantanamo gibi özel tecrit hücrelerinde.

Emperyalistler işgali, katliamları, işkenceyi "terör" bahanesi ile meşrulaştırmaya çalıştıkları gibi, hukuksuzluğu da aynı bahaneyle meşrulaştırmak ve buna da yasa kılıfı geçirmek istiyorlar.

Burjuva demokrasisinin propagandasını yapanlar, Amerikan özgürlüklerinden söz edenler, işte bu hukuksuzluğun propagandasını yapıyorlar. ABD ile Avrupa'yı ayrı düşünenler de fena halde yanılmaktadırlar. Hiç merak etmeyin, ABD her türlü hukuksuzluğun önünü açar, Avrupa onu takip eder. Terör yasaları, terör listeleri böyle olmadı mı?

Herkes görmeye devam edecek; emperyalizmin, burjuvazinin siyasi, ahlaki, hukuki, ekonomik olarak insanlığa verebileceği hiçbir şey yoktur.

‘Çürüme’, ‘çöküş’ tartışmalarıyla kurultay kararı

CHP’de ‘Kılıçları Çeken’ Kim?

Daha altı ay önce jandarma koruması altında, kendi delegesinden kaçırılarak yapılan kurultayın ardından, CHP yeniden kurultaya gidiyor. Ömrü hizipçilikle geçen, en klasik anlamda sosyal demokratlıkla da hiçbir alakası olmadığını defalarca kanıtlayan Deniz Baykal tarafından alınan karar, parti disiplin kurulunun Mustafa Sarıgül’ün ihracını reddetmesi üzerine geldi.

Baykal, bu kararla, Sarıgül daha da güçlenmeden yeniden genel başkanlığını pekiştirme hesabı yaparken, 29 Ocak’ta yapılacak Olağanüstü Kurultay’da kimlerin aday olacağı, parti içindeki muhaliflerin tavrının ne olacağı henüz netleşmemiştir. Ve asıl olarak da; kimin aday olacağı, disiplin kurulu üyelerinin rüşvet alıp almadığı, Baykal’ın sözünü ettiği çürümenin Sarıgül’le mi sınırlı olduğu yoksa asıl çürümenin siyasetten bir tükeniş mi olduğu, gibi birçok nokta ele alınıp tartışılabilir. Ülkemizde “sol” kisvesi ile halkın karşısına çıkarak onyıllardır halkın özlemlerini istismar eden CHP’nin gerçek niteliğinin, düzen içindeki yerinin anlaşılması açısından tartışılmalıdır da. Ancak biz şimdilik, Sarıgül-Baykal kavgasını ele alacağız.

Kemal Derviş’le Başlayan Amerikan Operasyonu Sürüyor

Sarıgül’ün çıkışı emperyalizmden bağımsız olarak değerlendirilemez. Bunu ifade ederken tek başına, Sarıgül’ün tıpkı Tayyip gibi daha belediye başkanı iken ABD Dışişleri Bakanlığı’nın davetlisi olarak kabul görmesini, kendi deyişiyle “Adeta ana muhalefet lideri gibi karşılanmasını” kıstas olarak almıyoruz. Asıl olan CHP’nin şu anki politikaları ile Amerikan (ve AB) çıkarları önünde bir pürüz olmasıdır. Emperyalizm, iktidarla yetinmemekte, bütün cılız muhalefetine karşın CHP’yi de kendi politikalarına itiraz etmeyen bir kıvama getirmek istemektedir.

Hemen belirtelim ki, Baykal yönetimindeki CHP anti-emperyalist değildir, kapitalizme ve tekelere karşı değildir. Hiç olmamıştır. Kimi zaman halk muhalefetine baskılanması ile, kimi zaman halkın oyunu alabilmek için böyle görünmüştür. Bugün de yaşanan bağımsızlık savunucuları ile Amerikancıların kavgası değildir; **kol-tuk kavgası**’dır.

Tüm bu gerçeklere karşın, Amerika ve Avrupa emperyalizmi CHP’den rahatsızdır. Örneğin; Irak’ta işbirliği, Avrupa Birliği, Amerikan “ılımlı

İslam” projesi, özelleştirmeler, kuralsız pazar ekonomisi, ordunun sistem içindeki yeri, gibi birçok konuda sorunlar çıkarmaktadır.

CHP’nin bugünkü politik duruşu, “devletçi” olarak nitelenebilecek, kimi kesimlerin “statükocu” dediği çizgidir. Öte yandan oligarşinin emperyalizm ile örtüşen hiçbir politikasında itirazı olmamıştır CHP yönetiminin. IMF politikaları, halkı yoksullaştıran, hapishanelerde kan döken zulüm politikaları bunun en açık örnekleridir. Ne zaman ki, oligarşi içinde iktidar kavgası temelinde saflaşmaların yaşandığı, Kıbrıs gibi konular gündeme gelmiş, CHP’nin muhalefeti o zaman duyulmuştur. Bir yandan ulusalcı geçinen Susurlukçu katiller, katliamcı generaller arasında birçok konuda nüans farkları bulunurken, öte yandan emperyalizme mesaj vermek için de biz daha AB’ciyiz demeyi ihmal etmemiştir.

Emperyalizm açısından bugün bu çizgiye ihtiyaç yoktur. Bu çizgi onyıllarca bir yandan emperyalizme hizmet ederken, içeride “ulusalcı” maskesi takan işbirlikçi çizgidir. Emperyalizm, tüm dünyada sürdürdüğü hegemonya savaşında, daha sadık ve açık işbirlikçiler istediğini, attığı her adımı, izlediği her politikayı belirleyecek işbirlikçi yönetimlere yer olduğunu, çuval geçirme operasyonu ile gayet açık anlatmıştır.

Şimdi CHP’de yaşanan da budur. ABD’nin Kemal Derviş ile önce DSP’de yaptığı, sonra CHP’de başlattığı operasyon Sarıgül ile sürdürülmektedir. Sarıgül doğrudan ABD ile ilişki içinde ya da değildir, bu ayrı bir konudur. Açık olan şu ki, en azından ABD ve Avrupa emperyalizminin Baykal’dan rahatsızlığını, Türkiye’ye yönelik politikalarını görmüş ve ona uygun politika yapmaktadır. **Sarıgüllü CHP, bugünkünden daha gerici, emperyalizmle daha iç içe bir CHP olacaktır.** Sarıgül’ün “halk desteği” kampanyaları ile emperyalizmin, Yugoslavya’da ve eski Sovyet ülkelerinde yaptığı “halk destekli” kampanyalar arasındaki benzerlik de dikkat çekicidir. Sarıgül’ün halka verebileceği hiçbir şeyin olmadığı bugünden bellidir. Baykal’a “muhalefet” ederken, hangi konuda hangi politikayı üretiyor, ne söylüyor belirsizdir. Yoksulluk, IMF ile ilişkiler, Avrupa Birliği, Irak işgali, işsizlik, hak ve özgürlükler ve daha sayılabilecek birçok konuda, somut olarak söylediği hiçbir şey yoktur.

AKP'nin 'Demokrasi' Kıstası

**Başkanlık sistemi de çürüten düzene ilaç olamaz.
Hiçbir seçim barajı tekellerin istikrarını sürekli kılamaz**

Zaman zaman burjuva politikacılar tarafından gündeme getirilen, son olarak da 1998 yılında Demirel tarafından dillendirilen "Başkanlık Sistemi" yine tartışılıyor. Başkanlık Sistemi ile birlikte tartışmanın bir başka boyutunu da, Avrupa Birliği'nin isteği doğrultusunda seçim barajlarının düşürülmesi oluşturuyor.

'Başkanlık Sistemi' Tartışması Tekellerin İstikrarı Tartışmasıdır

Önce bu Başkanlık Sistemi'nin ne olduğuna bakalım. Kısaca Başkanlık Sistemi, "yürütme ile yasamanın birbirinden 'sert biçimde ayrılması' ve 'yürütmenin yasama karşısında üstün' bir durumda olmasıdır." En klasik biçimiyle ABD'de uygulanmaktadır. Yürütme başkanın mutlak belirleyiciliğindedir. Genel olarak seçimlere katılma oranının bile çok düşük olduğu ABD'de halk yönetime karşı kayıtsızdır, duyar-sızlaşmış, üst boyutta apolitikleşmiştir. Bu sistemin ABD'de işleyebilmesi kendi tarihi gelişimi içinde oturmasından kaynaklıdır. Yasama ve yargı zaman zaman başkanın kirli çamaşırlarını dökerek de olsa yürütmeye karşı belli "koz"lar elde edebilirler. Ancak egemenlerin çıkarları için halka karşı olma noktasında birleşirler. ABD, güçlü bürokratik ve militarist aygıtının yanı sıra ekonomik gücüyle ve ideolojik, politik, kültürel her türlü hegemonya aracıyla bu sistemi fazla sıkıntı çekmeden sürdürebilmektedir. Başkanlık Sistemi ABD dışında Şili, Brezilya, Arjantin, Peru, Panama, Uruguay gibi ülkelerde de uygulanmaktadır. Ama yeni-sömürge ülkelerde bu sistem ABD'deki gibi rahat yürümektedir. Yeni-sömürgeler sürekli ekonomik, sosyal ve siyasal bir kriz içindedirler ve oligarşilerin güçsüzlüğü bu sistemin istikrarlı yürümesini engeller. Halk kitleleri tepkilerini şu veya bu şekilde ortaya koyarak sisteme karşı çıkarlar. Sistem ancak sürekli baskıyla ayakta kalabilir. Bu nedenle bizim gibi ülkelerde başkanlık sistemi tam bir diktatörlük olarak karşımıza çıkar.

Tartışmanın temelinde, düzenin "daha istikrarlı olacağı" var. Neyin istikrarı? Elbette sömürü düzeninin, emperyalizmin bölgesel politikalarından rol oynayabilmenin, tekellerin istikrarıdır. Bu düzenin istikrardan kastettikleri bunlardır. Halkın sofrası, özgürlüğü, ülkenin bağımsızlığı değildir. Sabancı'nın "tek parti iktidarı olsun da kim olursa olsun" sözleri, Koç'un "en iyisi akıllı

diktatördür" açıklaması, istikrardan kimin neyi, nasıl anladığını açıkça gösteren örneklerdir.

Bir başka nokta da, "Başkanlık Sistemi"nin gündemleşmesi, hep kriz süreçlerinde ya da olası krizlerin ufukta görüldüğü dönemlerde olmuştur. AKP iktidarı da, mevcut durumda "dikensiz gül bahçesinde at koşturuyor" gibi görünse de, emperyalizme bağımlı sistemin krizinin sürekli olduğunu ve bir spekülâtörün darbelerine bile açık olan borsalı, piyasalı ekonominin ne zaman krizinin derinleşeceğini kendilerinin belirleyemeyeceğini bilmektedir. İktidarı, halka yoksulluk dayatarak, sadakaya razı ederek, bağımlılığın karşısına "ekmek, iş gelecek" onursuzluğunu koyarak, baskıyla susturarak uzun zaman yönetmeyeceğinin farkındadır.

Tayyip Erdoğan'ın özlemi, tekeller adına, emperyalizm adına "tek adam" olarak yönetebilmektir. Mevcut sistemde, tek partili iktidar olsa dahi, farklı çelişki ve çatışmaların gündeme gelmesi ile, istediği politikaları zaman zaman uygulayamama gibi "sorunlarla" karşılaşmaktadır. Bunun son örneğini Irak'a asker göndermek için çıkarılmak istenen ilk tezkerede yaşadık. Tayyip'in bütün çabalarına karşın, halkın tepkisinin baskılanması başta olmak üzere, çeşitli etkenler nedeniyle istediği kararı çıkaramadı.

118 Ölümün Sorumlularından "Demokrat" Olursa, Böyle Olur!

Belirttiğimiz gibi, bu tartışmaya bağlı olarak süren bir başka tartışma da, yüzde 10 olan seçim barajlarının indirilmesi tartışması. Hükümetin bu tür konulardaki politikalarını "dobra dobra" havası altında dillendiren Cemil Çiçek, neden barajın indirilmesine karşı olduklarını, "Yüzde 10 barajının Türkiye'nin gündemine neden konulduğuna bakmak lazım. İlerleme Raporu'ndaki yüzde 10 barajının aşağıya çekilmesi, başka maksatlarla konulmuştur. Etnik kökene dayalı partilerin bir anlamda mecliste temsili gibi bir niyeti taşıyor." (4 Ocak, basın) sözleriyle dile getirdi. AKP'li Burhan Kuzu da, "barajın kaldırılmasının istikrarı bozacağını" söyleyerek, bu yaklaşımın AKP politikası olduğunu tescil etti.

Susurluk'u defalarca savunan, 118 insanın ölümünden sorumlu olan Çiçek'in ve Amerikancı AKP'nin demokratiği de ancak bu kadar olur.

AKP'nin demokratiğinin kıstası vardır bu sözlerde. Şu veya bu oranda muhalif olanlara bu sistemin parlamentosunun kapıları kapalı diyor oligarşi. Bu yaklaşım sadece AKP'nin de değildir. Dün Ecevit dile getiriyordu, bugün AKP.

Sol ve "Seçim Barajı" Tartışması

Baraj tartışması, en sonu geçtiğimiz seçimlerde olmak üzere, solun bir kesimin sürekli gündemindedir. Hatta baraj düşürüldüğünde, adı şu bu olan ama özü değişmeyen seçim bloklarının parlamentoya girecekleri, ülkede büyük demokratikleşmenin, daha da ötesi demokratik devrimin önünün açılacağı dahi düşünülmekte ve çeşitli biçimlerde söylenmektedir.

Tutalım ki, baraj düşürüldü ve DEHAP veya bu çizgideki bir başka parti parlamentoya girdi? Peki gerçekten Kürt halkı temsil edilmiş mi olacak? Halkın temsili, taleplerinin yerine getirilmesi, halkın o kesimini temsil ettiğini iddia eden partinin parlamentoya girişi ile ilgili bir sorun değildir. Sistemin kendisi ile ilgilidir. Hatta, bu parti iktidar olsa dahi durum değişmeyecektir. Düzen içi olsalar dahi, partilerin "muhalafette başka iktidar koltuğunda başka" politikaları savunmalarının altında yatan da bu sistem gerçeğidir. Keza, dünyadan çeşitli örnekler de bu

konuda yeterince ders sunmaktadır. Sol adına, sosyalistlik adına iktidar olanların, nasıl IMF politikalarını en başarılı uygulayanlar arasında sayıldığı, örneğin ÖDP reformizmin "iç geçirerek" izlediği Brezilya'dan bilinmektedir.

Baraj tartışması devrimcilerin tartışması olmaz. Bu tartışmayı ancak sistemi, iktidarı teşhir etmek için kullanırlar. Bu nedenle, toplumsal muhalefetin iki temel gücü ilan edip "işçi sınıfı ve Kürt demokratik hareketinin Meclis'te er ya da geç taleplerini dile getireceğini, bunu engellemeye ne AKP'nin ne de başkasının gücü yeteceğini" (Kamil Tekin Sürek, 4 Ocak, Evrensel) söylemek, en hafif deyişle ayakları yere basmamaktır, emekçilerin enerjisini boş umutlara yöneltmektir. "Meydan okuyuşlarımız", sözde propagandamız devrim için, örgütlenme için olmalıdır, işçi sınıfına parlamentoyu adres göstermek için değil.

Elbette devrimciler, sosyalistler koşullara göre parlamentoyu da devrimi geliştirmenin, demokratik mücadelenin bir aracı olarak kullanabilirler. Ama asla bir kurtuluş olarak görmez ve göstermezler. Keza, halk kesimlerinin taleplerini dile getirmenin temel aracı olarak da görmezler. Bunlar, reformizmin işidir. Halk taleplerini dile getirmenin binlerce aracını kullanarak, örgütlenerek kendini temsilin gerçek yolunu açabilir. Kapitalist sistemde halkın temsili mümkün değildir, halkın temsili, halkın iktidarı sorunudur.

Tecrit itirafı ve ahlaksızlık

F tipleri bakanların 'kafa dinleme, çalışma yeri' değil, 118 cana mal olan 'cinayet yerleri'dir

Burjuva basının köşe yazarlarından, herhangi bir konuda tecrit edilmeyi, baskı altında tutmayı vurgulamak isteyen kişi ve kurumlara kadar birçok kesimde, "F tipi" bir kavrama dönüştü. Başka hiçbir şey söylemeden "F tipi" demek yeterli hale geldi. Bu gerçeğin kavranmasında kuşkusuz direnişin, dışarıdaki mücadelenin büyük bir belirleyiciliği söz konusudur.

Buna karşın, Adalet Bakanlığı ve Cemil Çiçek, "F tiplerinde tecritin olmadığı" yalanında sürekli ısrar etmeye

devam ettiler. Sabah yazarı Yavuz Donat'a konuşan (31 Aralık) Cemil Çiçek de, F tiplerinin tecrit yeri olduğunu itiraf edenler kervanına katıldı.

"F tipi bakanlık" başlıklı yazıda, Çiçek'in, ziyaretçilerden sıkılan, çalışma ortamı bulamayan bakanlara "kıyak" geçmek için, "Hemen şimdi talimat veriyorum.. F tipi cezaevinde bu iki bakan kardeşime birer koğuş dayanıp, döşenecek." dediği anlatılıyor.

Onlarca bakanın yanında geçiyor bu konuşma, utanma, ahlak yok! Güya "esprisi" ya-

pılan yerde 118 insanın kanı durduğunu çok iyi biliyor Çiçek ve bakanlar. O "dayanıp döşeneceğini" söylediği F tipi hücrelerde halen gün günü hücreleri eriyen insanlar var. Ve o hücrelerde en temel insani talepler dahi tecriti koyulaştırmanın aracı olarak kullanılmaktadır.

Öte yandan bir itiraf da içeriyor bu sözler. F tipleri öyle yerler ki, insanlar bütün dünyadan tecrit edilmekte, tek başlarına hiçbir insan yüzü görmemektedirler.

Bir fark var ki, bakanlara, "istekler için gelenlerden kaçmak" için F tipleri önerilirken, binlerce insan yaşamdan koparılmak, düşünceleri değiştirilmek için konuluyor bu hücrelere.

Tsunaminin önünde insanın doğayla savaşı

Sayı 140

22

9 Ocak
2005

İnsanoğlu binyıllardır doğayla savaşıyor. Bin-yıllardır gözlüyor doğayı; acaba nerede, ne za-man, ne yapacak diye? Bilim, felsefe zaten ilk başta doğaya ilişkin gözlemlerin sonucunda doğmadı mı! Fakat işte, binlerce yıllık bilimsel çabalara rağmen, gökyüzünü uydularla dona-tan, bir parktaki adamın okuduğu gazeteyi bile “gözleyebilmekle” övünen gelişmiş teknolojiye rağmen tsunami, gelip vurdu.

Vurdu ve “şimdilik” kaydıyla açıklanan ra-kamlara göre, ölü sayısı **150 bini aştı**.

26 Aralık'ta Endonezya'nın Sumatra Adası'nın açıklarında bin kilometrelik Andaman fay hattında meydana gelen 9 büyüklüğündeki dep-rem ve sonrasındaki tsunami, 5 milyon insanı da açlıkla, susuzlukla, evsizlikle karşı karşıya bıraktı.

Kıyıları vuran 10 metrelik tsunami dalgaları, insanlığın önünde şimdi bir soru olarak dikiliyor!

Teknoloji mi abartıldığı kadar değil? Yoksa, o teknolojiye kimin “**sahip**” olduğunda, “**sahiple-rin**” o teknolojiyi nasıl kullandığında bir sorun mu var?

Tsunaminin aldığı 150 bin cana, canı yanan-

lar, bu soruların cevabını bulmak zorunda.

Sorun elbette dünyanın düzeninde.

Kapitalizm, herşeyi çürütüyor

Dünya dökülüyor. İnsanlık dökülüyor. Tsuna-mi felaketinin sonrasındaki dünyanın tablosu ne yazık ki özetle böyle. Televizyonlar, onbinlerce insanın öldüğü sahillerde, yanbaşılarında şişmiş cesetler yatarken tatiline devam edenleri göste-riyor. Yüzbin ölüden söz edilirken, yılbaşında ha-vai fişekler patlamaya devam ediyor... Kapita-lizm, yalnız doğayı bozmuyor, ondan daha önemlisi insanı bozuyor. Tsunamiden bu yana, bir bozulmuş cesetleri, bir de bozulmuş insan manzaralarını izliyoruz.

Halk için değil, tekeller için yapılan bütçeler davet ediyor felaketleri

Bir tsunami uyarı sistemi kurmanın maliyeti **500 bin dolardı**. Evet, sadece bu kadar. Ama bu sistem yoktu. Çünkü ne emperyalistlerin, ne iş-birlikçi iktidarların, Asya'nın yoksul halklarının can güvenliği için ayıracak parası yoktu. Eğiti-me değil, sağlığa değil, halkın can güvenliğine değil, halkın mücadelesini bastıracak ordulara ayrılıyordu bütçeler. Emperyalizmin ve işbirlik-çiliğin doğası gereği bu böyleydi.

Bölgede büyük bir depremin olacağı biliniyordu; aynen beklenen İstanbul depremi gibi...

“Depremin merkez üssünün bulunduğu Su-matra Adası yakınlarında 1998/99 yılında yapı-lan jeolojik bir araştırmada giderek yükselen sismik hareketlenmeler tespit edilmişti... Bu depremin bir gün mutlaka olacağı ve ardından böyle bir felaketin yaşanacağı biliniyordu.”

Şimdi herkes, şaşkınlıkla, bunlar biline biline nasıl önlem alınmamış diye soruyor belki. Şaşı-racak bir şey yok. O kadar uzaklara bakmaya gerek yok. Yanbaşımızda, bizim ülkemizde **bili-nen ve beklenen İstanbul depremi için** hangi önlem alınıyor?

Deprem uzmanları hiçbir önlem alınmadığını açıklıyor. Herkes de bunu görüyor zaten.

Şaşıracak bir şey yok. Oligarşik iktidarlar,

kâr görmedikleri hiçbir konuya yatırım yapmazlar. İstanbul depremi için de yapmayacaklar. O zaman da dünya basını, bugün Hint Okyanusu ülkelerine söylediklerini bizim ülkemiz için söyleyecek. Göz göre göre yüzbinlerin ölümü bekleniyor ülkemizde de. Kimbilir benzer durumda daha kaç yeni-sömürge ülke var. Halk ayağa kalkmadığı sürece, halkın can güvenliği için sömürücüler kılını kıpırdatmayacaklardır.

Sebepten, halkların değil, emperyalizmin hizmetindeki teknoloji

Bilgiler, gerçekler ortada; *“tsunamiyi gözlemleyen dedektörler onyıllardır var ve ABD’de bu sistem yarım yüzyıldır faaliyet gösteriyor.*

Okyanus tabanının 40 kilometre altında yaşanan deprem yaklaşık 5 dakika içinde dünyanın bütün rasathanelerinde kayıtlara geçti. Birkaç dakika sonra ise ABD Ulusal Okyanus ve Atmosfer Dairesi’nde (NOAA), tsunami dalgalarının oluşacağı, bu dalgaların kaç saat sonra nereye vuracağı üzerine bilgiler, bilgisayarlar tarafından otomatik olarak hesaplanmıştı.”

Fakat tsunaminin vuracağı ülkeler uyarılmadı. Çünkü *“bu ülkeler Tsunami Erken Uyarı Sistemi’ne bağlı değillerdi”*. Bedava bilgi vermiyordu emperyalizm.

Amerikan üniformalı sırtlanlar

ABD Başkanı Bush, büyük felakete rağmen, tatilini kesmeyerek, şişmiş cesetlerin yanında tatilini sürdüren insan müsvettelerinden biri olduğunu gösterdi.

Üç gün sonra yaptığı açıklamada, **15 milyon dolar** yardım göndereceklerini açıkladı. Güldü dünya. Sonra bu miktar 35 milyon dolara yükseldi; sonra 350 milyon dolara...

Ama daha önemlisi, bir sırtlan gibi dönmeye başladılar cesetlerin etrafında. Amerikan basını Irak’ta, Ebu Gureyb’de bozulan “Amerikan imajını” düzeltmek için bu fırsatı kullanalım diye yazdı. ABD, aynen Irak işgalinde olduğu gibi BM’yi devre dışı bırakıp Amerikan ordusundan bir “yardım grubu” oluşturdu. Başına da Irak işgalinin komutanlarından biri atandı.

Yarın bomba atabilecekleri yerlerde şimdi ceset kaldırıp, yiyecek paketleri dağıtıyor sırtlanlar.

İnsanlık, bu alçakları ait oldukları yere göndermeden hiçbir şey düzelmez

Amerika “imaj” düzeltme derdinde... **Hindistan**, askeri üslerin güvenliği gerekçesiyle yardım kuruluşlarının Andaman ve Nikobar adalarına girmesine izin vermiyor... **Endonezya** kuv-

vetleri fırsat bu fırsat, tsunami’nin binlerce can aldığı Aceh’teki gerilla hareketine karşı operasyon düzenliyor... **“Türk polisi”nin** 17 Ağustos depreminde enkazların altı sağ ve ölü doluyken depremzedelere yardım için gelen devrimci, demokrat avına çıkışını hatırlayın. Egemen sınıfların polisinin, ordusunun kafası her yerde aynı çalışıyor.

UNICEF, Endonezya’da çocukların zatürreden ölmeye başladığını bildirdi. BM, bu ülkede 50 bin çocuğun hayatını kaybedebileceği uyarısında bulundu. **Uyarı kime?..** Halkların topladığı yardım miktarları, birçok yerde hükümetleri geçiyor. Tüm bozulmuşluğa, çürümüşlüğe karşın, yine ne varsa halklarda var. Halkların hala çürümeyen diri bir yanları var. Hükümetlerin şimdi açıkladıkları yardım miktarları da şov için, “imaj” için... Bugüne kadar bu tür büyük felaketlerde açıkladıkları rakamları gönderdikleri hiç olmamış. Son örnek; geçen yıl İran’da Bam kenti depremle yerle bir olduğunda, açıklanan resmi rakamlara göre, İran’a 1.1 milyar dolar yardım gönderilecekti. Bugüne kadar gönderilen miktar sadece 17.5 milyon dolar!!!

İnsanın doğa karşısındaki zaferi, insanın sömürücü karşısındaki zaferinden geçer

Emperyalizmin sömürdüğü hiçbir ülkede halkın can güvenliği yoktur. Bundan böyle de olmayacaktır. Bu kadar büyük bir felaketin ardından iki tsunami ölçekli şamandıra koyabilirler. Ama seller, depremler, diğer afetler, iş kazaları öldürmeye devam eder.

Çünkü kapitalizm, tersine izin vermez. Kapitalizmin kuralı değişmez; her şeyin tek ölçüsü **kâr**’dır. **Kâr** için gerekli önlemler alınmaz, **kâr** için ülkeler işgal edilir, halklar katledilir. Kapitalizmin doğayla savaşı da yine aynı ölçüye göredir; eğer o işte bir **kâr**ı varsa, doğaya karşı önlemler alır. Yoksa boş verir. Kapitalizmin hüküm sürdüğü ülkelerin iktidarlarının **esas savaşı halklara karşıdır**. İnsanlığın **doğaya karşı savaşı** gerçek anlamda ancak emperyalizm yeryüzünden silince başlayabilir. İşte ancak o zaman, **kısmen sosyalizmde ve esas olarak komünizmde**, sınıflar arasındaki çelişkinin yerini insanın doğayla ilişkisi alır. Sosyalizm, halkın tüm ihtiyaçları gibi, doğa karşısındaki can güvenliğini sağlayacak tek sistemdir. Çünkü onun ölçüsü **kâr** değil, **insan**’dır. Tsunamiler, depremler, seller önlenemez belki ama, bu doğal afetlerin insanları öldürmesi önlenemez. Bunun için insanlığın elinde her türlü teknoloji vardır, imkanlar vardır; olmayan tek şey, **halk için** çalışacak iktidarlardır. Halkın kendi iktidarlarıdır.

Sergül Albayrak Tarihe Belgeler

Büyük Aileme

Ben bu aileyi tanımadan önce yaşamamışım gerçekten diyorum, geçmiş hatırlayınca. Ve bu aile içinde yaşamayı çok sevdim. Oysa ki tanışmadan önce, yaşamımı sonlandırmayı bile denemiştim. Ramak kala “kurtarılmış”, “hayata döndürülmüştüm”... Gözümü açtığımda ne büyük bir hayal kırıklığına uğradığımı çok iyi hatırlıyorum. Ne anlamı vardı yaşamamın? Amaçsız ot gibi... Hep kendi kendiyile uğraşan, bütün “yeniliği” de “eskiliği” de kendiyile sınırlı olan bir yaşam, çekilmezdi gerçekten. Benim için çekilmezdi. Okula gidiyordum, liseyi son sınıflar arası dördüncülükle bitirmiştim. ... Ama işte düzenin sunduğu bu “nimetler” beni tatmin etmiyordu. Arkadaş çevrem çok genişti, çok da “sevilen” biriydim çevremde... Sevmek-sevilmek... Ben de çok “seviyordum” arkadaşlarımı. Ama bu sevmenin-sevilmenin yaşamdaki gerçek karşılığı neydi? İşte intihar etmişim... Bir insan niye intihar eder ki? Seven-sevilen bir insan intihar eder mi? Mutluluk nedir?

Evet tüm bunların karşılığını ben bu aile içinde tattım, bunun için de Partim’e-Cephe’ye ölesiye bağlandım. Sevdim, hem de çok. Mutluluğu Parti-Cepheli olmakta buldum. Bağlandım, hem de çok. Hücreler süreci denilince hepimiz gibi, ben de çok kez düşündüm... Hücreler demek, en başta yoldaşlarından ayrı olmaktı. Ama bu fiziki bir ayrılık da olsa, kabul edilemez, edilemeyecek bir şeydi. Çünkü yok edilmek istenen bizim birbirimize olan bağlılığımızdı... Peki devrimciler niye bağlanır bu denli güçlü birbirlerine? Sevgileri niye büyür günden güne? Çünkü çıkarsızdırlar... Çünkü emek verdikleri ölçüde, büyürken büyütürler sevgilerini... Ben de böyle sevdim Partim’i-Cephe’yi... Böyle büyüttüm sevgimi-bağlılığımı... Düşüğüm zamanlar oldu... Ama Partim’in eli hep uzandı bana, gelip çıkardı beni düşüğüm yerden, gösterdi-anlattı bana eğriyi-doğruyu...

Partim benim hep yanıbaşımdaydı.

Ve hücrelere getirildik... Düşman saldırıyordu gün be gün... Örgütlüydük-örgütlüyüydüm. Ve Parti-Cephe’liler elle gösterilir, düşmanı kendi açmazı içinde debelendirirdi. Öyle yaptık. 115 yoldaşımızı şehit verdik ve bugün

yeni ekip olarak biz, 11. Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi yolculuğumuza hazırlanıyoruz. Ölüm yolculuğuna... Ve ben de bu ekipte yer alarak öleceğim, ben de önceki 115 yoldaşımın rahatlığıyla, huzuruyla. Evet rahatım, huzurluyum. Çünkü ölümüm demek zafere bir adım daha yaklaşmak demek. Ve zafer Parti-Cephe’ye yakışıyor. Ve zafer Parti-Cephe geleneği. Bu gelenekte bir halka da ben olacağım. Ve bu fırsatı bana verdiği için Partim’e öylesine çok, öylesine çok teşekkür ediyorum ki.

Ve Partim’e aldığım bu görevi tamamlayacağıma söz veriyorum. Öleceğim.

Gerçek ölümün bu olmadığını bilerek. Çünkü biliyorum ben yoldaşlarımda yaşayacağım. Bütün şehitlerimiz bugün nasıl bende yaşıyorsa, ben de kalan yoldaşlarımda yaşayacağım.

Bu inançla, tekrar belirtmek istiyorum ki,

... Ölüm orucu savaşçısı olduğumdan onur duyuyorum.

Parti-Cepheli olmaktan her zaman gurur duydum. İyi ki de tanışmışım ve sevmişim bu aileyi. İyi ki de Parti-Cepheli olmuşum.

Mutluyum, hem de çok.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz.

...

20 Temmuz 2004

Sergül Albayrak

Yoldaşlarıma

Çok ama çok seviyorum hepinizi. Hepimizi. Biz’i. Devrimci olmamda en büyük etken, yoldaşlık ilişkileriydi benim. Çıkarsız, hesapsız sevmek... Çıkarsız-hesapsız ölebilmek... Çıkarsız-hesapsız güvenebilmek... Çıkarsız-hesapsız paylaşabilmek... Çıkarsız-hesapsız yaşamak-yaşatmak... Yoldaşlık deyince işte, hesap yoktu, çıkar yoktu, olamazdı... İşte ben bunun için sevdim Biz’i.

Hiç mi hatam olmadı? Hiç mi sorun yaşamadım? Hiç mi sorun yaşatmadım?

Ben yurtdışında, yozluğun kepezeliğinin en uç boyutlarda yaşandığı yerde, Avrupa’da doğdum-büyüdüm. “Sevmiyordum” desem de o yaşamı, devrimci olurken o düzenin bana sunduğu alışkanlıklarım, çarpık düşüncelerim vardı. İşte bunun için de bir sürü so-

Bant Töreni Konuşması

Yoldaşlar;

Çok heyecanlıyım. Çok, hem de çok!

Adımıza Sevgi Erdoğan dedi büyük ailemiz.

Sevgi Erdoğan! Bunun ne büyük onur olduğunu ben nasıl anlatayım yoldaşlar?

Sevgi Abl'a'yı hep sizlerden dinledim. Adı gibi iliklerime kadar sevgiyi ilmek ilmek ördüğünü anlatmayayım şimdi. Keza bunun ukalalık olacağını düşünüyorum. Diyeceğim şu ki, büyük ailemiz; *"Bugünün dünyasında sevginin karşılığı SEVGİ ERDOĞAN olmaktadır"* diyor.

Yoldaşlar sevgimi Sevgi Abl'a'nın elinden tutarak, Sevgi Abl'a'nın yolundan yürüyerek, Sevgi Abl'a gibi gülerek, hedefe ulaşarak göstereceğim.

Koca bir çınarın gölgesinde toplaşır ya çocuklar oyun oynamaya... Kolkola verip yuvarlak bir halka oluşturup çınarın etrafında dönmeye... Ben bizi, 11. Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi'ni buna benzetiyorum. Sevgi Abl'a ortamızda, elinde bastonuyla o dünyalar tatlısı gülüşüyle bizi izliyor. Biz de olanca gücümüzle, inancımızla, öfkemizle kolkola vermiş yürüyoruz... .

Öfkemizle dedim... Evet yoldaşlar, öyle bir

kin, öyle bir öfke var ki içimde... 115 can... 115 can parçam, ablam, abim, kardeşim... Yoldaşım... Bu öfkeyle çaldılar ölümün kapısını. Bu öfkeyle patladılar düşmanın beyninde. Bu öfkeyle erittiler her bir hücrelerini... Ve bu öfkeyi büyütmek gerek... Her bir düşenimiz büyütüyor bu öfkeyi, ben de büyüteceğim. Ve dalga dalga büyüyen öfkemiz halkımızın elinde silaha dönüşecek. Ve silah bir kez ateş alsın hele, kim durdurabilir ki?

Yoldaşlar, bugün 25 Temmuz... 25 Temmuz Müjdat'ımızın yıldönümü aynı zamanda. O şimdi, bizim bedenimizde çarpışacak düşmanla... Hücre hücre güç olacak, hücre hücre umut olacak bizlere...

Tarihimiz... Ne büyük kahramanlıklarla dolu... '84 Ölüm Orucu, '96 Ölüm Orucu, 2000-2004 Direnme Savaşı... Ve şehitlerimiz... Gürsel abimin gülen gözleri, Zeynep'in "bizim kız" deyişi... Fidan ve delikanlımız İlker... Ayşe ve Ersoy... Ve Kütahya'nın Fidanlar'ı, Gülnihal, Fatma Ablam, Özlem... Ve Günay'ım... Ve 115 kahramanımızın her biri... Hepsi hepsi benimle yoldaşlar... Hepsine hepsine son soluğumla kavuşacağım... Yolum açık... Biliyorum... Ve yoldaşlar... Sizi, hepinizi... öyle çok seviyorum ki...

İşte bu da benim gücüm. Bu güçle yürüyeceğim. Bu güçle çarpışacağım. Bu güçle öleceğim.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

...

25 Temmuz 2004/ Sergül Albayrak

run yaşadım, düştüm, tökezledim-tepetaklak oldum... Ama Parti'ye karşı asla kendimi dayatmadım. Diritmedim yanlışlarımda. Çünkü bildiğim ve bilinen tek bir gerçek vardı, Parti her zaman bizim iyiliğimize yapar ne yapıyorsa... *"Beni yanlış anladınız", "Beni anlamıyorsunuz"* yanlısına da düşmedim, hiçbir zaman. Çünkü Parti diyorsa, görmüştür de diyordur. O halde benim yapacağım savunmaya geçmek değildi, olamazdı. (...) Evet sorunlar yaşadım, yaşattım... Ama yaşadığım ve yaşattığım sorunlarda dünyam yıkılmadı. Gösterilen yolu anlamaya çalıştım. Anlamak doğruyu yapmaktır. Yapmaya çalıştım.

Hiçbirimiz dört dörtlük insanlar değiliz. Ben de değilim zaten. Parti'nin de hiçbirimizden böyle bir beklentisi yok. İyi bir insan, iyi bir devrimci olmak demek, zaten dört dörtlük olmak değildir. Her zaman iyiye, daha iyiye ulaşma isteğiyle yürümek demektir. Hülya'mızın dediği gibi **"HEP İLERİ"** yani.

Evet yoldaşlar, Günay'ımızdan devraldığım bandımı Sevgi Ablamız'ın -Koca çınarımızın- gölgesinde onurla taşıyacak, ben de zafere yürüyeceğim. Ve Günay'ımız gibi ben de "Parti'ye güvenin" diyorum. Parti-Cephezimiz bugüne kadar söylediği her şeyi yapmış-yaptığı her şeyi savunmuştur. Bu anlamda da tek tir dünyada. Ve ben her zaman gurur duydum Parti-Cepheli olmaktan.

Yoldaşlar,

Ölüm yürüyüşüne hazırlandığım bugünlerde sonsuz bir huzurla doluyum. Ve yolculuğum boyunca hep bu huzuru taşıyacağım. Şehitlerimizden ve Parti-Cephezimiz'den aldığım güçle, siz yoldaşlarımdan sevgisiyle ben de ulaşacağım zafere... Zaferim ölümüm olacak. Nihai zaferimize gerekli olan bu. Başka alternatif yok.

Yoldaşlar,

Son olarak tekrar belirtmek istiyorum, SİZİ ÇOK AMA ÇOK SEVİYORUM.

20 Temmuz 2004

Bireyciliğin merkezinden

- Sergül'ün Avrupa emperyalist kül

Avrupa kültürü içinde yetişti, yıllarca o kültürle yaşadı ve bir gün geldi, başka değerlerle tanıştı: **Halk ve Vatan!** Almanya'daki Sergül ve açılığa yatan, Taksim'de bedenini tutuşturan Sergül iki ayrı kişiliktir. İki ayrı kültür, iki ayrı dünya görüşü, iki ayrı kişidir. Aşağıdaki yazı Sergül Albayrak'ın çeşitli anlatımlarından derlenmiştir; kendi kişiliğinde yürüttüğü savaş büyük bir savaştır ve o bu savaştan zaferle çıkmıştır. Bu savaşı kazanmak için onlarca, yüzlerce ayrı mevzide çarpışması gerekiyordu Sergül'ün. Alışkanlıklarından, "takıları"ndan, beynini o güne kadar şekillendiren kavramlardan kurtulmak ve onların yerine yeni değerler koymak için çarpıştı, Halk ve Vatan'ın adım adım içini doldurdu. Kendi kuşağı (ki onlara Üçüncü kuşak deniyor Almanya'da) kimliksizliğin, kültürsüzlüğün bataklığına yuvarlanırken, o kimliğini buldu... Sergül'ün kendini anlattığı satırlar, herhangi bir yaşam öyküsü değil, bireyciliğe, burjuvazinin özgürlük anlayışına karşı bir savaşın öyküsüdür.

Dedemler ekmek parası için, memleketlerini bırakıp Almanya'ya yerleşmek zorunda kalmışlar 1960'ların sonlarına doğru. Annem ve babam da Almanya'da tanışıp evlenmişler. Ve ben Almanya'nın bir kasabasında, Gürcü-Laz karışımı bir çocuk olarak dünyaya gözümü açmışım... Hep denir ki, emperyalizmin insanlara verebileceği hiçbir kültür-değer yoktur, kültürsüzlük-değersizlikten başka... Ben bunu en bariz kendi ailemde yaşayıp görerek büyüdüm.

Alpler'in eteğindeki bir küçük kasabada (Bad Urach) geçti çocukluğum. Türkiye'ye izine çok seyrek geldiğimizden memleketimi ise hiç tanımadım desem yeridir. "Aslen Adapazarlıyız" dedik. Adapazarı'nı da 15 yaşıma kadar görmedim, tanımadım. Memleketimi tanımak bir yana, "Anadili Türkçe" ibaresi kimliğimde yazılıydı sadece. Yoksa Türkçe konuşmayı ben tam anlamıyla hapishanede öğrendim. Hatta, hapishanede, 19 Aralık öncesi, koşuylardayken daha, memur bir arkadaşımız vardı, bana Türkçe dersi veren. Yani üç yıllık tutsaklıktan sonra bile, konuşmamda olsun, yazım dilinde olsun, hala Almancalaştırdığım

şeyler vardı... Tabii bugün de hala atamadığım bir durum bu ya, artık o kadar bariz bir sorun değil, bu benim için.

Arkadaşlarım aynı şeyi söyler mi? O da ayrı tabii... "Şeyy... Ne deniyordu... Hımmm???" cümlelerime en çok onlar tanık oluyor haliyle.

"Özgür" Sergül

İki kültür arasında büyüyen, büyüdükçe bocalayan ben, 15 yaşıma geldiğimde evden kaçtım. Bir yanda ailem, hala belli geleneklerini, kültürlerini korumaya çabalayan, bir yanda alabildiğine bu kültüre uzak, gittikçe de uzaklaşan ben... Ailemle yaşamayı istemedim. "Özgür" olmak, "dilediğimi yapmak" istedim. Tabii gerçek özgürlüğün ne olduğunu bilmeden.

Sokaktaki yaşamım çok uzun sürmese de, emperyalizmin özgürlük anlayışına çok çabuk kapılıvermişim bu süre içinde. Tabii canım, sigara-alkol-uyuşturucu... isteyen istediğini yapmakta özgürdü. Ben de artık "özgürdüm". Aile baskısı yoktu üzerimde... Hem ne olacaktı bir iki firt esrardan, bir iki kez extacy almaktan.... LSD vs. vs... Hem madem söylendiği gibi kötüydü tüm bunlar, o halde kendim deneyerek görecektim zaten, görünce de bırakacaktım... İşte emperyalizmin "özgürlük" anlayışydı önümdeki yol. Kendini "özgürlük havarisi" ilan eden Amerika'nın Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Irak'ın işgalinin ilk günlerinde her yer yağma ve talana maruz kalırken diyordu ya; "özgür insanlar; suç işleme özgürlüğüne de sahiptirler!" Ne özgürlük ama! Suç işleyeceksin ki, dönsün onların çarkları... Suç işleyeceksin ki, çarklarına çomak sokmak gelmeyecek aklına... İşte emperyalizmin özgürlüğü buydu. Ne yazık ki, onbeş yaşımda ben tüm bunları görebilecek, görsem de kavrayabilecek bilinçten yoksundum. Ve ben özgür olduğunu düşünen milyonlarca gençten biri oluvermişim işte.

"Özgürüm", ama her şey "can sıkıcı", "İntihar"dan başka ne yapılabilir?

Artık evden kaçmam "resmiyet" kazanmıştı. Bakanlığa bağlı çalışan koruyucu aile gibi bir ailenin yanına verildim, bir süreliğine. Ben o güne kadar parasızlığa alışkın değildim. Ama o ailenin yanında kalırken devletin belirlediği haftalık harçlık benim sigara paramın yarısını bile karşılamı-

fedanın doruğuna türüne karşı mücadelesi -

yordu. E bu durumda ne yapmalıydım. Çaldım. Çalmaya başladım. Zaten ailede kaldığım da pek nadirdi. "Şu arkadaşım kalacağım-bunda kalacağım" derken iyice sokaklara alışmışım. Ve bir süre sonra da artık orada kalmak da bana can sıkıcı geliyordu. Ve zaten her şey "can sıkıcı" gelmeye başlamıştı.

Özgürlüğümün sınırı da yoktu yani!.. Düşün ki, yenice 16'sına basmış bir genç olarak ben ve kafadengim bir arkadaşım, koyup pasaport ve kimliklerimizi cebimize, küçük bir Avrupa gezisine çıkmayı kararlaştırıp, otostopla yola çıktık... Avusturya, Macaristan, sonra... Hedefimizde Hollanda, Belçika varken polise yakalanmamızla son buldu. Ve benim küçük "özgürlüğüm" elimden alınarak aileme teslim edildim!

Evde herşey eskisi gibiydi. Ama ben de artık kaçmak istemiyordum. Hem nereye? Sokağa mı? Hayır istemiyordum. Annemin oraya mı? Hayır bunu da istemiyordum. O zaman? Aklıma ilk gelen şey intihardı... O gün okulda yine esrar içmiştim eve geldiğimde uyudum biraz... Önce bilekleri kesmeyi düşündüm. Ama yapamadım. Sonra da işte ikiyüz küsur tane ağır kesici türünden haplardan içtim ve yattım... Gözlerimi hastanede açtım.

Ne yapabilirdim şimdi?.. Sokaktaki yaşam beni kendine çekiyordu çekmesine ya, nereye kadar? Tekrar evden kaçıp, bu sefer yıllardır görmediğim annemin yanına gittim...

"Başka" bir dünyaya açılan kapı

Ve annemin yanında yaşarken, tamamıyla tesadüfen bir tanıdığın düğününde, oturduğumuz masada devrimcilerden, Devrimci Solcular'dan bahsedildiği bir sohbete dahil olmuşum... Kimdi bu devrimciler? Nasıl bir şeydi devrimcilik?.. Gerici dayım "ben Dev-Solcular'ın olduğu yerde olmam" diyordu. Biraz saygıyla, biraz korkuyla bahsediliyordu onlardan... Merak işte. Dayımı kaçırtan bu Dev-Solcular kimdi ki? Aradım buldum. Bir aile... Senin benim gibi. Anne-baba, üç de çocuk. Çok ilginç gelmişti bana. Yani bunlar mı şimdi dayımın rahatını bozdu diye düşünmüştüm. Tabii ne görünüş itibarıyla diğer insanlardan bir farkları vardı, ne de aile yapısı itibarıyla. Bu durum beni daha da meraklandırdı. Tanışmak istedim. Evet, konuşmaları farklıydı. O kırık dökük Türkçeyle anlayabildiğim kadarıyla bile, farklı insan-

lardı bunlar, düşüncede, dünya görüşlerinde. Ve böylece araladım ilk etapta hiç tanımadığım bu dünyanın kapılarını.

Bu dünya bambaşkaydı... Bu dünya sevgi üzerine kuruluydu. Bu dünyada herşey apaçık ortadaydı... Biraz şaşkınlıkla, biraz da merakla her gün yeni yeni şeyler öğrenerek ilerlemeye başladım devrimci olmanın yollarında.

Özgürlüğün ve mutluluğun yeni tarifi

Ve derneğe gidip gelmeye başladım. '95 sonlarıydı. İlişkileri çok sevmiştim. Yani oradakiler birbirlerine kötü gözle bakmıyordu, her şey kadın-erkek ilişkisinden ibaret değildi. Bir "aile" gibiydi, tam anlamıyla. Bir sürü abi, bir sürü abla, kardeş vardı. Derneğe gidip gelmeyi seviyordum. Konuşmalar saçma sapan değil. Gerçi o güne kadar hep politikadan nefret eden biri olarak "siyaset" gibi kelimeleri sevmiyordum. Ama sonra anladım ki ben yalan dolan dolu politikayı sevmiyordum. Bu ise başka, bambaşka bir şeydi. Devrimcilik... Annem istemiyordu bu kadar sık derneğe gitmemi. Tabii benim halim de görülmeye değerdi hani. Her bir kulakta sekiz küpe, kaşta "pearcın", burnumda hızma, boynumda sekiz-on tane boy boy gümüş kolye, parmaklarımda ikişer tane Barış Manço yüzüğü... Tabii kaşımın birinin yarısı yok, saçımın alt tarafı sıfır üçe vurulmuş. Sürekli beyzboll şapkalarından takıyordum. Yani derneğe ilk gidip geldiğim dönemler böyleydi. Yavaş yavaş çevreme bakarak çıkarmaya başlamıştım "takılarımı"... Ama hala vazgeçemediklerim vardı. Mesele küpelerim, hızma ve pearcınım... Ve süreç '96 süreciydi artık. Hapishanelerde AG'ler başlamıştı. Ve dernekte destek AG yapılacağı söylenmiş, gönüllü olarak katılmak isteyenler sorulmuştu. Toplantı arasında, bunun Türkiye'deki tutsaklara ne faydası olacağını sormuştum. Yani biz Almanya'dayız onlar Türkiye'de. Anlattılar. Ve ben de "tabi ki katılacağım" demiştim o zaman...

Bir bir çözülyordu kafamda varolan soru işaretleri. Ve en başta "ben neyim?" sorusu... Evet insandım; bana göre "özgür"... Oysa ki özgürlük, içip içip sarhoş olmak, başka alemlerde olmak değilmiş... Özgür insan, düşünür. Özgür insan düşündüğünü paylaşır. Özgür insan, mutludur, huzurludur. Oysa ki ben mutluluğu da, huzuru da başka şeylerde aramıştım. İşte şimdi karşımda bir yol vardı... Mutluluk başkaları yanıbaşında mutsuzken, özgürlük, başkaları yanıbaşında iliklerine kadar sömürülürken mümkün olamazdı. O halde, bu mutluluk ve özgürlük için, benim de katkım olmalıydı. Bu kavgada benim de yumruğum, bu savaşta benim de silahım olmalıydı.

Artık ben de kurtuluş için "varım" diyenlerden-

dim. Ve tam da bunun için, bir gün ansızın, içinde bulunduğum otobüs durduruldu ve ... Türkiye'nin Tokat'ında, Türkçe'yi bile henüz bilmezken, 19 yaşında, tutuklandım. Ankara'da DGM'de, üç duruşmada, örgüt üyesi olduğum iddiası ile 12.5 yıl hapis cezası aldım... Sonra hapishaneler.

Sergül artık devrimcidir, memleketindedir ve hapistir. Peki savaşı bitmiş midir? Hayır! Daha kazanılacak çok savaş vardır. Daha müzik zevkinden, yaşam-ölüm felsefesine kadar değişecek çok şey vardır. Hiç göremediği memleketi Adapazarı'nı, Sakarya Hapishanesi'nde-ken görecek; tam da 20 Ağustos 1999'da, Marmara depreminin üçüncü gününde. Moloz yığınının dönüşmüş memleketindeki acılı, çaresiz insanları görecek. Ve daha da pekişecektir devrimcilik tercihi...

Rap'tan, hip-hoptan türkülere

Yaşamın orta yerinde olmaktır ya yaşam denilen şey... Ve bugün yaşamın orta yeri, direniştir. ... Hani türkü, marş konusunda da diyeceklerim var... Ama, bunda da geriye bir bakış yapmak şart. Hani Türkçe'yi konuşmayı bile bilmediğimden bahsetmişim ya... Tabii eskiden dinlediğim müzik daha çok Rap, hip-hop tarzıydı. Evden kaçtığım dönem ise, anarşist arkadaşlar edinmiş, biraz biraz Punkçuluğa merak salmışım. Şimdi bazen TV'de radyoda çıkıyor bu tarz müzikler. Kendi kendime "bu müziklerde o zamanlar ne bulmuşum" düşüncesiyle dinliyorum, gülüyorum... Evet, türküler-marşlar dedim ya, çok severim söylemeyi de, dinlemeyi de. Türküleri de İsmet (Kavaklıoğlu-Ülucanlar katliamında şehit düştü) Abim sevdirmişti bana Ülucanlar Hapishanesi'nde kalırken. Gürsel (Akmaz) Abimle bu konuda uzun uzun mektuplaşmalarımız olmuştu. En son mektubunda, şehitliğinden önce yazdığı, "Türkülersiz yaşayamam" diyordu... Ve şehidimiz Rıza Poyraz'ın söylediği "Türküleri halkım kadar severim"... Evet, türkülerde halk vardı çünkü. Halkımızın acıları, özlemleri, sevinçleri, sevgileri... Türkülerde insan vardı. İnsana verilen değer... Zulüm vardı ve zulme isyan... Çok güzel şey türkü. "Oynama şıkıdım"lara, içi boş bol sözlü ezgilere inat, yalın, sade... Biz'i anlatan.

"Bir kez daha lanetler yağdırıyorum emperyalizme... Emperyalizmin yaydığı o kültürsüzlüğe, değersizleşmeye..."

Evet, nereden nereye... Aksi mi aksi, yaramaz mı yaramaz bir çocukken; asi, başına buyruk bir gence... Sonra devrimciliğe... Aykırı mı bunlar dersiniz, zıt mı yani birbirine?.. Değil! Sorun gör-

mekte, öğrenmekte. Ve vicdan denen şeyin, bilmenin, öğrenmenin yeterli olmadığını, sızım sızım sızlayarak hissettirmesinde...

Devrimcilik böyle bir şey. Ve bunun içindir ki, bugün hala tutukluyum. Hapishane hapishane dolaştıkça da, "zulümlerden zulüm beğen" alternatifsiz şık çıktığında karşımıza, dört yıldır ölmeyi yeğledik. Fidan gibi... Yoldaşlarına siper, halkına kalkan olmak için...

Fidan! Çanakkale'deydim ben de 19 Aralık'ta. Saat 7:20'ydi, ateşlere büründüğünde. Ve kolları havada, dimdik bir abide gibi. Dünyayı kucaklamak ister gibi.. Ve saat 7:27'ydi; onu "öldü" sandılar... Doğru, yaşamıyordu Fidan artık tıbben. Doğru, Fidan artık koşuşturamıyor iş peşinde... Doğru Fidan artık en derin sohbetlerde "bu sürecin ilk şehidi ben olmak istiyorum, olacağım" diyemiyordu. Çünkü Fidan o çok istediği şehitliğe kavuşmuş, bizlerin, Türkiye ve dünya halklarının yüreğine girivermişti, yine öyle sıcak, yine öyle sevecen...

Şehitlerimiz... Böylesi bir kültürden sıyrılıp devrimci olmuşum ben. Şehitlik nedir, nasıl bir şeydir? Bir insan başkası için ölür müymüş hiç? Evet böyle düşünüyordum eskiden. Yani biraz anlamamaktan kaynaklı, uzun uzadıya üzerine düşünmekse gereksizdi benim açımdan... İşte bundandır ki "şehitlik" kavramı daha çok dinsel bir öge, bu da bana göre zaten saçma sapan bir kurallar bütünlüğünden oluşan bir şeydi.

Bugün düşünüyorum da, özellikle de yaşadığımız son dört yıl içerisinde şehitlik-yaşam-ölüm üzerine o kadar çok kere düşündüm ki... Fidan'ın ölümü saçma olabilir miydi gerçekten? Ya da Ersoy'unun... Gürsel Abi'min... Ve adlarını şu an sayamadığım toplam 112 şehidimizin, ölüm orucunda yaşamını yitiren... Ve isyan ediyorum bir kez daha emperyalizme... Emperyalizmin yaydığı o kültürsüzlüğe, değersizleşmeye... Benim eskiden düşündüğüm gibi, milyonlarca belki de milyarlarca insan var bugün şimdi, şu an yeryüzünde... Oysa ki var mı daha yüce, daha kutsal olan başka herhangi bir şey dünyada? Kendi yaşamını insanlık adına feda ediyorsun... Feda etti gidenlerimiz... Daha güzel bir dünya, daha güzel ve yaşanası bir ülke için... Ne demek, bir insanın kendi acılarını ateşlerde yanarken duyumsamaması? Evet lanetler yağdırıyorum hergün ama hergün emperyalizme bunun için; milyonların elinden düşünme yetisini aldığı için... Düşünmek-üretmek ve düşünürken ve üretirken, "bir canım var, o da halkıma feda olsun" diyebilmek. Evet, şehitlerimiz bizim en büyük değerlerimizdir. Her değer bir fiyatı vardır diyen emperyalist ahlakın karşısında, inatla koruduğumuz, değeri yüreklerimizde hergün ama hergün artan, büyüyen...

Kadrolaşma, Kitle Çalışması ve Eğitim

Her anında devrim iddiasını taşıyan, her adımında iktidar perspektifiyle düşünen devrimci, en önemli işinin bunları gerçekleştirmek olduğunu bilir. Bugün devrimi geliştirmek, bunları geliştirmektir.

Örgütsel faaliyet açısından her sürecin öne çıkarıldığı farklı görevler olabilir. Ama örgütsel faaliyetin bazı yanları vardır ki, hemen her süreçte, temel faaliyetler olma özelliğini taşırlar. İstisnai bazı koşullar dışında, onları “tali” duruma düşürmek mümkün değildir. **Kadrolaşma, kitle çalışması ve eğitim** örgütsel faaliyetin her koşulda geçerli temel görevlerinin en başta gelenleridir. Bugün ise, bu görevleri daha öncelikli, daha acil hale getiren koşullarla karşı karşıyayız. Çünkü;

Oligarşinin devrimci hareketi fiziki olarak imhayı hedefleyen politikalarının kesintisiz sürdüğü, infaz, işkence, gözaltı ve tutuklamalarla her alanda devrimcileri yok etmeyi hedeflediği bir politikaya, ancak kadrolaşmayı **daha hızlı, daha yetkin** geliştirecek mekanizmalarla cevap verebiliriz.

Örgütsüzleştirme politikalarının Avrupa merkezli planlarla sendikalardan tüm diğer demokratik kitle örgütlenmelerine kadar uzandığı, halk örgütlenmelerinin baskı ve yasaklarla engellenmeye, kitlelerin bir yandan terörle sindirilip, apolitikleştirmeye çalışıldığı ve bu örgütsüzleştirme çabalarının bazı “sol” kesimlerden de destek gördüğü koşullarda, **kitle çalışmasını geliştirmeyen** hiçbir örgüt, mücadeleyi geliştiremez. Ve nihayetinde, devrimciliğin ideolojik ve kültürel bir kuşatma altında olduğu, sol adına her türlü pespayeliğin savunulduğu, teori adına devrim nedir, devlet nedir, emperyalizm nedirden başlayarak her şeyin karmakarışık edildiği ve burjuva ideolojisinin hayatın her alanını teslim almaya çalıştığı koşullarda, kendini, kitleleri eğitmeyen, eğitimi örgütlü çalışmanın vazgeçilmezi olarak görmeyenler, böyle bir ortamda devrimciliği sürdüremez.

Günlük koşuşturmacaların çoğu kez bunlara izin vermediği söylenir. Bu mazeret devrim iddiasının, iktidar perspektifinin zayıflığıdır. Her anında devrim iddiasını taşıyan, her adımında iktidar perspektifiyle düşünen devrimci, en önemli işinin bunları gerçekleştirmek olduğunu bilir. Bugün devrimi geliştirmek, bunları geliştirmektir. Kadrolaşmayı, kitle çalışmasını ve eğitimi gerçekleştiremediğimiz, birbirini geliştirecek tarzda bütünleştiremediğimiz noktada, mevcut durumun görevlerinin altından kalkılması zordur.

KADROLAŞMA

Kadrolaşmanın sürekliliğini, yetiştirecek her kadronun ideolojik, politik ve pratik olarak daha donanımlı olmasını nasıl sağlayacağız? Her alandaki yöneticilerin, kadroların bu soruya verilmiş somut bir cevabı, bu cevabı gerçekliğe dönüştürecek somut bir programı olmalıdır. Çünkü kadrolaşma “kendiliğindenci” bir çalışma içinde gerçekleşemez. Kendiliğindencilik içinde gerçekleşen kadrolaşmada, o kadrolar, çok çeşitli zayıflıkları, çarpıklıkları içlerinde taşırlar. Kadrolaşma bir mekanizma meselesidir. Bu mekanizmanın kurulmadığı bir birimde kadrolaşma olmaz, olursa da tesadüfidir. Bu mekanizma önce o alandaki yöneticilerin kafasında oluşmalıdır; kimler gelişmeye açıktır, kimler kadro adaydır, insanları tanımalı, onlara ilişkin programlar çıkarmalı ve örgütsel işleyiş içinde, pratik içinde bunları hayata geçirmelidir.

Oligarşinin saldırılarının sürekli olduğu bir ülkede, herkes kendi yerine bir veya birkaç insanı yetiştirme sorumluluğunu duymalıdır. Ben gidersem nasıl olsa buraya biri gönderilir düşüncesi, hazırcı, kolaycı ve aynı zamanda sorumsuz bir düşüncedir. Hiçbir yerde, boşalan her alana yeni bir yönetici gönderecek hazır kıta bekleyen bir güç yok. Kadro yetiştiren okullarımız, akademilerimiz de yok. Hayattan kopuk hiçbir akademi, okul, mücadele alanlarının içindeki kadrolaşmanın yerini tutamaz zaten. Her kadro, ama sadece kadrolar da değil, her taraftar, bulunduğu alanda bir gün “işin başa düşebileceğini” düşünmek durumundadır. O düşünmese de, bu pratik olarak gerçekleşecektir. Her alanda yaşanan gelişmeler bunu yeterince kanıtlamaktadır.

Her alandaki işleyiş ve çalışma planı, kadrolaşmayı sağlayacak bir bakışla şekillendirilmeli.

Kolektivizm, kadrolaşmanın olmazsa olmazlarından. Kolektivizmin olmadığı yerde, eğer kadrolaşma yapıldığından söz ediliyorsa, belki bir iki kişi gerçekten yetiştirilmeye çalışılıyor olabilir; ama bu biraz yalıtılmış bir yetiştirme çalışmasıdır. Bulunulan alanın sorunlarına, çözümlerine, karar süreçlerine ortak edilmeyen insanların kadrolaşması ancak eksik bir kadrolaşma olabilir. Kolektivizm insanların kapasitesini, yeteneklerini ortaya çıkarmanın da en iyi yoludur. Kolektif bir işleyişin olmadığı yerde, insanları artılarıyla, eksileriyle yeterince tanımak mümkün olmaz.

Kolektif işleyiş, insanlarımızı eksikliklerini, zaaflarını aşma fırsatı vermektir. Kolektif bir işleyiş, karşılıklı denetim, eleştiri-özeleştirisinin altını

dolduracak kolektif değerlendirmeler olmadığında, herkes aldığı eleştirilerle ve eksiklikleriyle baş başa bırakılmış olur. Eleştiri de işlevini kaybeder. Ünlü Sovyet eğitim bilimcisi Makarenko'nun bir sözü vardır: **"Kusurlu olan insan değil, aralarındaki ilişkilerdir."** Herhangi bir alandaki, birimdeki insanlarımız arasındaki ilişkilere doğru bir yön verecek zemin ise, kolektif bir işleyişten başka bir şey değildir. Makarenko'nun sözünü şöyle devam ettirebiliriz: **insanların aralarındaki ilişkilerin doğru kurulmasını istiyorsanız, kolektif bir hayat örgütleyin!**

Kadrolaşmada, tek tek her insanın eğitiminin büyük bir **sabır** ve **emek** gerektirdiği unutulmamalı. Bu adam olmaz deyip bir kenara atmak işin kolayıdır. Herkesin düzenden şu veya bu ölçüde zaaflar kapıp geldiği bir gerçektir. Veya mücadele içinde de farklı eksiklikler içine düşebilir insanlar. Bu konuda devrimci hareketin sabırla, emekle yoğrulan kadro politikası yol gösterici olmalıdır. Şehitlerimizin bazılarının düşüp kalkmaların ardından destanlar yaratmış olması, kimseye kolaycı olmaması gerektiğini hatırlatan en somut göstergedir. İnsanlarımızda olumsuz olan düzenin onun üzerine yapıştırdığı özelliklerdir. Bunları söküp atabiliriz. Söküp atmaya amaçlamalı, bunun için bıkmadan çaba harcamalıyız. Bir yönetici, olumsuzluklarından başka hiçbir yanını göremediği bir insanı değiştirip dönüştüremez.

Kadrolar, kadro adayları, kuşkusuz pratik iş yükünün de en fazlasını taşıyan insanlardır. Bu durum ise, 'günlük pratiğin yoğunluğu'nun sıkça bir mazerete dönüşmesine yolaçar. Bu 'yoğunluk' nedeniyle sık sık toplantılar iptal edilir, eğitim çalışmaları yapılamaz, eleştiri-özeleştiri ihmal edilir, sorunlar kendi haline bırakılır, programlı bir çalışmadan uzaklaşılır... Kadronun, kadro adayının en temel işlerinden biri günlük hayatın akışına bir çekidüzen vermektir oysa. Kalinin'in özetlediği gibi; *"Partili için en önemli şey sıradan günlük çalışmayı başarabilmesi, pratik hayatın her gün, her saat öne çıkardığı koşullarda onun yükselişini engelleyen şeyleri aşabilmesidir. Bu **gündelik işlerin çirkin engelleri** onun azmini geliştirmeli ve güçlendirmelidir ki, gündelik sıradan işlerde bile nihai hedefi görebilsin ve komünizm uğruna savaştığını asla gözden kaçırmassın."* (Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak)

Günlük sıradan işlerde bile nihai hedefi görebilmek; işte bu, attığımız her adımı planlı atmaya, attığımız her adımdan sonra dönüp o adımın bizi nereye götürdüğünü değerlendirmeyi ve her koşulda hiçbir olumsuzluktan, pratik engelden yılmadan hedefimize ilerlemeyi sağlayacak bakış açısıdır. Kadrolaşma da ancak böyle bir çalışma tarzı içinde gerçekleşebilir. Peki bu çalışma tarzı

içinde hangi özellikler kazanılarak kadrolaşılabılır? Başka bir deyişle, kadro nedir, kadrolaşma sürecini yaşayan bir insanımız kendini nasıl, neye göre donatacaktır?

Kadro nedir sorusuna çeşitli yayınlarımızda verilmiş cevaplar vardır elbette. Asgari temel kurallar dışında hiçbir tanım, mutlaklaştırılmaz; çünkü kadro da dönemin koşullarına, ihtiyaçlarına göre şekillenir. Süreç hangi görevleri öne çıkarıyorsa, kadrolaşmada da o yönler öne çıkar. Fakat yine de Che'nin kadronun niteliklerini özetleyen şu sözleri, kadrolaşma sürecindeki herkes için yol gösterici olacaktır:

"Kadro nedir?"

- *Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönelimler olarak kitlelere ileten bir kişi,*

- *Kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren belirtileri algılayabilen bir kimsedir.*

- *Kadro, hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin çelişkilerini fark edebilen bir bireydir.*

- *Ortaklaşa tartışma, tek karar ve sorumluluk ilkesini üretim alanına uygulamayı bilir.*

- *Kadroların dürüstlüğü ve bağlılığı denenmiş, fiziksel ve moral cesareti, ideolojik gelişimiyle birlikte her zaman her çeşit mücadeleye girmeye, devrimin yürüyüşüne gerektiğinde hayatını ortaya koyarak uyum sağlamaya hazır durumda bulunacak biçimde çelikleşmiştir.*

- *Aynı zamanda kişisel çözümleme yapmaya yetenekli biridir, bu özelliği gerekli kararları almasını ve disipline ters düşmeyen yaratıcı inisiyatifi kullanmasını sağlar..."*

KİTLE ÇALIŞMASI

Kitle çalışmasının hedefi kitleleri örgütlemektir. Propaganda, eğitim, eylem, hepsi bunun için yapılır. Sürekli propaganda faaliyetlerinin, sürekli eylemlerin yapıldığı ama hiçbir örgütlenmenin gerçekleştirilmediği yerde yapılan kitle çalışması, kitle çalışması değildir.

Bugün sınıflar mücadelesini geliştirmenin önündeki en önemli engellerden biri örgütsüzlüktür. Bunda, oligarşinin baskısı, terörü elbette belirleyici bir etkidir; fakat solun genelinde "örgütlenme"nin adeta unutulması, her devrimcinin doğal işinin örgütleyicilik olduğu gerçeğinin unutulması da bu sonucu ortaya çıkaran etkenlerden biridir. Kitle çalışması örgütlenme yapılarak

yürütülmüyorsa, mevcut örgütlenme de darbeler karşısında dayanıksız hale geliyor demektir.

Örgütlenme yapmayan hiçbir siyasi hareketin, hatta hiçbir sendikal hareketin, derneğin ayakta durması mümkün değildir. Onyıllardır sürdürülen apolitikleştirme, sindirme politikaları, kitlelerin “duyarlılık” diye tarif ettiğimiz ruh halinde büyük bir gerileme yaratmıştır. Kitleler, “çağrı”larla hareket edemez hale getirilmiştir. Bilinçsizlik, korku, apolitikleşme böyle bir durum ortaya çıkarmıştır. Bunun pratikteki tezahürü “duyarlılık”tır. Ama bunun da mutlak olmadığını kavramak gerekir. Henüz duyarlılıklarını yitirmemiş çok geniş kitleler vardır ancak sıralanan etkenlerle bunlar da çağrılarla harekete geçmemektedir. Bu kesimin kitleler halinde harekete geçirilmesi, devrimci hareketin kitlelere daha geniş ve güçlü bir biçimde güven vermesiyle mümkün olacaktır. Bu aşamaya kadar ise, esas olarak kitle hareketinin temelini çeşitli biçimler altında **örgütlü kesimler** oluşturacaktır. İşte bu nedenle de kitle çalışmasını yoğunlaştırmak, mücadelenin ve hayatın çeşitli alanlarındaki örgütlenmelerin sürekliliğinin de tek güvencesidir. Ne yaparsak, örgütlü kitlelerle yapacağız.

İşsizliğin, açlığın büyümesi, emperyalizme bağımlılığın çok daha açık hale gelmesi, hukuksuzluğun pervasızlaşması, bütün bunlar kitlelerdeki memnuniyetsizliği, tepkileri büyütür, ama özellikle bizim gibi ülkelerde bunların kendiliğinden kitle hareketlerine yolaşması çok zordur. En azından böyle bir mutlaklık yoktur. **Kitle hareketi örgütlenerek gelişir.** Son dönemde gerçekleştirilen iki önemli eylem süreci, böyle mümkün olmuştur. Saraçhane’de çatışma ihtimaline karşı toplanan binlerce insan, “çağrı”larla gelen bir kitle değil, örgütlenerek, organize edilerek gelen bir kitledir. NATO’ya karşı eylemler de bunun bir başka göstergesi olmuştur. 27 Haziran’daki Kadıköy Mitingi ve 28-29 Haziran zirve günlerindeki radikal kitle eylemlerini yaratan da şu veya bu biçimde örgütlü bir kitledir. Oluşan genel havanın etkisiyle kısmi bir katılım olsa da, belirleyici olan, başta devrimci gruplar olmak üzere, diğer sol, sendikal ve demokratik kitle örgütlerinin alanlara taşıdığı bir kitledir.

En küçük eylemden, en kitleseline kadar, hayatın tüm alanlarında organize edilmeyen, örgütlenmeyen hiçbir eylemde kitlesellik yoktur. NATO karşıtı eylemleri ele alalım. 27 Haziran mitingine kadar (ki katılım da varolan potansiyelin çok altındadır) yapılan “hazırlık-kamuoyu oluşturma” eylemleri neredeyse “komik” düzeydedir. Bunda, eylemin altında sözde imzası olan onlarca siyasi grubun sorumlulukları da değerlendirilebilir, ama bu yapılırsa dahi, orada da karşımıza

En küçük eylemden en kitleseline kadar, hayatın tüm alanlarında organize edilmeyen, örgütlenmeyen hiçbir eylemde kitlesellik yoktur.

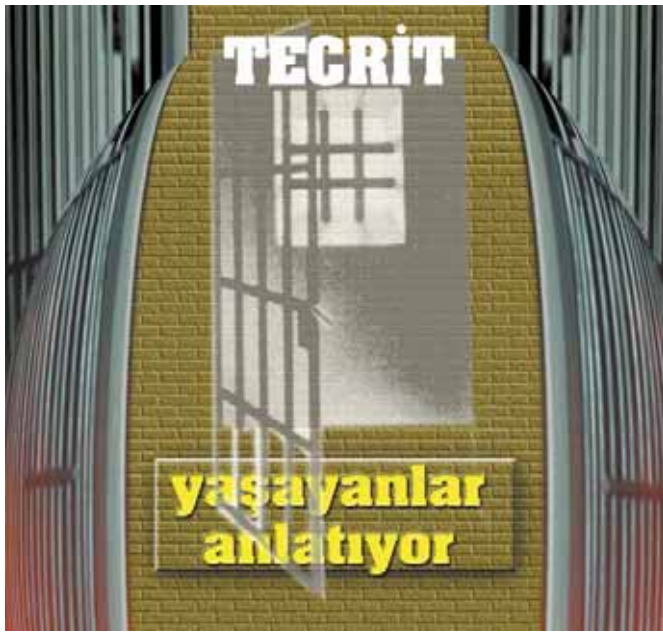
çıkacak olan örgütlenme, organize etmedir.

Bir mitingin, bir kitlesel eylemin hazırlık aşamasında, devrimcilerin bütün alanlarda, en küçük ayrıntısına kadar eylemi örgütlenme zorunluluğu vardır. Özellikle yukarıda sıraladığımız, kitlelerin genel ruh hali düşünüldüğünde, “**çağırdık, söyledik... gelir**” anlayışının ne kadar boş ve sonuç almayı hedeflemeyen bir anlayışın ürünü olduğu açıktır. Bir kitle eyleminin hazırlığından, eylemin kendisine kadar, kadrolaşmaya, kadro eğitimine, devrimci hareketin gelişmesine hizmet ettiği unutulmamalıdır. Devrimci çalışmada zayıflayan bu olgudur. Propaganda da, eylem de, eğitim de, dergi dağıtımı da, her şey çok yönlülüğü içinde ele alınmalı, yapılanın neye nasıl hizmet edeceği bir an bile unutulmamalıdır.

Devrimci hareketin bir kadrosu, faaliyet gösterdiği alandan bir eyleme taşıyacağı kitleyi eyleme hazırlamak ve eylemin ön hazırlıklarını yapmakla sorumludur. Otobüs temininden, eylemden önce gruplar halinde kimlerin nasıl toplanacağı, olası engellemeler karşısında alternatifinin ne olacağı gibi onlarca şey düşünülmüş olmalıdır. Eyleme çağrıda ikna etmenin, güven vermenin yöntemleri üzerine kafa yormak, geliştirmek zorundadır. Ve bütün bunlar aynı zamanda bir kitle çalışması olarak düşünülmelidir. Bir eylemi organize etmek, aynı zamanda kitle çalışması yaparak yeni insanları örgütlenme çalışmasıdır. Eylemin organizasyonundan sadece hemen her zamanki belirli isimlere çağrıyı ulaştırmak, onların katılımını organize etmek anlaşılmamalıdır. Elbette bu eylemin niteliğine göre de belli değişiklikler gösterebilir. Ama bu bakış açısıyla baktığımızda, her eylemin organizasyonu, aynı zamanda yeni insanlara gittiğimiz bir süreç olur.

* Devrimci Sol Dergisi’nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırlanmıştır.

- Sürecek -

Nedensiz heyecan, tepkisellik ve aşırı coşku gelişti

HASAN KOÇOĞLU:

Son dört yılı Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tecrit koşullarında olmak üzere 9 yıl hapis yattım.

Tecrit insanın kişiliğini, düşüncelerini yok etmek için uygulanan bir işkence yöntemidir. 4 yıl boyunca bunu yaşayarak somut olarak gördüm. En sıradan insani ihtiyaçlarımız bile tecritin temel amacı olan “düşüncelerimizi değiştirmek” için bize kullanıldı. Boyun eğen, her şeye itaat eden kişiler haline getirmek istiyorlardı. Tüm uygulamalar bu amaca uygun düzenlenmişti.

Her şey tam bir keyfiyetti. 3 ya da 2 kişiden fazla insan yüzü görmek yasak, yani insanı insana hasret bırakan bir zulümdü tecrit. Hücreden dışarıya adım attığımızda “güvenlik” gerekçe gösterilerek ayakkabılarımız zorla çıkartılıyor, onursuz aramaya tabi tutuluyorduk.

Yaptırımların, dayatmaların sınırı yoktu.

Tedavilerimizin engellenmesi için her türlü zorluk-keyfilik çıkartılıyordu. Bir dişime dolgu yaptırmak için bir ay boyunca hastaneye gidip geldim. Kelep-

çelerimi açmadıkları için dişime dolgu yaptıramadım, en sonunda çekilmek zorunda kaldım.

Gerek psikolojik gerekse de fiziki boyutuyla 4 yıl boyunca üzerimde tecritin büyük etkilerini yaşadım. Daha önce karşılaşmadığım birçok sorunla karşılaştım. Mesela en ufak bir sese karşı aşırı bir duyarlılık, tepki oluştu. Yoğunlaşmada sorun yaşamaya başladım. Örneğin bir kitabı, bir makaleyi, yazıyı okurken bir paragrafı 5-6 kez okuyordum. Dikkatim dağılıyor, kafamı toparlayamıyordum. Bunların yanısıra unutkanlık, dalgınlık da oluyordu. Yazı yazma konusunda da yoğunlaşma sorunu yaşıyor, düşüncelerimi kağıda dökemiyordum.

Tecrit yalıtılmış bir ortam olduğu için kişiliğimde kendiliğinden gelişen farkına varamadığım birçok şeyle karşılaştım. Ercan Şeker ve Mustafa Sarıkaya isimli arkadaşlarla birlikte üç kişi kalıyorduk. Daha önce defalarca konuştuğumuz bir konuyu tekrar tekrar, daha yeni yaşamış gibi saatlerce konuşuyorduk ve bunun farkına bile varamıyorduk.

Günlük yaşamda durgunluk/durağanlık oluyordu. Kimi zaman geçen her gün sanki birbirinin aynı gibi geliyordu. Nedensiz bir şekilde aşırı bir coşku, heyecan, nedensiz bir şekilde suskunluk, durgunluk oluyordu. Nedensiz yere gerginlik, tepkisellik de oluşuyordu. Tecritte konuşma yetim, kelime hazinem daraldı.

Tecritten dolayı sağlık sorunlarım arttı. Sürekli bir baş ağrısı, eklem ağrıları, halsizlik, yorgunluk, kalp sıkışması, çarpıntı, saç dökülmesi vb. rahatsızlıklar ortaya çıktı. Daha önce koğuşlardayken bu sorunla-

rın hiçbirini yaşamamıştım.

Görüşe ailem geldiğinde konuşmalarımız kimi zaman sağırlar diyaloguna dönüşüyordu. Düşüncelerimi toparlayıp ifade etmekte zorlanıyor, söylemek istediğim birçok şeyi unutuyordum.

İçeriden dışarıya ya da dışarıdan içeriye bir ses duyurmak, iletişim kurmak için tüm girişimlerimiz engelleniyordu. Bunun en bariz örneğini yazdığımız mektupların “sakıncalı” görülerek imha edilmesi, ya da güncelliğini yitirdikten sonra (Karalanarak) alıcısına ulaştırılmasında gördüm. Ayrıca hücreden hücreye her hangi bir şey göndermemiz de yasaktı. Bu bir paket sigara, baş ağrısı için bir aspirin dahi olsa yasaktı. Yardımlaşma dayanışma gibi en insani ihtiyaçlarımız dahi yasak denilerek ortadan kaldırılmıştı. İdarenin keyfi uygulamaları nedeniyle verdiğimiz dilekçeleri, suç duyurularını hemen hepsine ret cevabı aldık. Bu şekilde yapılan uygulamalarla hak aramamızın önüne geçiliyor, keyfi uygulamalar meşrulaştırılıyordu.

Yaşadığımız bütün sorunların kaynağında tecrit uygulaması var. İçerdeki arkadaşlarımız tecrit zulmünü yaşamaya, buna karşı direnmeye devam ediyorlar. Sorunlarının kaynağı tecrittir. Sorunların çözümü için de tecritin kaldırılması gerekmektedir.

Burada yalnızsın

SAVAŞ ÖZÇELİK:

Ulucanlar, Çankırı ve 19 Aralık katliamı sonrası Sincan F Tipi olmak üzere 11 yıl kesintisiz tutsaklığım oldu.

İnsana ve insani tüm değerlere yabancılaşmanın dayatıldığı, bencilliğin erdem olarak gösterilmek istendiği tecrit

hücrelerinde tecritin ne demek olduğunu Sincan'da aynı hapishanede birlikte kaldığım kardeşimle görüştürülmeyle öğrendim.

Yıllardır aynı koşu-
ta kaldığım arkadaşları-
mın, kardeşim-
min katliam sonrası sağ olup
olmadıklarını dahi bir hafta sü-
resince öğrenemedim. Sordu-
ğum tüm sorulara hiçbir cevap
alamıyordum. Sayıma veya
herhangi bir nedenle hücre içi-
ne giren gardiyan veya müdür-
ler sanki bir robottu. Hiçbir ce-
vap vermiyorlar, en fazla "di-
lekçe yaz" diyorlardı.

Kardeşimle görüşme iste-
ğim tüm ısrarlarıma rağmen
kabul edilmedi. Bana kabul et-
tirilmek istenen, "sen burda
yalnızsın, kardeşini, arkadaş-
nı boşver artık kendini dü-
şün"di. Bunu kabul etmedi-
ğimde ise karşıma robotlaştırıl-
mış gardiyanlar, "dilekçe yaz"
diyen müdürler ve tecritin sim-
gesi haline getirilen soğuk du-
varlar çıkarılıyordu.

Kardeşimin akıbetini çevre
hücrelerde kalan arkadaşları-
mın sesli haber vermesiyle öğ-
renebildim. Bu bana örgütlü ol-
ma, yardımlaşma ve dayanış-
manın tecrit koşullarında ne
kadar önemli ve vazgeçilmez
olduğunu gösterdi.

Sürekli saldırı

ELİF AKKURT:

10 yıla yakın bir tutsaklık
sürecim oldu. Önce Malatya
sonra Elbistan E Tipi Hapisha-
nesi'nde kaldım.

Evet tecriti iliklerimize ka-
dar hissederek yaşadık ve gör-
dük. Yanımda ölüm orucunda
bulunan arkadaşlardan birini,
"hamilesin seni Adli Tıp'a gö-
türeceğiz" diyerek, hapishane
müdürleri ve gardiyanlar saldı-
rıp zorla alıp götürdüler. Ver-
memek için var gücümüzle

karşı koymamıza
rağmen çekip ala-
mamak farklı
duygular ya-
şanmasına neden
oldu. Arkada-
şımızın zorla mu-
ayene edildikten
sonra getirildiği
hali, bakışları, ko-
nuşmaları... Onu-
runa saldırılması-
nın etkisi gözlerine
yansımıştı. "Ken-
dimi tecavüze uğ-
ramış gibi hissed-
yorum" demesi
yaşadığımız tecritin boyutunu
da anlatıyordu.

Ölüm orucunun 20. günle-
rinde Birsen Melek Hoşver'in
zorla hücrelerinden alınarak tek
kişilik hücreye konulması...
Havalandırması olmayan bu
hücrede arkadaşın tecriti yar-
ma ve bize ulaşma çabası...
Ölüm orucunu bırakması için
gardiyanların O'nun üzerine
yürmesi ve O'nun direnişi...
Tecrit hem her türlü saldırının
önünü açıyor, hem de inançlı
insanın daha da kinlenmesine
ve güçlü bir direniş sergileme-
sine yol açıyor. Bunu hapisha-
ne idaresi de görmüş, hatta,
başka siyasetlerden tutsaklara,
"Birsen gibi direnebilir misiniz"
sözleriyle ifade etmişti.

Melek tecrit edildikten son-
ra her an hastaneye kaçırabi-
lirler düşüncesiyle bloklar öte-
sinden sesini bizimle payla-
şmak için büyük bir güç harcı-
yordu. Bir türküsünü duymuş
olmamızdan dahi büyük mut-
luluk duyuyordu. Yoldaşımızın
sesini duyup ta ulaşmamak
zor geldi.

2002'de kırk beş gün bo-
yunca sabah ve akşam olmak
üzere onlarca gardiyanın fiziki
saldırısıyla merdivenlerden
aşağıya yuvarlandık. Feride ve
Fatma ölüm orucunun ilerle-
yen günlerindeydi.

**Düşünceleri değiştirmeyi hedefleyen, işkenceli
ölüm olan tecrit politikasının ve insanların diri
diri tabutlara gömüldüğü hücrelerin mimarları
Avrupa ve Amerika emperyalistleridir.**

Neden hapishanede olduğumu unuttum

YELİZ TÜRKMEN:

Ölüm oruçlarının başladığı
süreçte 2000 yılında hapisha-
nede ve ölüm orucundaydım.
Zorla müdahale işkencesi için
hastaneye kaldırıldım. Bilincim
kapandıktan sonra müdahale-
nin ardından hapishanede tec-
rit koşullarında kaldım. Yanım-
da arkadaşlarım yoktu. Neden
hapishanede olduğumu bilmi-
yordum. Günleri, ayları, sene-
leri karıştırıyor, yürümekte zor-
luk çekiyordum. Hatırlayamı-
yorum diye kendimi sürekli pa-
ralıyordum, ağlıyordum. Evet,
o ruh hali içerisinde yanımda
arkadaşlarım olsaydı, beni ar-
kadaşlarımdan olduğu yere gö-
türselerdi iyileşmem uzun bir
süreye yayılmayacaktı. Fakat
amaçları da zaten biz devrimci-
leri birbirlerinden tecrit etmek,
tecrit koşullarında teslim al-
maktır. Daha sonra Kütahya
Hapishanesi'ne paralı sevk ile
gittim. Arkadaşlarımdan olduğu
bir hapishane idi. Unuttuğum
birçok şeyi onların yardımıyla
öğrendim. Moral ve motivasyo-
num düzeldi. Çünkü aklıma ta-
kılan konularda cevap alaca-
ğım arkadaşlarım vardı. Soru-
larım cevapsız kalmıyordu. Tek

olduğum koşullarda sorular cevapsız kalınca cevabını bulmaya çalışırken sıkılıyor bunalıyordum. Ama nafile, cevap yoktu. Hatırlayamıyor bulamıyordum. Sinirleniyordum.

Üç kişilik hücre kötünün iyisi' değil

SERDAL GELİR:

10.5 yıl tutsak kaldım. Son 4 yılını Sincan F Tipi'nde tecritte geçirdim.

Biraz hafıza sorunum var. Şu anda fazla olay yok aklımda. İlk anda uzun süre yan hücrede kalan bir arkadaşımın aylarca yüzünü göremediğim aklıma geliyor. Başka hücrede

kalan Selmani Özcan ile bağır-çağır kısa sohbetler yapabiliyorduk ama aylarca birbirimizin yüzünü göremedik. Aynı hapishanede kalmamıza rağmen birçok arkadaşımı yıllarca göremedim.

En son üç kişilik bir hücrede kalıyordum. Üç kişilik hücre de genelde "kötünün iyisi" değil. Daha önce birbirleriyle çok iyi arkadaş olan adli tutukluların üç kişilik hücrelerde kısa süre içinde hemen her şey için kavgaya etmeye başladıklarını, tek kişilik hücrelere geçmek istediklerini biliyorum. Tecrit, insan yüzüne hasret bıraktığı gibi yakınındaki insanlara karşı düşmanlaştırma, ruh sağlığını bozma amacını da taşıyor. Dünyadan, toplumdan kopar-

mak, onursuz, kişiliğini yitirmiş, geçimsiz, hastalıklı, insanlar yaratmak istiyorlar.

1996 Ölüm Orucu nedeniyle oluşan hafıza ve denge sorunu 19 Aralık 2000'e kadar büyük ölçüde düzelmişti. 19 Aralık katliamı ve hücrelerde ise ağırlaşarak sürdü. Bu yıl uzun süre yüksek ateş, üşüme gibi rahatsızlıklar yaşadım. Aylarca nedenini öğrenemedik. Yanımda sağlık işlerinden anlayan bir arkadaşım yoktu. Revire çıktığımızda doktor ya bir şeyin yok ya da soğuk almışsın deyip geçiştiriyordu. Temsilcimizin girişimiyle hastaneye sevk edildim ve bronşit olduğumu altı ay gecikmeyle öğrenebildim.

Tecrit, sorunları ağırlaştırma-ya devam ediyor. Tedavilerin engellenmesi ve yaşanan sağlık sorunları bunların başında geliyor. Sessiz imha politikası tecritten sonuç almanın bir aracı olarak kullanılmaya çalışılıyor. Halkın Hukuk Bürosu ve TAYAD'lı Aileler, 4 Ocak günü, İstanbul Tabip Odası'nda düzenledikleri basın toplantısıyla bu durumu dile getirdiler. Toplantıda, tecritin 118 kişinin ölümüne ve 600'den fazla insanın sakat kalmasına neden olduğu belirtilerek, tecrite son verilmedikçe, ölümlerin, sakatlıkların, hastalıkların ve intiharların artacağı dile getirildi.

"Sessiz İmhaya Son, Tecriti Kaldırın" yazılı bir pankartın asıldığı toplantıda, TAYAD'lı Naime Kara, Av. Taylan Tanay

Tecrit altında sessiz imha

ve Şair Ruhan Mavruk, tecrit uygulamalarının yarattığı tahribatlara dikkat çektiler.

Sağlık Sorunlarını Anlatan Mektuplar İmha Ediliyor

Av. Taylan Tanay, 1 Nisan'da yürürlüğe girecek olan Yeni Ceza İnfaz Kanunu'nun tecriti ağırlaştıracağını söyledi. **Naime Kara** ise hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlülerin sağlık sorunlarını anlattıkları mektupların imha edildiğini, hastaların tedavilerinin cezaevi doktorları tarafından bilinçli bir şekilde geciktirildiğini belirtti. F tipi hapishanelerde yaşanan bilinçli bir şekilde tedavi engellemelerden örnekler veren Kara, kamuoyunu tecrite ve sessiz imha politikalarına karşı çıkmaya çağırırken, tecritin uygulayıcılarına da, **"tecriti kaldırmaları çağırısında bulunuyoruz"** dedi.

Basın toplantısının sonunda söz alan Şair Ruhan Mavruk, "tecrit kalksın" diyerek, Taksim'de kendini yakan Sergül Albayrak anısına bir şiir okudu.

Adana'da Sergi

TAYAD, İstanbul'un ardından, 'Üreterek direnen, direnerek üretenlerin sergisi'ni bu kez de Adana'da açtı. Tecrite başeğemeyen tutsakların üretimlerinin yer aldığı sergiye ilişkin bilgi veren Özcan Hır ve Pınar Çalışır, ağır tecrite karşı devrimci tutsakların büyük bir direniş gerçekleştirdiklerinin altını çizerek, sergiyi bu direnişin ürünü olarak niteledi ve yaratıcılığı gösteren örnekler verdi.

Hır ayrıca, faşizmin üreten insana duyduğu öfkenin bir ifadesi olarak, hazırlanan 2005 takvimleri üzerinde, özellikle boş yerleri varken resimler üzerine vurulan "Görölmüştür" damgalarına da dikkat çekti.

Devrimci Sol Ana Davası 24. Yılında Hala Sürüyor

Yeni Duruşma 11 Nisan 2005'te!

1981 yılında açılan, 1991'de hüküm verilen, hükümlerin 2003'te Yargıtay tarafından bozulduğu Devrimci Sol Ana Davası, 2004'te Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Mahkeme, davanın 11 Nisan 2005'te yeniden görülmeye başlamasına karar verdi.

Tarih ve politika açısından "haksız" durumda olanlar, haklı olanları yargılamaya kalkıştığında, hukuksuzluğa başvurmak zorundadırlar. Gayrimişru kararlarını hukuk kılıfına sokmak için de her seferinde büyük çabalar sarfetmeleri gerekir. Devrimci Sol Ana Davası'nda ise hukuksuzluğu bir türlü kılıfına uyduramıyor oligarşi.

Kanıtsız, tanıksız verilen idamlar, müebbetler, onlarca yıllık hapis cezaları, "esasa ve usüle" uygun hale getirilemiyor.

Davanın gelişim sürecindeki en çarpıcı yanlardan biri, Yargıtay'da ortaya çıkmıştı. Yargıtay, 400 klasörden oluşan Dava Dosyası'nın 100 klasörünün kayıp olduğunu açıkladı. Kararı bozma nedenlerinden biri de buydu zaten.

Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi, şimdi hangi dosyalar üzerinden bakacak davaya?

100 kayıp dosya nerede?

Bu soru ortada kalmıştır.

Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi, duruşma tarihini verirken, kayıp dosya olmadığını iddia ediyor. Peki ne oldu?

"Kayıp" 100 dosya bulunup yerine mi konuldu? Eğer böyle oluyorsa, bugüne kadar neredeydi 100 dosya? Kimlerin elindeydi?

İkinci şık; Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi'nin 100 dosyanın kaybolması olayının üstünü küllmek istemesidir.

Hangi şık geçerli olursa olsun, tarihsel olarak zaten gayri-meşru olan bu dava, düzenin kendi yasalarına göre bile, gayri-meşru duruma düşmüştür. Verilmiş ve verilecek cezaların hiçbir

hukuki dayanağı olmayacaktır. Devrimci Sol Ana Davası'nın yeniden görülecek olmasıyla ilgili bir açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan açıklamada da bu noktaya değinilerek şöyle denildi: "Yaşadıkları işkenceyi, baskıyı kimse telafi edemez. Asıl yargılanması gereken 'asmayıp besleyelim mi?' diye fetva verenlerdir. Bu davada derhal **BERAAT** kararı verilerek bir parça olsun adaletsizliğin giderilmesi konusunda adım atılmalıdır."

1243 tutsak, cuntanın talimatlarına göre yargılanıp mahkum edilmek istendiler bu davada. Poliste ve hapishanelerde sürdürülen işkenceler eşliğinde pişmanlığa zorlandılar. Mahkeme kürsülerinde dile getirilecek bir pişmanlık, tutsakların devrim ve iktidar hedefinden vazgeçirmek, cunta için zafer olacaktı. Ama Devrimci Sol tutsakları bu "zaferi" tattırmadılar cuntaya. Yargılanan değil, yargılayan oldular. Kürsüde devrimi, sosyalizmi savundular. Dava esasen, tutsakların "Haklıyız Kazanacağız" başlıklı savunmalarıyla bitmişti. Davanın sonunda mahkum olan düzen ve cuntaydı.

Tarih karşısında mahkum olanlar, davayı 24 yıldır sonuçlandıramayarak, tümüyle keyfi uygulamalarla yüzlerce insanı onlarca yıl hapishanelerde tuttular. Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi, 24 yıllık hukuksuzluğa nasıl bir "son" yazacak bakalım.

Ana Dava duruşması Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 11 Nisan 2005, saat 09:00'da başlayacak ve dört gün sürecek.

Ümraniye Katliamı Yıldönümü: "Operasyonları planlayanlar yargılanmalı!"

Devrimci tutsakları teslim almak için hapishanelerin mimari düzenlemelerinden medet uman oligarşinin yeni hapishane modellerinden biri olarak açılmıştı Ümraniye. 4 Ocak 1996 günü, yüzlerce asker, polis, özel tim, "teslim almak" için girdi hapishaneye. Saldırı sabah "arama ve sayım" gerekçesiyle gerçekleştirildi. Akşam olduğunda koğuşlar, havalandırmalar kan gölüne dönmüş ve dört tutsak katledilmişti.

Halkın Hukuk Bürosu katliamın yıldönümünde yaptığı açıklamayla, Ümraniye Katliamı davasında da, katliamcılar değil, katliamdan sağ kurtulanların yargılandığını hatırlatarak, adalet isteğini dile getirdi: "19 Aralık operasyonunda, Buca Katliamı'nda, Diyarbakır Hapishanesi Katliamı'nda, Ümraniye Katliamı'nda, ev ve sokak infazlarında hep sağ kurtulanlar yargılanırken infazları yapanlar, katiller hiç yargılanmamıştır.

İşte biz bu nedenle Adalet İstiyoruz. Operasyonları planlayanların, emir verenlerin, uygulayanların cezalandırılmalarını istiyoruz."

Sayı 140

35

9 Ocak
2005

“Çıkarsam Sevgi Abla Kahırsam Da Günay Olacağım!”

Sergül Albayrak'ın tahliye olmadan önce bulunduğu Uşak E Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davası tutsakları tarafından çıkartılan 'Zeybek Ateşi' Dergisi'ne güncel konular ve ölüm orucu direnişiyle ilgili yaptığı röportajından bir bölümü anısına yayınlıyoruz:

V Felluce bomba ve kurşun sağanağına tutuldu. İşgalciler karşısında direniş bayrağı yükseltildi. Sen de 150'li günlere doğru yol alan bir ölüm orucu direnişçisi olarak neler hissettin?

Sergül Albayrak: Irak! Irak'a saldırı günleri, işgal süreci. Bunlar çok yakından takip ettiğimiz konular. Evet iki yıldır, Irak dünya gündemine oturdu. Ama Irak nasıl oturdu dünya gündemine? Daha saldırı başlamadan nasıl "güçlü", nasıl "yokedici" saldırıların propagandasını yapan ABD, saldırısını başlattığı ilk günden itibaren bir direnişle karşılaştı. Evet medya ikiye bölündü daha o günlerde, bir kısmı Irak yanlısı bir kısmı ABD yanlısı yayın yapıyordu.

Neyse şu an iki yıllık bir panorama çıkarma niyetinde değilim elbette. Ama Irak'ın dünya gündemine oturması direnişin bir sonucu elbette. "Süper Güç" ilan edilen ABD emperyalizmi, Irak'ı işgal etti, ama teslim alamadı iki yıldır. Ki aslolan işgal etmesi değil. Tarihte bunun birçok örneğini biliyoruz. Irak'a en yakın örnek ise Cezayir örneği. Yani işgalin acımasızlığı-korkunçluğu-saldırganlığı... Hiçbir şey kâr etmiyor Irak halkına. Çünkü halk, en başta onursuzluğu asla kabul etmez. İşgal de zaten, **vatana tecavüzün** ta kendisi! Şimdi direnişin boyutu vs. bunlar elbette uzun uzun anlatılabilir, üzerinde tartışılabilir. Ama aslolan direnişin varlığı. Tam da bu nokta, ABD nezdinde emperyalistleri deliye döndürüyor.

Direnen Irak halkı, doğru çok yoksul, doğru belki eğitimsiz (ki bu konuda hiç de böyle olmadığını da biliyoruz) doğru belki... diye devam edebiliriz, gelmek istediğim nokta şu ki "baldırı çıplak" edebiyatı var ya emperyalistlerin; işte böyle bile olsa Irak halkı, onurunu asla teslim etmiyor. Ve işte insanoğlunun en erdemlisi de budur, onurunu her koşul altında koruyan insandır.

Bizlere karşı da aynı edebiyat parçalanıyor, "bir avuçlar" falan filan...

Ama devrimciliği asla yok edemiyorlar Anadolu topraklarından.

Felluce... Ülkemiz standartlarına göre orta ölçekte bir şehir. Genel Avrupa ortalamalarına göre büyük bir kasaba. Nüfusu 100 bin civarında. Tam iki yıldır Felluce'yi şu veya bu şekilde ama illa ki direnişiyle duyuyoruz. Felluce, iki yıl önce değil Türkiye'de, dünyanın hiçbir yerinde bilinmezdi herhalde. Ya da çok az bilinirdi. Ama iki yıldır, kahramanlıklar yaratan Irak halkı, şehirleriyle anılmaya başlandı. Daha işgalin ilk günlerinde Umm Kasr direnişi mesela hafızalarımızda yer etmişti. Sonra Bağdat'ın banliyölerinden sayılan El Kut şehri mesela.... Beledi, Felluce, Ramadı... Ve daha niceleri. Hiçbirinde yaşatılan zulmü ayrıntılarıyla bilmiyoruz. Satılmış medyanın bunları kanıtlayacak görüntüleri-bilgileri vermesini de beklemek abes olur. Ama yaratılan kahramanlıklar dünya halklarının tarihine, kurtuluş savaşları tarihine mutlaka işleniyor, işliyoruz. Bugüne kadar tarihler boyu hep böyle olmuştur. Direnişimiz mesela. 5 yıldır direniyoruz. Zulmün her saldırısı bizi yok etmek üzere kurulu. 19 Aralık katliamı mesela. Devamında hücreler süreci. Hep tarih sahnesinden bizi yok etmek üzerine kurulu saldırılar. Ama bugün gerek 19 Aralık katliamında direnen tutsakları ya da hücrelerde direnen tutsakları yok edebildi mi? Yapanın yanında kâr kalmadı. Çünkü direniş vardı ve var. Direnenler var, biz varız. 19 Aralık 2000'de yaratılan kahramanlıkları bugün Anadolu halkları bilmiyor çoğunlukla. Ama bu, bu kahramanlıklar olmadı anlamına gelmez ki. Ya da birçoklarının direnme "gerekçesi" (tabii kendilerince bir gerekçedir bu, yoksa tarih önünde-halk önünde, asla bir gerekçe sayılamaz, tam tersine, döneliğin-kaçkının teorisini oluşturur) olarak gösterdikleri "yaptınız-ettiniz duyulmadı boşuna" edebiyatı ile de hareket etmedik. Çünkü öyle süreçler yaşanır ki, çok önemlidir. Somut bir kazanım elde edemezsiniz belki hemen, ama bu geleneği belirleyen kararınızı vermenizi gerektiren bir andır. İşte ölüm orucu kararım da, geçen beş yıllık direnişimiz de böyledir. Yaşadığımız bugün, gerek sansür, gerekse de direnişin önemi halkımız nezdinde bilinmiyor olabilir, ama "Ya teslimiyet ya ölüm"ün dayatıldığı günümüzde, biz onurumuzla

ölmeyi seçtik. Irak'ta yaşanan da geniş ölçekte budur. Elbette bu yönleriyle yüreklerimizle Felluce'deydik haftalardır. Sokak sokak çarpıştık, direndik, omuz omuza Iraklı kardeşlerimizle. Ve lanetler yağdırdık Yanke kurşunu-yanke bombalarıyla vurulan her kardeşimizin ardından. Ve alnımdaki bandıma her an daha bir sıkı bağlandım. Kurşun diye sürdüm hücrelerimi namluya... "Bir mermi de benden" olsun istedim, Felluce'de, Iraklı kardeşlerimizin safından işgalcilere sıkılan.

V *AKP Felluce'deki katliamı camilerde insanların öldürülmesini "kınayan" açıklamalar yaptı. Tamamen emperyalizmin icazetiyle iktidarda olan bir partinin böyle bir açıklama yapmasını nasıl değerlendiriyorsun?*

Sergül Albayrak: Aslında insan bazen ne diyeceğini şaşıyor. Yani bu kadar takıyye de fazla diye bağırası geliyor. Sus bari, değil mi! Yani işgale ortak olup, lojistikten-hava üssünden ve de kimbilir açığa çıkmayan hangi ortaklıklardan sonra, tutup bir de pişkince "camilerde insanın öldürülmesine karşıyım" diyebiliyorsun. Cümle tam böyle değildi, daha da yüzüsüzce kurulmuştu. Niye? Sokak ortasında, evinde yurdunda öldürülmeleri mi gerekir? diye sorası geliyor insanın. Şu son iki yıllık süreçte "resmi" açıklamalara, araştırmalara göre bile, Irak'ta yüzbinlerce insanın katledildiği geçiyor. İşte AKP budur. AKP'nin eli değil, **gırtlığına kadar** kana gömülmüş bir iktidardır. Ve her konuda olduğu gibi, dış politikada takıyyeye başvuruyor. Başka türlü Türkiye halkının yüzde 90'lara varan bu saldırı ve işgali reddetmesine rağmen ortaklığını açıklayamaz ki!

V *AB İlerleme Raporu'nun hapisanelerle ilgili bölümünde "Ölüm orucunda hiçbir tutuklu yok" deniliyor. Bir ölüm orucu direnişçisi olarak AKP'nin bu yalan beyanı sonucu oluşturulan AB raporu karşısında neler söyleyeceksin?*

Sergül Albayrak: YALAAAAAN! Ama bu yalanı biz Sevgi Erdoğan Ekibi olarak açlıkta geçirdiğimiz her gün haykırmıyor muyuz ki suratlarına?

AB'nin de işine geliyor sonuç itibarıyla böyle olması. Cemil Çiçek'in de her fırsatta dile getirdiği, "Hapishanelerimiz AB standartlarına uygun" cümlesi boşa kurulan bir cümle değil, yani bugün tüm Avrupa ülkelerinde TAYAD Komiteler'in eylemleri var. AB ülkeleri bilmiyor mu bu direnişin sürdüğünü? Biliyor. Daha çarpıcı bir örneği (sınırsız bir fedakarlık örneği olduğunu düşündüğüm) Almanya Hükümeti örneğini bizzat yaşatı-

yor. Almanya'da Lübeck Hapishanesi'nde 20 Ekim 2000'den beri dönüşümlü açlık grevini aralıksız sürdüren bir Alman tutsak Rainer Dittrich var mesela. Ve sağlığı o derece bozulmuş durumda ki, ölüm sınırında yaşıyor. Rainer Dittrich'in tek talebi, direnişimizin taleplerinin kabul edilmesi. Kendisi için hiçbir talebi, hiçbir isteği yok. İşte tüm bunlar ışığında soruyorum, Avrupa hükümetleri, buna rağmen AKP'nin yalan beyanına niye itibar ediyor? Bunun cevabını aslında ülkemiz Avrupa Birlikçileri vermelidir. Nasıl olursa olsun, AB üyeliği diyen bu zihniyettekiler bunun cevabını veremezler. Çünkü bunun cevabını vermek bağımsızlık düşkünü olan devrimcilere mahsus. Bize mahsus. Ben son olarak bu konuya ilişkin şöyle bir şey demek istiyorum, AB'den demokrasi bekleyenler, işte görün AB'nizi! AB, AKP'nin katliamlarına da bugüne kadar olduğu gibi, bugünden sonra da ortak olacaktır. 117 insanımız AB gözetiminde katledildi. AB demokrasisi budur. Yalan ve katliam!

V *TCK'daki yeni düzenlemeye göre senin de tahliye olma olasılığın var. Hapishanelerde kalacak olan tüm yoldaşlarına iletmek istediğin bir mesaj var mı?*

Sergül Albayrak: Şimdi birkaç gün önce gelen bir mektupta, benim durumumu bir yoldaşım aslında çok güzel ifade etmişti, burada belirtmek istiyorum bunun için; "Çıkarsan Sevgi Abla, kalırsan da Günayımız olacaksın". Çıkmak-kalmak benim tercihim değil. Ben tercihim 25 Temmuz'da yaptım, ölüm orucuna başladım. Bunun için de dışarıyı içerisi ancak mekansal bir farklılık yaratacaktır. Ki devrimcilikte içerisi dışarıya da böyledir. Yani aslolan kavgadır, mücadeledir. Bunun için eğer tahliye olursam, kalan yoldaşlarıma ne diyebilirim ki?

Bir şey deme ihtiyacı duymuyorum. Benim açımdan soruyorsanız benim sevgim duvarlara değil. Benim sevgim, bu duvarları yıkacak kadar çok. Yoldaşlarımı çok seviyorum ve yoldaşlarımdan söylediğini tekrar ediyorum: "Çıkarsam Sevgi Abla Kalırsam Da Günay Olacağım!"

**Lanetler yağdırdık
Felluce'de Yanke kurşunu-
yanke bombalarıyla vurulan her
kardeşimizin ardından. Ve alnımdaki
bandıma her an daha bir sıkı
bağlandım. Kurşun diye sürdüm
hücrelerimi namluya... "Bir mermi
de benden" olsun istedim, Felluce'de,
Iraklı kardeşlerimizin
safından işgalcilere
sıkılan...**

İtfaiyeciler Vahşetin Tanığı:

açılıp açılmadığını
görmediğini” be-
lirtirken, operas-

- ▶ “Dışarıdan içeriye ateş açıldı...”
- ▶ “Gaz bombaları kullanıldı, dışarıda ol-
mamıza rağmen biz de etkilendik...”
- ▶ “İçeriden dışarı çıkan tutuklular ıslaktı...
yürüyemeyecek haldeydiler... askerlerin
kollarında yerde sürüklenerek getirildiler”

19 Aralık 2000’de, 20 hapisaneyle birlikte Çanakkale E Tipi’nde de gerçekleştirilen ve dört tutsağın katledilmesi, yüzlercesinin yaralanmasıyla sonuçlanan operasyonunun davasına 5 Ocak’ta devam edildi.

Tutsak yakınları ve TAYAD’lıların da izlediği duruşmada, 19-22 Aralık’ta yangını söndürmek için Çanakkale E Tipi Cezaevi’nde bulunan 17 itfaiye görevlisi tanık olarak dinlendi. Birer birer duruşma salonuna çağrılan itfaiyeciler, genel olarak tek tip ezberletilmiş ifadeler verirken, kısmen yaptıkları tanıklık bile, o günkü vahşeti anlatmaya yetiyordu.

İtfaiye personel müdürü verdiği ifadesinde, “dışarıdan içeriye ateş açıldığını, gaz bombaları kullanıldığını ve dışarıda olmalarına rağmen bu gazlardan etkilendiklerini, içeriden dışarıya ateş

yon sonrası çıkarılan tutukluların üstlerinin ıslak, yürüyemeyecek halde ve askerler tarafından sürüklendiklerini anlattı.

Duruşmada söz alan Av. Behiç Aşçı, 19-22 Aralık katliamının görüldüğü bir davada, sanık sandalyesinde tutsakların değil, o gün operasyona katılanların oturması gerektiğini belirterek, cezası bitmesine rağmen bu davadan dolayı hala tutuklu bulunan Veysel Şahin’in serbest bırakılmasını istedi. Av. Aşçı ayrıca dönemin Adalet Bakanı H. Sami Türk’ün de tanık olarak ifadesinin alınması, operasyonda çekilen video görüntülerinin mahkemeye getirilmesini talep etti. Duruşma 2 Şubat 2005’e ertelendi.

Katillerin yakasını bırakmayan TAYAD’lılar da oradaydı. Duruşma sonrası Adliye önünde, polisin engellemelerine rağmen yaptıkları açıklamada katliamı teşhir etmelerini kimsenin engelleyemeyeceğini belirterek, katliamı ve F tiplerinde sürmekte olan tecriti tekrar anlattılar.

Sayı 140

40

9 Ocak
2005

RTÜK Mü Polise Polis Mi RTÜK’e Hizmet Ediyor? -Yoksa aralarında bir fark yok mu?-

Emniyet Genel Müdürlüğü’ne bağlı 700 polisin birçok şehirde RTÜK adına “**seyretme ve denetleme**” görevi yaptığı açıklandı.

Çünkü, RTÜK’ün “elemanları eksik”miş...

Bu gerçek geçen hafta yapılan “Seyretme birimleri bölgesel seminerleri”nin 8.’sinde ifşa edildi. Denizli’de yapılan seminerde konuşan RTÜK Eğitim Daire Başkanı Ayhan Özçelik, suçlarını bilerek, “700 polis denetleme görevi yapıyor, ama aslında polisin bu işin dışında olması gerekir” diyor.

Fakat mesele sadece 700 polisin RTÜK’te çalışması değil, RTÜK’teki **polis kafası**’dır. Çünkü RTÜK personeline “Eğitim” seminerleri de Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Daire Başkanı ve il emniyet müdürleri tarafından veriliyordu. Yerel radyolara, TV’lere cezaları işte bunlar veriyorlar. Polis şunu kapat diyor, gerekçesini yapıyor, RTÜK yerine getiriyor. Basın yayın üzerinde aleni ve resmi bir polis sansürü uygulanıyor.

Diskette Bu Defa “Propaganda” Çıktı Cezası 1 Milyar!

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nde 18 Aralık 2003’te yapılan aramada içinde adres ve basın açıklaması bulunan bir diskete el konulmuştu. Malatya Temel Haklar Başkanı ve yardımcısı, 3 Ocak’ta bu aramayla ilgili olarak savcılığa çağrıldılar. Savcılığa gittiklerinde kendilerine **1.000.000.000** Türk Lirası ceza kesildiği tebliğ edildi. Gerekçe; el konulan disketteki basın açıklamasının ‘DHKP-C propagandası’ olarak değerlendirilmesiydi.

Olayla ilgili olarak Malatya Temel Haklar tarafından yapılan açıklamada, “Sahte disket olayında hızını alamayan polis komplolarına devam ediyor ama bizler her zaman olduğu gibi bu komloyu da boşa çıkartacağız.” denildi.

Malatya Temel Haklar’a yönelik “ceza”lar bununla da sınırlı kalmadı. Yine evvelki yıl, Irak işgaliyle ilgili “**halk karar versin**” referandumunda gözaltına alınan Gonca Gül hakkında “polise mukavemetten” açılan dava da sonuçlandı ve Gül’e 2 ay hapis ceza verildi. Gonca Gül soyarak aramaya direnmişti; onur kırıcı biçimde arama yapmanın TC yasalarına uygun olduğuna karar verdi mahkeme de!

Siyasi Tutsakların Uluslararası Dayanışması

19-22 Aralık'ta Açlık Grevindeydiler

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun 19-22 Aralık günlerinde 19-22 Aralık katliamını protesto etmek ve direnenlerin dayanışması amacıyla açlık grevi yapılması çağrısına ABD, Yunanistan, İtalya, Almanya, Şili ve Fransa'dan tutsaklarda yankısını buldu. Bu ülkelerdeki onlarca tutsak, 19-22 Aralık'ta açlık grevleri yaptılar.

Yine aynı çağrı doğrultusunda Almanya Hamburg Hapishanesi'nden İlhan Yelkuvan, Yusuf Sarı, Veli S., Ömer C., Halil Ş., Ahmet B., Hakan T., Klaus S., Lübeck Hapishanesi'nden direnişin başından bu yana sürekli destek eyleminde bulunan Rainer Dittrich, 1 Nisan Sahte Belgeler Operasyonu çerçevesinde İtalya'da tutuklanan Zeynep Kılıç, Avni Er ve İtalyan tutsak Massimiliano Speciale, Yunanistan'dan 17 Kasım Davası tutsakları da Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun çağrısıyla açlık grevine katılanlar arasındaydılar.

Sözkonusu ülkelerden siyasi tutsaklar, gönderdikleri mesajlarda bu yıl üçüncüsü Berlin'de yapılan Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumu'yla dayanışmalarını sunarken, sağlanan bu ilişkinin geliştirilmesi dileklerini iletiler.

Geçen yıl İtalya'nın Floransa kentinde yapılan 2. sempozyum kararlarından biri de tutsaklar arasında uluslararası bir iletişim ağı kurmaktı. **İÇERİDEKİ BİZ** adı verilen bu kampanya çerçevesinde Türkiyeli tutsaklarla dünyanın çeşitli ülkelerindeki tutsaklar arasında yüzlerce mektup çevirisi yapılarak adreslerine iletili.

Tutsaklar açlık grevi çağrısı nedeniyle gönderdikleri cevaplarda direniş ruhunun nasıl sınır tanımadığını gösteriyor, küçük hesaplardan, kaygılardan arınmış bir direnme ruhunun gücünü kanıtlıyorlardı.

ABD'deki siyasi tutsaklar gönderdikleri mesajda **"kayıtsız şartsız destekliyoruz"** diyorlardı. Richard Williams adlı ABD'li tutsak, **"bana bu direnişte yeralma imkanı verdiğiniz için çok teşekkür ediyorum."** diyen bir alçakgönüllülük içinde sunuyordu desteğini. Anarşist Tutsak Brian McCarvill, çağrının eline geç ulaşmasına rağmen **"sevgi ve gönülle oruç tutmam için çok geç değil"** diyerek, sözlerini **"Benim sunabileceğim en önemli şey, ABD'deki devrimin ol-meyeceğidir!"** diye tamamlıyordu. Harold H. Thompson adlı tutsak, **"yapmış olduğunuz Açlık Grevi çağrınızı almaktan onur duydum. Bu eylemde özellikle Türkiye, Bask Ülkesi ve İrlanda'dan uluslararası tutsaklarla dayanışma içinde olacağım."** derken özgür tutsağın yüreğinin sınır tanımadığını, tüm halkları kucakladığını anlatıyordu.

Yine ABD'den David Scalera ve Cassidy Wheeler'in gönderdikleri mesaj, ABD'nin tecrit hücrelerinde de bir direnişin sürdüğünün haberini içeriyordu. ABD'li siyasi tutsaklar, geçtiğimiz günlerde, **"ABD ve dünyadaki hapishanelerdeki insanlık dışı uygulamaları teşhir etmek amacıyla 1400 tutuklunun katıldığı ve yemek servisi, paralı telefon kullanımı ve kantinden eşya alımının boykot edilmesi eylemini"** gerçekleştirmişler ve bu eylemin sonucunda **"yoğun idare ünitesi-Intensive management unit"** denilen tecrit bölümüne atılmışlardı.

Tecrit hücresindeki Cassidy Wheeler son olarak şunu söylüyordu mesajında: **"Yine de ben, en şiddetli canı baskı araçları olan sanayi hapishane tesislerine kafa tutmaya cesaret eden Türkiyeli şehitlerle ve dünya'daki tüm radikal tutsaklarla dayanışmak amacıyla açlık grevine yatacağım. Umarım ki örneğimiz bilmeyene öğretici olur ve acı çekenlere zincirlerini atmaları için esin kaynağı olur."**

Sayı 140

41

9 Ocak
2005

İŞÇİLER VAZGEÇMİYOR!

Alman emperyalizminin emekçilerin haklarını kısıtlama saldırısının adı olan Hartz IV Yasası'nın yürürlüğe girmesi protesto edildi! 1 Ocak 2005'ten itibaren yürürlüğe giren ve aylardır pazartesi gösterileriyle protesto edilen Hartz IV Yasaları yılın

ilk Pazartesi günü olan 3 Ocak'ta tüm Almanya'da yaklaşık **85 şehirde** onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerle protesto edildi.

Duisburg'ta Anadolu Federasyonu'nun da katıldığı gösterilerde, yeni işsizlik yasası da protesto edilirken, uzlaşmacılara rağmen mücadelenin süreceği vurgulandı.

Tarihin çarpıtılmasına izin veremeyiz

Çok uğraşmış, herkese haber vermiş, çağrılar, uyarılar, öneriler yapmış, ama kimseye dinletememiş... Bu yüzden de 12 Eylül engellenememiş... Tarihi böyle anlatıyor Oğuzhan Müftüoğlu. “Kendi hikayelerimden bir bölümü sizlerle paylaşacağım” diye başladığı yazısında anlattığı hikayelere bakılırsa, o, süttten çıkmış ak kaşık. Onun yaşananlarda hiç bir dahli yok. Zaten o neydi ki o zaman? Altı üstü bir dergi yazarı; şimdi de sadece bir köşe yazarı olduğu gibi...

Sayı 140

42

9 Ocak
2005

Oğuzhan Müftüoğlu, Ekmekeç ve Adalet’in 123. sayısında (12 Eylül 2004) dikkat çektiğimiz “sorumsuz bir sorumlu” tablosunu devam ettiriyor.

30 Aralık tarihli Birgün’de yayınlanan “**Sol mu dediniz?**” başlıklı yazısında üstüne üstlük, bir de “o günlerde yaşananları bugüne kadar kimsenin üstüne alınmak istemediğinden” şikayet ediyor. “Kendi hikayesini” anlattığı yer tam da burası. Dönüp dönüp sol içi çatışmadan şikayet ediyor ve Allah için bir gramını bile üstüne almıyor.

Müftüoğlu’nu sadece “Birgün’ün bir köşe yazarı” olarak tanıyanlar, yazdıklarının içinde yazarın kendi rolünü göremeyeceklerdir. Fakat onun, sadece bir köşe yazarı olmayıp, **Devrimci Yol’un lideri** olduğunu ve o Devrimci Yol’un da “**sol içi şiddet**”in odaklarından biri olduğunu bilenler, Müftüoğlu’nun oynadığı “süttten çıkmış ak kaşık” rolünün nasıl bir samimiyetsizlik içerdiğinin de farkındadırlar.

Nasıl olsa bir gazetede köşesi var. Dilediği gibi yazar, geçmişini dilediği gibi anlatır! Hem okuyucularının çoğu nereden bilecek o zaman yaşananları? Nasıl olsa, Birgün’ün sayfalarında kimse o tarih çarpıtmalarını düzeltmeye de kalkmayacaktır...

Tarih anlatmak o kadar kolay ve ucuz değil. Hele tarihi çarpıtmak! Bir değil, on tane de köşeniz olsa, elbet çarpıttığınız gerçekleri yazacak birileri çıkacaktır.

DY ve Oğuzhan Müftüoğlu, 12 Eylül’ün Arifesinde Ne Yapıyordu?

Bakalım, O. Müftüoğlu’nun anlattığı tarihte olaylar nasıl gelişmiş?

“Bir askeri darbe kararı alındığı 12 Eylül’den aylar önce biliniyordu. Arkadaşlar yirmi kadar sol örgüt temsilcisiyle bu bilgiyi paylaştılar. Böyle bir darbeyi engellemek için ne yapılabilirdi? En azından darbecilerin işini kolaylaştıracak eylemlerden kaçınılabilir, ortak kitlesel eylemler yapılabilir, önlemler alınabilir miydi?”

“O tarihten sonra 12 Eylül oluncaya kadar sekiz ay geçti. O arada sol ne yaptı dersiniz?”

“Faşist bir darbeye karşı ortak önlemler alma konusunu kimse ciddiye almadı. ... Darbeye beş kala, bırakın bunu önlemek için ortak önlemler almayı, sol gruplar birbirlerine karşı şiddetli bir mücadele ve rekabet içine girdi. ... Darbeden önceki bir iki ay içinde, solun kendi iç çatışmaları, ayrışmaları en üst düzeye çıktı. Sol içi çatışmalar-daki ölümler en çok o dönemde oldu. Bunun bir rastlantı olduğunu düşünmek mümkün değil.”

Pişkinliğin bu kadarına pes! Ama pişkinlik Müftüoğlu’nun tarihi bu kadar çarpıtmasını ifade etmeye yetmez. Yaptığı çok daha fazlasıdır; 12 Eylül darbesinin nedeni olarak solu göstermekte, solu suçlamaktadır. Oligarşi masumdur. Suçlu “cuntayı davet eden eylemler” yapmaktan vazgeçmeyen sol’dur.

12 Eylül’ün “darbecilerin işini kolaylaştıracak eylemlerden kaçınarak, ortak kitlesel eylemler yaparak” önlenebileceğini düşünüyormuş Müftüoğlu. Bu düşüncesiyle cuntayı, 12 Eylül’ün bölgesel, dünya çapındaki önemini ve rolünü de kavramadığını gösteriyor. Tıpkı o gün MHP’yi de anlamadıkları gibi. MHP’li faşistlerle mücadeleleri, o gün de, devlet-devrim mücadelesi değildir. ‘Demokratça’dır. İktidara talip olmak, oligarşik düzeni yıkmak yoktur bu mücadelenin perspektifinde. Burjuvazinin meşru görebileceği bir alan içinde kalmaya dikkat etmiştir hep DY önderliği. Faşizmi anlamadıkları -veya görmek istemedikleri için cuntayla MHP saldırıları bitince onların da işi bitmiştir.

Müftüoğlu, MHP’yi, 12 Eylül’ü doğru anlamadığı gibi, bugünkü Türkiye’yi ve dünyayı anlamamaktadır. O gün devrimci şiddet eylemlerinden vazgeçerek, kitlesel eylemler yaparak cuntayı

engelleyebileceğini düşünüyordu; bugün de illegaliteden, silahlı mücadeleden vazgeçip bir legal parti kurarsak, kitleler akın akın gelir diye düşünüyor... O gün de yanıldı, bugün de. Kitleler akın akın gelmiyor gerçi ama, o hala “şiddeti, illegaliteyi” suçlu görmeye devam ediyor...

Peki, sekiz ay önce 12 Eylül’ün geleceğini öğrenen Müftüoğlu’nun Devrimci Yol’u o sekiz ay boyunca ne yapmış?

Söylediklerinin tersine, DY, 11 Eylül gününe kadar sola saldırmaya devam ediyordu.

O sekiz ay içinde Kurtuluş’la çatışmış.

Mayıs (dikkatinizi çekeriz, sözkonusu olan 1980 Mayıs’ıdır) ayı ve devamında Kurtuluş’la çatışmalarında Antalya ve Ankara’da üç kişi öldü. Yaralıların, baskınların, pusuların sayısını kendileri de bilmiyordu.

Başka ne yapıyordu Devrimci Yol?

Çatıştığı sadece Kurtuluş değildi, ‘herkeste’; TKP, TDKP, TKP-ML, Kurtuluş ve Devrimci Sol. Bütün bu gruplarla çatışma halindeydi.

Başka?..

Aynı günlerde özellikle İstanbul ve Karadeniz bölgesinde Devrimci Sol’a karşı da saldırıya geçti. Kağıthane’de, Gültepe’de, Reşitpaşa’da, Kanarya’da peşpeşe DY’lilerin saldırıları geldi.

“Solun bir araya gelmemesinden” şikayet eden ve tabii sanki kendisi biraraya gelmeye çok hazırmış gibi tarih anlatan DY bakın daha başka neler yapıyordu: “Karadeniz’de aynı mantık, faşistlerle çatışan Dev-Sol’cuların yardımına gitmeyi engelliyordu: “Madem köyde Dev-Sol’cular çatışıyor bırakın ne olursa olsunlar”... Karadeniz bölgesinde Dev-Yol’a göre başçelişki, Dev-Sol’dur.” (DS, sayı:3, Temmuz 1980)

Sol içi şiddetten şikayet edenin haline bakın.

Şimdi bütün bu hatırlatmalardan sonra yeniden Oğuzhan’ın şu sözüne dönebiliriz: “Sol içi çatışmalardaki ölümler en çok o dönemde oldu. Bunun bir rastlantı olduğunu düşünmek mümkün değil.”

Rastlantı değilse ne? Bunu açıklamak en başta Müftüoğlu’na düşer. Ölümler, çatışmalar çoğalmış ve bunların çoğunda kendi imzaları var. Peki neden bu dönemde yoğunlaştı? Evet, bir “gariplik” olduğu kesindir. “Durup dururken” neden örneğin İstanbul’da Devrimci Sol’a karşı saldırıya geçti?.. Bu o zaman da dikkat çekmiştir ve Devrimci Sol dergisinde aynen şöyle yazılmıştır: “Devrimci Yol... İstanbul’da da -Kurtuluş’la çatışması sürerken-, ‘Biz istediğimizi yaparız’ mantığıyla, hiçbir sebep ortada yokken, Devrimci Sol’culara saldırmaya başladı.” (DS, sayı:3, Temmuz 1980)

Evet, rastlantı değilse ne?

Elbette bir nedeni vardı; DY, solu sindirip alanlara hakim olma, tek güç olma kavgası veriyordu. Ve o günlerde de sola karşı saldırıları tırmandıran Devrimci Yol’un başında bizzat “Sol mu dediniz” diyen Müftüoğlu vardı. Müftüoğlu, tarihi doğru anlatacaksa, yazdığı o yazıda geçen “sol” kelimelerinin yerine “Devrimci Yol”u koymalıdır. Şiddetli bir rekabet içine giren, sol içi çatışmalardaki ölümleri artıran, başkasının başarısızlığında kendi başarısını arayan, kendi yönettiği Devrimci Yol’dan başkası değildi.

‘Sol içi şiddeti önlemek isteyen’ Müftüoğlu resmi, gerçeğin çarpıtılmış bir suretidir

Sol içi çatışmaları önlemek için Murat Belge ve Mihri Belli’ye başvurduğunu anlatıyor Müftüoğlu. Doğrudur, böyle bir çağırısı kendileri yapsa, kimsenin kaale almayacağı, solda kimsenin DY’nin sözünü dinlemeyeceği açıktı. Çünkü sol nezdinde hiçbir güvenilirliği, samimiyeti, inandırıcılığı kalmamış bir siyasettir DY. Belgeler’e başvurmasının nedeni de budur.

Ama başvurusunda samimi olduğunu düşünmek için de bir neden yoktur. Bugüne kadar sol içi şiddeti mahkum etmeye yönelik yapılan tüm çağrılarının önündeki baş engellerden biri olmaya devam ederek, bu konuda samimi olmadıklarını göstermişlerdir.

Daha o zaman, Müftüoğlu’nun anlattığı dönemde Ankara’da sol içi çatışmaya karşı ortak bir tavır açıklanması için bir toplantı yapılmıştır. DY, ortak bildiri hazırlanmasına karşı çıkmıştır. Devrimci Sol, Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş’un ortak imzasıyla yayınlanan bildiri karşısında ise kaale almaz bir tutum takınmıştır. Kendi dışındaki solu, Devrimci Yol Hareketi’nin önünde birer engel, “**üç-beş soysuz**” olarak gören bir anlayıştan başka ne beklenebilirdi ki!

1979 Ocak’ın da sol içi çatışmalara karşı, teşhirden müeyyidelere kadar uzanan önlemleri içeren bir öneri yaptık. Kabul etmeyenlerin başında DY vardı.

1980’de, sol içi çatışmalar tüm şiddetiyle sürerken, siyasi hareketlerin temsilcilerinin yeralecağı bir **komisyonun** kurulmasını, bu komisyonun sol içi çatışmaları soruşturmasını önerdik. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, DY, sol içi şiddeti mahkum eden bildiriye imzalamayı bile reddetti.

1980 sonrası da devam ettik somut önerilerimize. 1986, 87, 90’da çağrılarımızı çeşitli platformlarda gündeme getirdik. “Sol içi çatışmaları” yenilginin en temel nedeni olarak gören değerlendirmelerin hayli revaçta olduğu bu süreçte de

çağrılar cevapsız kaldı.

Çünkü kafalar değişmemiştir.

Düzen içileşen, legalleşen, DY'nin kafası da değişmemiştir. Sol içi çatışmaların en önemli nedenlerinden biri soldaki "siyaset yasakçılığı" idi. Ve solda siyaset yasakçılığında da her dönem iki siyasetin damgası olmuştur: PKK ve DY.

Şimdilerde çok "demokrat" geçinen DY'yi iyi tanır Türkiye solu. Saldırmadığı hiçbir siyaset kalmamıştır. Ad takmadığı, alay etmediği hiçbir siyaset kalmamıştır. Güçlü olduğu yerde siyaset yasakçılığı uygulamadığı tek bir alan yoktur. Bu yasakçı anlayışın başında da Oğuzhan Müftüoğlu vardı.

"Karanlık el" teorisini Müftüoğlu, özeleştiriyi yapmayı bilir mi?

Oğuzhan Müftüoğlu, Birgün'deki köşesinde Aydın Erol olayını yazmayı düşünmez mi acaba? Yoksa unuttu mu o olayı? Hiç sanmıyoruz.

DY'nin yasakçılığının, sol içi şiddet kışkırtıcılığının, 12 Eylül öncesinde kaldığını düşünenler için de bu olayı hatırlatalım kısaca. Sol içi şiddetten bu kadar şikayet eden, solun birbiriyle uğraşmasından bu kadar yakınan Müftüoğlu'nun bu olaylarda nasıl bir rol oynadığını da çıplak bir biçimde gösterir Aydın Erol olayı.

1987'de Almanya'da Aydın Erol isimli bir Devrimci Yol'cu vurularak öldürülür. Bir grup içkili DY'li, bildiri dağıtan Devrimci Solcu'lara ateş açmış, Aydın Erol da bu sırada vurulmuştur. As-

lında olayda yanlış anlaşılabilir bir yan yoktur. Ama bu olay DY tarafından Devrimci Sol'a karşı bir kampanyaya dönüştürülür.

Devrimci Sol'un Aydın Erol'u kendilerinin vurmadığını açıklaması bir işe yaramaz.

Oğuzhan Müftüoğlu imzalı bir ilan yayınlanır Cumhuriyet gazetesinde. "**Karanlık eller**"in Aydın Erol'u vurduğu söylenir ilanda. Bu arada her yerde sözlü ve yazılı olarak da Devrimci Sol "kınanmakta"dır. Kınayanlardan biri de Murat Belge'dir. Belge, o zaman çıkardığı Yeni Gündem dergisinde üst üste yazılar yazıp Aydın Erol olayını kullanarak "sol içi şiddet" üzerine vaazlar verir ve tabii son darbeyi "Devrimci Sol"a indirirler.

Gelgelelim, çok kısa bir süre sonra, ekspertiz raporları, **bizzat Aydın Erol'u vuran DY'linin** itirafı, gerçeği ortaya çıkartır.

Böyle bir durumda "Karanlık eller" diye ilan veren Müftüoğlu'nun, Devrimci Sol'u suçlayan Murat Belge'nin ne yapması gerekir?

"Sol içi çatışma"lardan bu kadar çok şikayet eden biri, herhalde bu konuda, bırakın bir hareketin sorumluluğunu, sıradan bir insanın göstermesi gereken namuslu davranışı gösterip, gerekli düzeltmeyi yapardı.

"Biz o zaman yanılmışız, 'karanlık eller' demişiz, ama el gayet 'aydınlık'mış, bizim bir arkadaşımız vurmuş Aydın Erol'u. Bu nedenle suçladığımız Devrimci Sol'dan özür dileriz"...

Böyle bir ifade görmek, o günden bu yana mümkün olmadı. Olmaz da. Müftüoğlu ve onun yarattığı kültür, yalanları açığa da çıksa, rezil de olsa, burnundan kıl aldırılmaz. Özeleştiriyi yapmayı bilmezler. Özeleştiriden tek anladıkları geçmişlerini inkardır; ki onu da halkın, devrimcilerin karşısında değil, ancak oligarşinin karşısında yaparlar.

Dikkat edin, bunlar "en demokrat" geçinirler. Ama bu kadar apaçık bir durumda bile özür dilemeyecek kadar demokrasiden uzaktırlar.

Dönüp nereden nereye geldik(geldim) diye kendine bakmayanlar, sola muhasebe çağrısı yapamaz!

"Sol etkisiz" diyor Müftüoğlu. Sen kendin bu 24 yılda ne yaptın, ona bir bak bakalım. 1980-90, Mamak'ı yarattınız. 1991-95; hapishaneden çıkıp "**bedelli askerlik**" yaptıktan sonra, "**tartışma süreçleri**"yle vakit geçirdiniz. Bu beş yıl ki, ülkemizde infazların, kayıpların en yoğun olduğu, oligarşinin hayatın her alanında saldırdığı yıllardı. Siz ise avukat bürolarında, "oda"ların salonlarında "**tartışma**" adını verdiğiniz örgütsel ve ideolojik **tasfiye süreciyle** meşguldünüz. 1996'dan bugüne; Tasfiyeyi tamamlayıp ÖDP'yi kurdunuz. Bireycilikten örgütsüzlüğe, legalizmden şiddet

Mamak Askeri Hapishanesi... 12 Eylül Cuntası'nın işkencehanelerinden biridir. Cuntanın teslim alma politikalarının başarıya ulaştığı yerlerden biri olarak geçmiştir tarihe. O kadar ki, cunta her yeri "Mamaklaştırma"yı özel bir siyaset haline getirmiştir. Mamak'ta belirleyici olarak Devrimci Yol tutsakları vardı. Devrimci Yol tutsaklarının politikalarını belirleyen birinci isim de "Devrimci Yol Davası 1 No'lu sanığı" Oğuzhan Müftüoğlu'ydü... ÖDP-DY'ye uzanan yol işte buradan geçti. Onun için Mamak'ın bütün bunların ötesinde bir anlamı daha vardır; burası ÖDP'nin "doğum yeri"dir.

düşmanlığına kadar burjuvazinin düşüncelerini sola taşıdınız.

Türkiye solunda değer kaybını DY başlatmıştır. Şehir küçük-burjuvazisinin bütün olumsuz özelliklerini yansıtır DY. Saldırır, alay eder, küçümser, gücü varsa yasaklar koyar... **“Sol mu dediniz...”** başlığıyla 12 Eylül öncesinin alaycılığının bir farkı yoktur. Kendilerinden başka hiç kimseye saygı göstermezler. Burnu büyüklükten kendileri dışındakileri görmezler. **Benmerkezcilik**, karakterlerinin bir parçasıdır. Solu kendilerinden ibaret, ötekileri de “teferruat” olarak görecektir kadar kendilerinden geçmişlerdir. Bu bir ruh halidir (*). Düzen içileşmenin ittifakı olarak ÖDP’yi kurduklarında bu nedenle onu **“solun birliği”** olarak adlandırdılar. Ama bu benmerkezcilik, iflah olmaz bir biçimde **TASFIYECİDİR** de. DY’nin “birlik” söylemine aldanıp ÖDP çatısı altına girenler de birer birer tasfiye edilecektir.

Önce THKP-C’yi inkar ettiler. Sonra kendi oluşturdukları DY geçmişini. Muhtemeldir, yarın ÖDP’yi de inkar ederler. Ve her inkar, biraz daha düzene yerleşmelerinin yolunu açmıştır.

THKP-C’yi inkar 1974’te başladı. DY’yi inkar 12 Eylül’de. Oligarşinin mahkemelerinde savunmalarını yemin billah **“biz örgüt değil, dergiydik”** üzerine oturttular... O örgüt için canlarını feda edenlere saygısız bir savunmaydı bu. Başta Müftüoğlu olmak üzere, DY liderleri, 1980 öncesinde öyle demiyorlar, öyle anlatmıyorlardı. Yayın organları, konuşmaları “Devrimci Yol Hareketi” söylemleriyle doluydu. Mahkeme kürsülerinde “hareket”, “dergi” oldu. “Hareket”in yöneticileri, sadece “öneri” yapan “dergi yazarlarına” dönüştü. Mitinglerde “Devrimci Yolumuz Çayanlar’ın Yoludur” pankartıyla yürüyenler, mahkemede *“zinhar... biz devleti yıkmak için silaha sarıldık”* dediler.

Çok enteresan bir nokta daha vardı DY mahkemesinde, ki bugüne dair de birçok şeyi anlatıyor. Üsüldendir, mahkemelerde “sanık”lara **“mesleğin?”** diye sorulur. Birçok davada, devrimci kadrolar bu soruya “devrimciyim” diye cevap verdiler. Ama DY davasında “1 No’lu sanık”tan başlamak üzere tüm DY yöneticileri *“gazeteci, yazar, avukat”* olduklarını beyan ettiler. Köşe yazarı ve avukat Oğuzhan Müftüoğlu sıfatı o günlerden tescillidir.

Müftüoğlu, eğer muhasebeden söz ediyorsa, en başta *“ben nasıl bir DY yarattım, nasıl bir devrimci tipi yarattım”* diye düşünmeli. *“Ben bu hale nasıl geldim”* diye düşünmeli. Örgüt yöneticiliğinden, direniş komitelerinden, demokratik halk iktidarının nüvelerinin kuruculuğundan, “Devrimci Savaş Birlikleri”nden, bir gazete köşesine kurulmuş, arada kızını anlatan, kendisi bu

işlerin hiç içinde olmamış gibi şöyle yapılmalı böyle yapılmalıydı diye “akıllar” veren, boş zamanlarında resim yapan... birine nasıl gelindi?

Bu güzergah, yüzlerce devrimcinin ölümünden, tutsaklığından, düzenin önünde bir yaprak gibi savrulan trajedilerinden oluşmuştur. Bunun muhasebesini yapmayan bir vicdan, “solun vicdanı” adına konuşabilir mi? Bu güzergah, oligarşi karşısında illegaliteye, silahlı mücadeleye bu laşmama adına Marksizm-Leninizm’i hoyratça çarpıtan, solun değerlerini pervasızca ayaklar altına alan bir tövbekârlığın güzergahıdır. Devrim cephesinden çıkıp düzen içine savruluşun muhasebesini yapmayan biri, nasıl “sol” adına vaazlar vermeye devam edebilir?.. DY’yi ne yaptınız, ÖDP’ye ilişkin hangi öngörüleriniz gerçekleşti? Bir Arnavut atasözü şöyle der: **“Kendi evine gerekli olan mumun yoksa, camiye mum götürmeye kalkışma!”**

Muhasebe mi dediniz sayın Müftüoğlu; buyrun size muhasebenin altbaşlıkları.

Müftüoğlu’na son bir çağrı daha:

Genel bir muhasebe bir yana; eğer sol içi şiddet konusunda muhasebeden söz ediliyorsa, çok kolaydır; o politikaları oluşturanlar, uygulayanlar, hayattadır. Buyrun soruşturalım: Geçmişten bugüne sol içi çatışmalar kimlerden kaynaklanmıştır, kimler bu konuda solu, halkı dinlememiştir, önlemek için gerekeni yapmamıştır?

Geleceğe ışık mı tutmak istiyorsunuz, ders mi çıkarmak istiyorsunuz, bu süreçlerin içinde yer almış tüm siyasi hareketlerin temsilcilerinden ve herkesin kabul edebileceği isimlerden bir komisyon oluşturulur. İsterseniz başına da Murat Belge’yi getirin. Araştırmalar, raporlar hazırlarlar, kitlere açar, tartışırız.

Kabul eder misiniz?

Suçlular, bu çağrıyı da duymazdan geleceklerdir. Müftüoğlu da bu konuda sureti haktan görünerek yazmaya devam edecek, ama somut olarak sol içi şiddetin mahkum edilmesinden hep kaçacaktır. Çünkü iyi biliyor; o mahkumiyetin en büyük kısmı, kendisine ve kendisinin sorumlu olduğu harekete kesilecektir... Birgün’ün köşe yazarı Müftüoğlu bu konuda bir şey yazacak mı, izleyip göreceğiz.

(*) Belki bu “ruh hali” nedeniyle, 5 yıldır süren bir direniş ve 118 ölüm üzerine tek kelime yazmamıştır Müftüoğlu. Burjuva, küçük-burjuva, reformist, İslamcı, faşist, bu konuda yazmayan tek bir köşe yazarı kalmamışken, bir tek Müftüoğlu yazmamıştır direnişe dair. Demek, Müftüoğlu’nun böyle bir olay üzerine söyleyecek tek kelimesi yok ya da burnu, hala, bu “küçük” olayı görmesini engelleyecek kadar büyük!

Küba Devrimini Selamlıyoruz

Sayı 140

46

9 Ocak
2005

26 Temmuz 1953'te, Fidel Castro önderliğinde gerçekleşen Moncada Kışlası Baskını'nın tuşturduğu ateş, kısa sürede bütün ülkenin dağlarına, kentlerine yayıldı. ABD destekli Batista diktatörlüğüne karşı öncü devrimcilerin savaşı, halkın savaşına dönüştü. Direniş Ordusu sayısız çarpışmadan zaferle çıkarak, Sierra Maestra dağlarından başkent Havana'ya aktı. Tarihler Aralık 1958'i gösterdiğinde Ernesto Che Guevara liderliğindeki gerilla birliğinin Santa Clara kentini kuşatması, diktötörlüğünün sonunun yaklaştığını da gösteriyordu. Havana ve diğer kentlerde büyük kitle gösterileri yaşandı. Santa Clara zaferi devrim ordularının 1 Ocak günü iktidarı ele geçirmesinin önünü açtı. Che ve Camilo Cienfuegos önderliğindeki gerilla, başkentin önemli noktalarını ele geçirdi. 1961'e gelindiğinde ise, Küba Devrimi'nin **sosyalist bir devrime dönüştüğü** Fidel tarafından ilan edildi.

"1 Ocak, bizden önce gelen tüm şehitlerin, Narciso Lopez, Ignacio Agramonte ve Carlos Manuel de Cespedes'i izleyen José Martí, Antonio Maceo, Maximo Gomez, Calixto Garcia, [Guillermo] Moncada ve Juah Gualberto Gomez'in ve onları izleyen cumhuriyet tarihimizin şehitler takım yıldızının, [Julio Antonio] Mella'ların, [Antonio] Guiteras'ların, Frank Pais'lerin, Jose Antonio Echeverria'ların ve Camilo Cienfuegos'la-

rın zafer günüdür." (Che, Politik Yazılar)

Bundan tam 45 yıl önce, 1 Ocak 1959'da, devrim ordusu başkent Havana'ya girdiğinde, tüm dünyanın dikkatleri, ABD'nin "burnunun dibindeki" bu adaya çevrilmişti.

Ömür biçti emperyalist efendiler. Yanıldılar. Burun kıvrın küçük-burjuva devrimcileri oldu. Yanıldılar. Aralıksız tam 45 yıl boyunca devrimi yıkmak için sayısız komplo, saldırı, provokasyon gerçekleştiren ABD emperyalizmi yanıldı. Son olarak Amerikan kuşatmasına katılan iki yüzlü Avrupa burjuvazisi yanıldı.

Önderliğinin etrafında bütünleşen, devrimin yarattığı değerlere sıkı sıkıya sarılan Küba halkının her defasında cevabı aynı oldu: **"Ya Sosyalizm Ya Ölüm... Biz Kazanacağız."**

Son olarak; sosyalist blokun ortadan kalkmasının ardından, halklara bağımlılıktan ve sömürüden kurtuluşun yolunu gösteren devrimin tasfiye olacağı umuduyla rüyalar görmeye başladı egemen sınıflar. Ambargo daha da sıkılaştırıldı, Sovyetlerle olan ekonomik, siyasi ilişkilerden yoksun kalmasıyla devrimi boğacaklarını düşündüler.

"Küba dışında, herkes hergün devrimin kaç gününü kaldığını hesaplıyordu. Sosyalist bloğun çökmesinden beri, SSCB'nin dağılmasından bile önce, dünya her gün Küba Devrimi'nin yok olduğu haberini bekliyordu. ABD'nin yanıtındaki bu kadar küçük bir ülkenin nasıl dayandığına şaşıyorlardı... Ne yapacaktık? Teslim mi olacaktık? Onların istediği zaten kayıtsız şartsız teslim olmak, ideallerimizden vazgeçmekti. Teslim olamazdık, ilkelerimizden vazgeçemedik." (Fidel Castro, Küba Komünist Partisi 5. Kongre Raporu, 8 Ekim 1997)

İlkelerinden vazgeçmedi Küba, teslim olmadı. Bunun, devrimin şehitlerine layık olmadığını bilerek attı adımlarını. Devrimin kazanımlarından vazgeçmenin, onurundan, bağımsızlığından, özgürlüğünden vazgeçmek olduğunu asla unutmadı ve bu yönde halkı eğitti. *"Bu bir mücadeledir ve bir mücadelede en temel şey, halktır, halkın bilincidir, halkın mücadele etme istemidir, halkın fedakarlık ruhudur, halkın onur duygusudur, halkın özgürlüğüdür, bağımsızlığıdır."*

Devrim en büyük başarısını halkla bütünleşmede yakaladı, halka maloldu.

"Bizi yok edebilirler, fakat bayraklarımızı indiremeyeceklerdir, bayraklarımızı teslim etmeyeceğiz." kararlılığı sadece Fidel tarafından

değil, 10 milyondan fazla Kübalı tarafından onlarca kez haykırıldı.

Sadece Küba halkı mı?

Bütün ezilen halklarının, ilerici güçlerinin yüreği Küba ile birlikte attı. Çünkü halklar, Küba'nın bugünün dünyasındaki anlamını biliyordu. İdeolojik, politik temelleri bir yana, bir direniş abidesiydi emperyalizmin karşısında, direnilebileceğini, ayakta kalılabileceğini kanıtlayan bundan daha büyük örnek olabilir miydi?

Eğitimden sağlığa, en temel ihtiyaçlardan hak ve özgürlüklere, hiçbir şeyle değeri ölçülemez olan bağımsızlıktan onurlu bir yaşama kadar Küba devriminin kazandırdıkları çok daha uzun bir yazı konusu olduğu için buna hiç girmiyoruz. Ancak şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, emperyalizmin çok daha büyük bir zulüm ve soygunu dayattığı, kapitalizm varolduğundan bu yana eşi görülmedik bir açlığın, sefaletin tüm dünyayı kuşattığı bugün, halklar kurtuluşun nerede ve nasıl olacağını Küba'ya bakarak anlayabilirler.

Küba devrimi 1960'lardan bugüne örnek olmaya, tarihsel misyonunu yerine getirmeye devam ediyor.

O günlerde; Küba Devrimi sadece kendi top rakları içinde yeni bir çağın başlangıcı değil, aynı zamanda; başta Latin Amerika olmak üzere tüm dünyanın ezilen halklarının sömürüye, diktatörlüklere, emperyalizme karşı mücadelesinde de önemli bir esin kaynağı olmuştur. Birçok ülkede bu temelde halk kurtuluş hareketlerinin ateşleyici olduğu da bilinmektedir.

Bugün de, emperyalizme karşı direnişiyle, sömürüye, kapitalizme karşı ortaya koyduğu sosyalizm alternatifiyle, bağımsızlık ve özgürlük idealleriyle örnek olmaya devam ediyor.

Emperyalizm en çok bu yüzden yok etmek istiyor devrimi. Halklar, yeryüzünde hiçbir sosyalist ülke kalmasa dahi, mutlaka sosyalizm alternatifiye yeniden dört elle sarılacak olsa dahi, Küba'nın bu alternatifi çok daha canlı ve diri tutmasından dehşete düşüyorlar. Amerikan emperyalizmi tarih içinde bakıldığında, hiçbir konuda ayırmadığı ödeneği, harcamadığı çabayı Küba'yı yıkmak için seferber etmiş, denenmedik yol kalmamıştır. Açık askeri işgal dışında... Ki, Irak bu yolun çıkmaz olduğunu bin kez gösterdi emperyalist efendiye. Kaldı ki, Küba tüm halkın silahlı-silahsız örgütlü olduğu, sosyalizmi savunmak için yüksek bir bilinçe sahip olduğu bir ülkedir. Ve bunu binlerce kez göstermiştir.

Küba bizimdir, Küba ezilen tüm dünya halklarınınıdır.

Tarih O'nu Haklı Çıkarıyor...

“Haklı amaçlar her zaman yaşayacaktır. Bizim ideallerimiz, amaçlarımız, düşmanın tüm kısa vadeli başarılarına rağmen yaşayacaktır. Biz alternatifimizi çok önceleri seçtik ve **Sosyalizm ya da Ölüm** diyerek ortaya koyduk. Onların değerlerine dönüp de bakmayan kadınlar ve erkekler, gerçek birer insani hazine dirler...”

“Onlar, emperyalizmin iyi, mükemmel, kutsal, insan hakları ve demokrasi için en iyi sistem olduğunu; kapitalizmin iyi, mükemmel olduğunu, insanlığın ondan iyi şeyler bekleyebileceğini ve dünyadaki iğrençliklerin sorumlusunun kapitalizm olmadığını söylüyorlar. Ve bu felsefeye göre, sömürgeler ve sömürgecilik, kölelik, soykırım, kısaca kapitalizmin bencil ve kâr hırsıyla işlediği tüm suçların bu sistemle ilgisi yoktur... Kapitalizmin hiçbir ahlaki yanı yoktur, politik ve ekonomik geleceği yoktur, çünkü yaptıkları her şey derinlemesine incelenecek olursa, ayakta kalamayacağı açıktır ve dünyaya sundukları reçeteler de doğru değildir. Bu, zaman içinde açık biçimde görülecektir...”

“Sosyalizmden vazgeçip kapitalist yola girmenin sonuçları bakın ne kadar kısa bir sürede belli oldu. Sosyalist devletlerin tüm serveti bir azınlık tarafından gaspedildi, üstelik bir cent harcamaksızın. Bunlara özelleştirme diyorlar. Nasıl yaptılar? En akıl almaz, en şeytani yolla, sadece Batı istediği için ve sadece ekonomik, politik ve askeri açıdan Batı'nın işine geldiği için. IMF, Dünya Bankası uzmanları bu işi iyi biliyor... Sosyalizmi terk etmenin sonuçları yüksek yoksulluk oranları, para için dilenenler, evsiz insanlar, eşi görülmemiş ekonomik ve sosyal felaketlerdir...”

“Biz **Avrupa Birliği**'nin ya da birliksizliğinin ilkelerini tartışmayacağız. Onlar, Küba'da, efendilere boyun eğmeyen, tehditleri reddeden, sadaka için dilenmeyen, gerçekleri söylemekten korkmayan bir ülke bulacaklardır... **Ne Avrupa, ne ABD insanlığın geleceği üzerine son sözü söyleyemeyeceklerdir. Halklar son sözü söyleyecektir!..**”

“Bu kavgada düşenler sonsuza kadar yaşayacak. Yaşasın rüyalarını gerçeğe dönüştüren halk! Venceremos!”

Sayı 140

47

9 Ocak
2005

Alman Sosyalist Hareketi'nin önderleri Rosa Luxemburg, Liebknecht ve Spartaküs Birliği

"Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht nihai devrimci görevlerini yerine getirdiler."

Alman Komünist Partisi (KPD), 17 Ocak 1919'da Lenin'e çektiği telgrafta, iki gün önce katledilen, Alman proletaryasının iki yiğit önderinin ölümlerini böyle haber veriyordu. Onların yaşamı, Almanya'da sosyalist hareketin önemli bir kesitini de anlatır.

İki Yiğit Önder

Rosa Luxemburg, 1881'de Polonya'da doğdu. Daha 15 yaşındayken Polonyalı devrimcilerle ilişki kurdu. Varşova'daki devrimci faaliyetleri nedeniyle tutuklanması gündeme gelince, 1899'da İsviçre'ye geçti ve Zurich'te Felsefe okudu. 1892 sonlarında Polonyalı devrimci grupların biraraya gelmesiyle Birleşik Sosyalist Parti (PPS) kuruldu. Rosa ve bir grup arkadaşı PPS içindeki sağ-milliyetçi grupla ayrılıkları derinleşince, 1894'te Polonya Krallığı Sosyal-Demokrat Partisi'ni kurdular. 1898'de Berlin'e geçen Rosa, burada Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) çalışmalarına katıldı. Bundan sonra onun adı Almanya'da devrimci mücadele ile birlikte anılmaya başladı. 1904-1907 yılları arasında üç kez tutsaklık yaşayan Rosa, 1905 Rus Devriminden oldukça etkilendi. 1906 Temmuz'unda Finlandiya'da Lenin ile görüşmesinin sonucunda düşünceleri daha da netleşmeye başladı. Özellikle genel grev konusunda Lenin ile uzun tartışmalardan, 1905 Devrimi'nin deneylerinden yararlandı.

Karl Liebknecht ise; 1881'de Leipzig'de doğdu. Genç yaşta sosyal demokratların sol kanadının liderleri arasında yer aldı. 1907'de kurulan Uluslararası Gençlik Federasyonu'nun Yürütme Kurulu üyeliğine seçildi. Aynı yıl *"Militarizm ve Anti-Militarizm"* adlı eserini yayınladı ve bunun sonucunda 1.5 yıl Kale hapsine çarptırıldı. 1908'de Prusya Meclisi'ne, 1912'de Alman Parlamentosu Reichstag'a girdi. 1914'te savaşa karşı çıkmakla birlikte, parti disiplinine uyarak savaş ödenekleri lehine oy verdi. Ama 2 Aralık 1914'ten sonra yeni ödenek verilmesine karşı çıkan tek milletvekili oldu.

Sosyal Şovenizme ve Her Türden Pasifizme Karşı Mücadele

Rosa, 1899'da kendini revizyonizm tartışmalarının içinde bulur. **Bernstein**, "toplumsal gelişmenin artık Marks'ın öngördüğü çizgiyi izlemediğini ve sosyalizme parlamenter mücadele ile geçilebileceğini" söylüyor, sınıf mücadelesini günlük sendikal ve demokratik mücadeleyle sınırlıyordu. Rosa, bu görüşe şiddetle karşı çıktı ve Bernstein'in görüşlerinin 'değişik bir

sosyalizm' değil, burjuva politikası olduğunu göstermeyi hedefledi. **"Sosyal Reform mu, Devrim mi?"** isimli kitabını yazdı ve SPD kongresinde Bernstein'in revizyonist görüşlerinin mahkum edilmesini sağladı.

1905 yılı Eylül'ünde yapılan SPD kongresinde ise, bu kez, sendikacılarla, parti lideri **Agust Bebel**'le çatıştı. Rosa, genel grev fikrini savunurken, sendika liderleri politik amaçlı grevlerden ürküyorlardı. Rosa, onları partideki revizyonist eğilimin en tehlikeli unsurları olarak yorumladı. Bebel ise sendika liderleriyle sendika işleri konusuna karışmamak için anlaşmıştı. Bebel'e göre genel grev, yalnızca savunma amaçlarıyla kullanılmalıydı. Yani işçilerin örgütlenme özgürlüğüne, oy verme hakkına, kazanılmış haklarına bir saldırı olduğunda bu silaha başvurulmalıydı. Rosa ise, bu silahın esas olarak devrim için kullanılması gerektiğini söyledi. Partideki oportünistler de *"kan dökülür"* diyerek Rosa'ya karşı çıktıklarında, O'nun cevabı şöyle oldu:

"Şimdiye kadar tüm devrimlerde halkların kanı aktı, ama salt burjuvazi için" (Çağdaş Liderler Ansiklopedisi Cilt 4, sayfa:1289)

Sonuçta genel grev konusundaki tezini kongre kararları arasına aldırmaı başardı.

Rosa Luxemburg, parti içindeki sapmalara karşı sürekli olarak mücadele etti. Yozlaşmaya, çürümeye karşı yılmadı. İdeolojik mücadelesini ısrarla sürdürdü. SPD'nin önderlerinden olan **Kautsky**, aynı zamanda oportünist 2. Enternasyonal'in de önderlerinden birisiydi. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ayak sesleri yaklaşmaya başladıkça Kautsky'nin de gerçek yüzü gittikçe belirginleşmeye başladı. Kautsky, Marksizm'e ve işçi sınıfına ihanet ederek savaşı destekleyeceğinin ve burjuvazinin yanında yeralacağına işaretlerini verirken, Rosa, sosyal-şovenizmin mimarı Kautsky'e karşı ideolojik mücadeleye girişti. 1913'te Bebel'in ölümünün ardından SPD'nin başkanlığına sağ kanat temsilcisi Frederich Ebert'in seçilmesinin ardından, Rosa bir grup arkadaşıyla birlikte devrimci sol kanadının ilk sözcüsü olan bir dergi çıkarmaya başladı. 1906'dan beri militarizme karşı olan ve parti içinde eylem yeteneği ve siyasi gözü pekliğiyle öne çıkan Liebknecht'in Rosa ile yolları bu süreçte kesişmeye başladı. Savaş patlak verdiğinde, Kautsky savaşı destekledi ve tekeli burjuvazi ile birlikte hareket etti. Rosa, Kautsky hakkındaki düşüncelerinde yanılmamıştı. Burjuvazinin savaş bütçesi Kautsky ve Ebert'in çabaları sonucu SPD'nin desteğiyle onaylandı. Bu olay, Rosa ve Liebknecht'in SPD ile bağlarının daha da zayıflamasına neden oldu. Parti içinde çalışmayı şimdilik reddetmeksizin,

Clara Zetkin ve Mehring'in de bulunduğu bir grup devrimci olarak savaş aleyhtarı muhalefeti harekete geçirmek için çalıştılar. Aralık 1914'te yapılacak savaş bütçesinin reddedilmesi için büyük uğraş verdiler. Ancak sonuç değişmedi. Bu sırada Rosa, emperyalist savaş karşıtı faaliyetlerinden ötürü, Şubat 1915'te tutuklandı. Onun tutuklanmasının ardından Liebknecht, bu cezanın Rosa Luxemburg'u yalnızca onurlandıracağını söyler. Tutsaklık onu mücadelesinden alıkoyamaz.

Spartaküs Birliği ve Ayaklanma

SPD içinde saflaşma artık netleşmiş, sol kanat ayrılığı tartışılmaktadır. 1 Ocak 1916'da yaptıkları toplantıda, partiden ayrılmamaya, ama parti içinde bağımsız bir grup olarak davranmaya karar verirler. Böylece **Spartaküs Birliği** kurulur. Rosa tarafından tutsaklık günlerinde hazırlanan parti programında, sosyal demokrasinin ihaneti eleştiriliyor ve sosyal-şovenizme karşı en önemli silahın emperyalizme karşı mücadelede işçi sınıfının uluslararası dayanışması olduğu vurgulanıyordu.

Spartakistler, 1916 Mayıs'ını emperyalist savaş karşıtı bir gösteriye dönüştürme kararı alırlar. 1 Mayıs 1916'da Berlin'de gösteriler Liebknecht'in '**Kahrolsun Savaş, Kahrolsun Hükümet**' sözleriyle başladı. Liebknecht hemen tutuklandı, tutuklanması büyük protesto gösterilerine neden oldu. Alman burjuvazisinin sözcüleri Kayzer Hükümeti ve SPD, savaş karşıtı muhalefetin önderi durumundaki Spartakistleri susturmak için saldırıya geçti. Liebknecht 28 Haziran 1916'da 2.5 yıl hapse mahkum edilirken, 10 Temmuz'da Rosa tutuklandı.

Rusya'daki 1917 Şubat Devrimi, Almanya'da da kitle hareketlerinin yoğunluk kazanmasında etkide bulundu. Almanya'nın savaşı kaybettiği artık ortaya çıkmaya başladığında, Kasım 1918'de Spartaküs Birliği ayaklanma kararı aldı. Ayaklanma karşısında Spartakistleri kana susamışlık ve terör kışkırtıcılığıyla suçlayanların, "*Bir buçuk milyon Alman gencini gözlerini kırpmadan ölüme yollayanlar ve ayrıcalıklarını korumak için işçi sınıfına karşı her şeyi yapmaya hazır olanlar*" olduğunu haykırıyordu Rosa. 9 Kasım 1918'de Sosyal Demokrat Seheide-mann'ın Cumhuriyeti ilan etmesinden iki saat sonra, aynı sarayın balkonundan Karl, "**Proleter Devrim**"i ilan ediyor, **Sosyalist Cumhuriyet**'in kurulduğunu duyuruyordu. Aralık ayındaki Spartaküs Birliği'nin kongresinde **Alman Komünist Partisi**'nin (KPD) kurulması kararı alındı.

Devrim kalkışmasının ömrü kısa oldu. Ayaklanma kanlı bir şekilde bastırıldı. 15 Ocak 1919 akşamı SPD'li İçişleri Bakanı Noske'nin emrindeki polisler Rosa ve Karl'ı kurşuna dizdiler. Rosa'nın cesedi kanala atıldı. Liebknecht katledilen 32 yoldaşıyla birlikte 25 Ocak 1919'da toprağa verilirken, Rosa için Karl'ın gömütünün yanına boş bir tabut gömüldü. Onbinlerce işçi ve emekçi sahiplendi bu yiğit devrimcileri. Rosa'nın cesedi 31 Mayıs 1919'da bu-

O Canlı Bir Devrim Aleviydi

"O bir kartaldı ve kartal kalacaktır. Çünkü kartallar zaman zaman alçaktan uçsalar da asaletlerinden hiçbir şey kaybetmezler". (Lenin)

"Rosa Luxemburg'ta sosyalist fikir, hem kalbin, hem beynin hiçbir zaman sönmeden yanan güçlü ve egemen bir ihtirasıydı. Bu şaşırtıcı kadının büyük amacı sosyalizme giden tarih patikasını temizlemektir. Devrim denemesi, devrim için çarpışmak onun en büyük mutluluğuydu. Bütün hayatını ve varlığını sosyalizme vakfetti. O, keskin bir kılıç, canlı bir devrim aleviydi" (Clara Zetkin)

lundu ve Liebknecht'in yanına gömüldü.

Rosa, tutsak kaldığı hücrelerinden Liebknecht'in eşi Sonia'ya yazdığı mektuplardan birinde şöyle diyordu: "*Her şeye rağmen görev başında, bir sokak çatışmasında ya da darağacında ölmek isterim.*"

İstedigi gibi en büyük eylemde, devrim sırasında şehit düştü.

Onun yaşamını belirleyen sosyalizm inancıdır. Sosyalist düşünceleri için her türlü zorluğa, sıkıntıya göğüs gerer. Hiçbir koşulda düşüncelerinden taviz vermez, ısrarla, kararlılıkla sosyalizmi savunur. İdeolojik olarak yanlış düşündüğü de olmuştur. 1903'te Rusya'da parti içinde Bolşevik ve Menşevik ayrılığı başgöstermişti. Rosa bu noktada hayatının yanlış kararlarından birini aldı. Ulusal sorun, parti bünyesi kavramı ve parti ile kitle eylemleri ilişkisi konusunda Lenin'le aynı görüşte değildi. Sovyetler örgütlenmesine karşı olduğunu açıkladı.

Ancak tüm bunlara karşın, Lenin'in deyişiyle "asaletli bir kartal" olarak son nefesine kadar devrim ateşiyle yandı. Rosa yazdığı son makalesinde "*vardım, varım, varolacağım...*" diyordu. Her zaman varoldular. Dünya halklarının sömürüye, baskıya, emperyalizme karşı verdiği savaşlarda soluk aldılar. Halkların elinde dalgalanan onurlu bayraklardan oldular. Umutlarıyla, özlemleriyle, idealleriyle devrim kavgamızda yaşamaya devam edecekler...

Rosa Luxemburg Konferansı 2005

"Sizin 'düzeniniz' kum üzerinde kuruludur"

Rosa Luxemburg

Almanya, Küba, ABD, Bolivya, Avusturya'dan devrimcilerin, ilerici kişi ve kurumların katıldığı, savaş, emperyalizme karşı direniş ve uluslararası dayanışmanın tartışılacağı paneller ve devrimci şarkı ve marşların yer aldığı konser...

Tarih: 8 Ocak 2005 **Giriş:** saat 10:00 **Konser:** saat 21:00

Yer: FHTW - Teknik ve Ekonomi Yüksek Okulu, Treskowallee 8, 10318 Berlin - Karlhorst

Konferans için enformasyon ve bilet: 030 / 53 63 55-10 / Junge Welt - eylem bürosu / aktionsbuero@jungewelt.de

Junge Welt Gazetesi

HÖC'lüler yeni yıla

IZGELİR!

gecesi ile girdi

Tahliye olan tutsaklar, 2005 yılına kavganın neferleriyle, gecekondu halkıyla, emekçilerle birlikte, düzenledikleri bir gece ile girdiler. F tiplerindeki devrimci tutsakların çıkardığı VIZGELİR isimli dergiden adını alan gecede, aralarında F tiplerinden, tecrit hücrelerinden yeni tahliye olanların da bulunduğu yaklaşık 1000 kişi, umudun halayına hep birlikte durdular.

Açılış konuşmasında beşinci yılına giren direnişe vurgu yapılarak, kısa süre önce bedenini tutuşturan Sergül'ün, direnişin onurunu daha da yücelttiği belirtildi. Sergüller, Fidanlar, İbiller, Birsenler oradaydı, Gülsümanlar gecekondularından gelenlerin arasındaydı.

Hapishanelerden tahliye olanların oluşturduğu koronun söylediği türküler ve marşlar,

oynanan skeçler ise, hücrelerden esen bir direniş rüzgarıydı.

Gençlik Federasyonu'nun müzik grubu, yürüttükleri kampanyanın anti-emperyalist coşkusunu taşıdı yılbaşı gecesine. Umudun yeni yıl mesajı okunurken, kavgayla atan yürekler, bir kez daha direnişin coşkusunu yaşadı, emperyalizme, faşizme kinini biletti.

Bir yanında Vızgelir, diğer yanında "Yeni Yılda Umudun Halayını Birlikte Çekelim" yazılı pankartların asıldığı salonda, her yaştan, her meslekten insanlar vardı. Gecekondularından, memurlar, işçiler, gençlik alanlarından mesajlarda da hep direniş ve Sergül vardı. Çem-Der ise, bir kez daha şehit başkanlarını andılar yeni yıla girerken.

Karanfiller müzik grubunun ardından Grup Yorum'un sahneye çıkmasıyla, yüzlerce insan halaya durdu. Tıpkı pankartta yazdığı gibi, yeni yılda umudun halayında omuz omuzaydı kavganın neferleri.

Gece boyunca oynanan skeçlerde, hapishane idarelerinin tecriti uygulayabilmek için içine düştükleri komik durumlar, "süperman" kılığına girmiş, şu oligarşinin büyük

umut beslediği "tretman" tipler-meleri, sadece katletmekten başka bir şey bilmeyen hapishane yöneticisi canlandırmaları, mizahın devrimci tarzda kullanılmasının örneklerini sundu.

"Vızgelir", tutsakların F tiplerine atılmalarından birkaç ay sonra çıkardıkları derginin adı değil, aynı zamanda tecrite bir meydan okuyuşun ifadesiydi.

Tam 4 yıl boyunca meydan okumaya devam ettiler.

İçeride, emperyalizmin ve oligarşinin dayattığı düşünce değişikliğine meydan okurken, dışarıda da tüm tutsaklar adına bir meydan okuyuş içeriyordu bu gece:

Lime lime edildik ölmedik
işte buradayız, şimdi burada
sıkılı yumrukla saflardayız biz
işte buradayız, şimdi burada

Diri diri yakıldık ölmedik
işte buradayız, şimdi burada
Dirence inançla en öndeyiz biz
işte buradayız, şimdi burada

Topraklara verildik ölmedik
işte buradayız, şimdi burada
onurla umutla kavgadayız biz
işte buradayız, şimdi burada

Öfke ile dolu yüreğimizle
işte buradayız, şimdi burada

Sayı 140

50

9 Ocak
2005

Korkulu'ya Özgürlük!

Hollanda devletinin, kendi hukukunu hiçe sayarak, Türkiyeli devrimci Güler Korkulu'yu Türkiye'ye iade amaçlı tutmaya devam ediyor. 9 Aralık'tan bu yana tutulan Korkulu'ya ilişkin bir açıklama yapan, 'Korkulu'ya Özgürlük Komitesi' bir aydır mahkemeye dahi çıkartılmadığını belirtti.

Tutuklamanın faşist Türkiye devletinin isteğiyle yapıldığı dile getirilen açıklamada, "Hollanda devletinin kendine ait, bağımsız yargı ve karar organları yok mu ki spariş üzerine operasyonlar yapıyor." diye soruldu. Korkulu'nun Türkiye'deki baskılardan dolayı ülkesini terk etmek zorunda kalan bir devrim-

ci olduğunu hatırlatan komite, 2007'ye kadar oturum hakkı olan, Hollanda devleti nezdinde illegal bir durumu olmayan biri olduğunu vurguladı. Aynı davadan yargılandığı arkadaşlarından bir kısmının mahkeme karşısına çıkartılmaya dahi gerek duyulmadan katledildiği belirtilen açıklamada, Hollanda vatandaşı Gürsel Akmaç örnek verildi ve tecritin 118 insanı katlettiği söylendi.

Komite, iadenin tecrit, işkence demek olduğunu altını çizerek, Korkulu'nun başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan Hollanda devletinin sorumlu olacağını belirterek, derhal serbest bırakılmasını istedi.

**VRIJHEID
VOOR
GÜLER KORKULU**